

12^{ος}
585

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΥ PAUL ADAM

BYZANTINEΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Χωρίς να χάνη τότε στιγμή, σκόρπισε τους κατασκόπους του αναφέροντας ότι οι πατρικοί Θεοδόσιος και Δαμιανός, καθώς και ο κυβερνήτης της Κωνσταντινουπόλεως Πέτρος, συνωμοτούσαν να τον συλλάβουν, να τον αλυσοδέσουν και να τον εξορίσουν, μαζί με την Ειρήνη στη Σικελία.

Ακριβώς εκείνες τις ημέρες, τρομεροί σεισμοί αναστάτωναν το έδαφος του Βυζαντίου. Οι κάτοικοι, μη τολμώντες πια να κοιμηθούν μέσα στα σπίτια τους, είχαν στήσει σκηνές στη μέση των κήπων. Η αυτοκράτειρα είχε καταφύγει κι αυτή σ' ένα πύργο του προαετίου Άγιος Μαμίας, και άκουγε τους ασύλους της να της λένε ότι ο γιός της δεν ήταν προωρημένος από το Θεό να γίνει αυτοκράτωρ και ότι θα συμμορφωνόταν με τη θέληση του Κυρίου, αν οικειοποιείτο ή ίδια το θρόνο και την εξουσία.

Έξαφνα τότε, επάνω στη συζήτηση αυτή, έφτασε ο Σταυράκιος, ο οποίος διηγείτο πως τα σχέδια αυτά της αυτοκράτειρας, που είχαν αρχίσει να γίνονται γνωστά, είχαν γίνει άφορητη να οργανωθεί μέσα στο παλάτι μία επανάσταση, που θα ξεστούσε από στιγμή σε στιγμή.

Αμέσως, η αυτοκράτειρα δεν έχασε τον καιρό της. Ανέθεσε στο Σταυράκιο να κανονίσει τη στάση του πριν ακόμα εκδηλωθεί. Τότε ο πονηρός εκείνος ύπουργος διέταξε τους ίδιους αξιωματικούς που ήξερε πως συμμετείχαν στη συνωμοσία, να συλλάβουν τον αυτοκράτορα και τους πατρικούς. Έκείνοι υπάκουσαν από φόβο.

Η Ειρήνη έδειξε τότε μεγάλη όρη. Δεν φανταζόταν, ποτέ πως θα οργανωνόταν επανάσταση εναντίον της και θεωρούσε τον έαυτο της σύγουρο για πολλά χρόνια, χωρίς στην αδράνεια του Κωνσταντίνου.

Η μανία της χτύπησε ξι, πρώτοι τους συμβούλους του γιού της. Φαντάστηκε ότι αυτοί τα είχαν οργανώσει όλα, χωρίς τη θέλησή του. Διέταξε να τους μαστιγώσουν και να τους ταπεινώσουν με χιλιούς δυ τρόπους και στο τέλος τους έξωρισε στη Σικελία, στον τόπο δηλαδή όπου σκόπευαν να εξορίσουν την ίδια.

Μά όταν έμαθε ότι κι ο γιός της είχε αναμειχθεί ενεργώς στη συνωμοσία, δεν τον λυπήθηκε καθόλου.

Από εκείνη τη στιγμή, έπαυσε να τον θεωρή για παιδί της. Η φιλοδοξία κατέπνιξε κάθε μητρικό αίσθημα. Ο Κωνσταντίνος δεν ήταν πια το παιδί της, αλλά ο επικίνδυνος αντίπαλος που μπορούσε να της αρπάξει την εξουσία.

Διέταξε λοιπόν, και μαστίγωσαν και το νεαρό αυτοκράτορα μέσα στη φυλακή, κι έπειτα τον φυλάκισε σε μία κάμαρη με τέτοια αυστηρή επίβλεψη, ώστε κανένας δεν μπορούσε να τον δει.

Και για ν' αποδείξει στο λαό ότι αυτό ήταν το θέλημα του Θεού, πήγε με μεγάλη πομπή στην Αγία Σοφία για να ευχαριστήσει το Σωτήρα που την προστάτευσε εναντίον των δολοφονικών του γιού της. Ο λαός την επευφήμησε, καθώς δέχονταν τους δρόμους του Βυζαντίου επάνω στο άρμα της, σκρπίζοντας γύρω της χρυσά νομίσματα.

Η Ειρήνη σκέφτηκε τότε ότι είχε φτάσει πια ο καιρός για να παραμερίσει οριστικά τον Πεμφυρογεννητό και να οικειοποιηθεί μόνη της την εξουσία. Επιφυλάχτηκε λοιπόν της εκπληξέως που είχε προκαλέσει στην αυτοκρατορία η αποκάλυψη της συνωμοσίας και διέταξε τα στρατεύματα να δώσουν ένα νέο όρκο, δια τού οποίου θα δήλωναν ότι δεν θ' ανεχόντουσαν να βασιλεύσει ο Κωνσταντίνος εφόσον θα ζούσε η Ειρήνη. Έτσι η λεγεώνας του Βυζαντίου την ανακήρυξαν μόνη βασίλισσα και μόνη αξία να έχει τον τίτλο αυτό.

Συγχρόνως πλήθος μοναχών σκορπίστηκαν στα πέριτα της αυτοκρατορίας, διαδίδοντας ότι ο Θεός μονάχα την Ειρήνη προώριζε να διευθύνει τα πεπρωμένα του λαού της.

Βυζαντινός αυτοκράτορας (Εικόν από Βυζαντινό χειρόγραφο)

Το πλήθος, θαυμάζοντας την ενεργητικότητά της, θαυμάζοντας τη γενναιοδωρία της, βλέποντας τον αυτοκράτορα φυλακισμένο, τους φίλους του εις την εξορία, ανίκανους να κάνουν το μικρό, στράφηκε προς αυτήν την προσωποποίησή της δυναμική, κρόκιστηκε μ' ενθουσιασμό να μην υπακούη παρά μόνο αυτή.

Η Ειρήνη νόμιζε πως ήταν πια σύγουρη για την εξουσία. Άρχισε να ετοιμάζει ένα στόλο για να τον εξαποστείλει εναντίον των Σαρακηνών, που είχαν επιδράσει κατά της Κύπρου. Συγχρόνως έστειλε αξιωματικούς σ' όλες τις επαρχίες για να διατάξουν τη διαγραφή του ονόματος του Κωνσταντίνου από τα δημόσια έγγραφα. Μά, παρ' όλ' αυτά, δεν άργησε να δημιουργηθεί μία μεγάλη αντίδραση κατά της Ειρήνης. Της έγραψαν μάλιστα από διάφορα μέρη της χώρας, συνιστώντας να διαπαιδαγωγήσει τον αυτοκράτορα, να τον φωτίσει, να τον μάθει να βασιλεύει και όχι να τον υποκαταστήσει στο θρόνο.

«Μοναχά τον Κωνσταντίνον ο Θεός όρισε κύριό μας», έγραφαν.

Μά η Ειρήνη δεν υποχωρούσε. Κι' εξακολουθούσε να πείνει αξιωματικούς στις επαρχίες και στα στρατεύματα για να εξασφαλίσουν την αφοσίωσή τους. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Αλέξιος, αξιωματικός της φρουράς της, ο οποίος έσταλη στα στρατεύματα της Αρμενίας. Όταν τέλος ο Αλέξιος έφτασε στα στρατεύματα της Αρμενίας, «Όταν, τέλος ο Αλέξιος έφτασε κεί, ανέληφθη ότι ο στρατός διέκειτο δυσμενέστατα προς την Ειρήνη κι' ότι δεν θα καθάρθωνε να πετύχει τίποτε. Μία εαφνική φιλοδοξία τον κυριόληψε. Τότε κι' απεφάσισε να ήγηθι της επανάστασης που προετοιμαζόταν, με την ελπίδα ότι οι στρατιώτες θα τον ανέθαισαν στην εξουσία. Και δεν έδιστασε να προσδώσει την αυτοκρατορία».

«Ηρθα, είπε, να σας πληροφορήσω για το ντροπιαστικό της αυτοκρατορίας μας. Η γυναίκα φυλάκισε τον αυτοκράτορα μας κι' αρπάξε το θρόνο. Οι θησαυροί των άνακτορων της χρησιμοποιούν για να διαφθείρει τον αλλικούς και το στρατό. Πρέπει να επιστατήσετε εναντίον της».

Μά οι άρχηγοι των λεγεώνων, προνοητικοί άνθρωποι, αρνήθηκαν να επαναστατήσουν. Οι στρατιώτες όμως που τους έρεθιζε διαρκώς ο Αλέξιος, δεν άργησαν, να ξεσηκωθούν, και να δέσουν τους άρχηγούς των λεγεώνων. Όταν έγινε γνωστό ότι ο στόλος του Βυζαντίου είχε νικήσει από τους Σαρακηνούς, επανάσταση έπεξετάθη και στις λεγεώνας της Βιθυνίας και της Καππαδοκίας.

Ο Αλέξιος ανέλαβε την άρχηγία της επανάστασης κι' έβδωσε εναντίον της πτευσούσης, ακολουθούμενος απ' όλη τη σπατιά της Ασίας, της οποίας η εμπροσθοφυλακή ανήγγειλαν ότι όσοι τολμούσαν να πείσουν δυ ιδιωτικούς μουσικούς αστυνόμες και τους έβγαλε ν' ανακηρύξουν την γυναίκα του στην Εύρωπη, για να την προαγάιν από κάθε ληστρική επίθεση. Και η αλήθεια είναι ότι τα λεγόμενα αυτά έξετέλεσαν με τόσο λεπτότητα και διακρισία που η Ειρήνη έφτασε στο Παρίσι, χωρίς ν' αντιληφθεί ότι την παρακολουθούσαν δυ αστυνομικοί.

Η Ειρήνη αντίστασε, θά έμπαρουν αλύπητα. Τότε τότε την έγκαταλείπουν όλοι. Στο παλάτι οι ευνούχοι της, ξετρελλαμένοι απ' τον τρόμο, δεν είχαν καμμία συμβουλή να της δώσουν. Οι ύπουργοι της Σταυράκιος και Άέτιος έκαιναν τα ένοπια παιχνίδια έγγραφα και συμβούλευαν την Ειρήνη ν' ανακηρύξει στο θρόνο τον Κωνσταντίνον. Μά εκείνη, επίμονη και τρομαγμένη, δεν ήθελε να τους άκούσει. Μέσα στα διαμερίσματά της, περφόταν μανιασμένη, ξεαλλή, λέγοντας πως θα έξεδικεί τον ήλιωτο στρατιώτες που την είχαν προσδώσει.

Το στρατιωτικό τέρας, που τόσες φορές το είχε πολέμει και το είχε σωριάσει κάτω, ξαναγεννιόταν ακριβώς τώρα νύμιζε πως το είχε εκμηδενίσει οριστικά.

Μά μέσα στην παραφορά της, σαν έξυπνη γυναίκα που ήταν, η Ειρήνη κατάλαβε ότι έπρεπε να παραδοθεί κι' ότι έπρεπε να υποστεί όλες τις μακροχρόνιες προστάσεις της.

Αποφασιστικά λοιπόν τότε πήγε και βρήκε το γιό της φυλακή, στην οποία τον είχε κλείσει και, διατηρώντας διατηρηφάνεια της και την αξιοπρεπεία της, του έξηγησε την κατάσταση.

(Ακολουθεί)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΙΖΟΥ

αφίξεις της κυρίας Έδιθ Στάρνχοπ, από το Σάν Φραντζέσκο, στην Εύρωπη ύπηρες ένα γεγονός που το σχολίασαν «διά μακράν» ή έφημερίδες. Η φωτογραφία της νεαρής γυναίκας δημοσιεύτηκε δέκα χιλιάδες, τουλάχιστον, φορές σε διάφορα ευρωπαϊκά περιοδικά, με την λεζάντα: «Η πλουσιώτερη γυναίκα του κόσμου».

Και πρέπει να σημειωθεί ότι οι δημοσιογράφοι, όσο τερατολόγοι και άν είναι, στην προκειμένη περίπτωση δεν φάνηκαν καθόλου ύποπτοι. Η κυρία Στάρνχοπ Χάρλες, σύζυγος του πασίγνωστου θιουμχάνου μελάσσης, ήταν πράγματι η πιο πλούσια γυναίκα του κόσμου. Η περιουσία της άνηκε, θέβαια, στο σύζυγός της. Μά ο κ. Στάρνχοπ Χάρλες αγαπούσε τόσο τη γυναίκα του, ώστε της είχε αφήσει απόλυτη πρωτοβουλία να διαθέτει τα εκατομμύριά του και τους φίλους του όπως ήθελε αυτή.

Γιατί η κυρία Στάρνχοπ Χάρλες αποφάσισε να κάνει το ταξίδι αυτό στην Εύρωπη; Θά σας το εξηγήσουμε αμέσως.

Ενα άραιο πρωί, η Έδιθ Στάρνχοπ Χάρλες κάλεσε τους δημοσιογράφους στο μέγαρό της και τους άνεκοίνωσε:

«Θέλω μόνι μου για την Εύρωπη, για να δώσω σ' ένα Παρίσι κοσμηματοπώλη να υπο τροποποίηση λίγο τα κοσμήματά μου, εκείνο το μαργαριταρένιο κολλίε, ξέρετε, που είναι το καλύτερο και ακριβότερο του κόσμου και δυο παντατίφ που έκαναν κάποτε ένα μαργαριτά να κιτρινίσει από τη χηλεια του...»

Οι δημοσιογράφοι, οι οποίοι ήξεραν, πράγματι, την άνεκτιμήτη αξία των κοσμημάτων της Έδιθ, κύταξαν προσημνοί τη νεαρά γυναίκα.

«Και θα ταξιδέψετε μόνι σας, μ' ένα αυτοκίνητο».

«Όχι εγώ δεν φοβάμαι τους γκαγκάδες! Αποκρίθηκε η κυρία Στάρνχοπ, με αμετακίνητη αυτοπεποίθηση. Έξ άλλου, έχω αυτό εδώ...»

Κι' έβαλε από το παρτίκι της ένα μικροσκοπικό περίστροφο με άμυνία λαβή, ένα πραγματικό κομμογενητικό όπλο.

Την τελευταία όμως στιγμή, ο σύζυγός της, παρουσιάζοντας στις ένοπλες συστάσεις μερικών φίλων του, μίλησε δυ ιδιωτικούς μουσικούς αστυνόμες και τους έβγαλε ν' ανακηρύξουν την γυναίκα του στην Εύρωπη, για να την προαγάιν από κάθε ληστρική επίθεση. Και η αλήθεια είναι ότι τα λεγόμενα αυτά έξετέλεσαν με τόσο λεπτότητα και διακρισία που η Ειρήνη έφτασε στο Παρίσι, χωρίς ν' αντιληφθεί ότι την παρακολουθούσαν δυ αστυνομικοί.

«Υστερα από δεκαπέντε ημέρες, ο Τζών είχε έφτά αυτοκίνητα...»

«Ενα θράδυ, η κυρία Στάρνχοπ Χάρλες γυρνούσε με το φίλο της από μία άποκεντη συνοικία των Παρισίων. Είχαν πάει εκεί ύστερ' από έπιμονες αξιώσεις της Έδιθ, η οποία ήθελε να γνωρίσει όλα τα ύποτα μέρη της γειτονιάς εκείνης, κέντρα άπαχρών και ζυγκλέ. Ο Τζών προσπάθησε να την πείσει ότι καλώς θά έκανε να μη φορούσε τα κοσμήματά της, έστω και τα ψεύτικα, γιατί δεν ήταν άπιθανο η θέα τους να ξερεβίσει κανένα κακοποιό... Και μία έπιθεση εκ μέρους ληστών θά μπορούσε να έχη δυσάρεστες συνέπειες...»

«Εγώ είμαι μία Αμερικανίδα και δεν φοβάμαι τίποτα! άπεκρίθηκε η Έδιθ. Έξ άλλου, έχω αυτό εδώ μαζί μου...»

(Κ' έδειξε το μικροσκοπικό περίστροφο, το όποιο έλάβαμε ήδη την ευκαιρία να το περιγράψουμε στον άναγνώστη).

«...Και, για να σου άποδείξω, συνέχισε με πείσμα η Έδιθ, ότι δεν φοβάμαι τίποτα και ότι κανείς δεν θά τολμήη να με πειράξη, άφριο το πρωί θά περσώ από του κοσμηματοπώλη, να καταστήματάρχη να της τα φυλάξει, όσο καιρό θά έμεινε στο Παρίσι...»

«...Ελάχιρτος, κυρία μου, άποκρίθηκε ο κοσμηματοπώλης. Βάλτε τα σ' αυτήν την κασετίνα κ' εγώ θά την κλειδώσω στο γκαμακιώτιό μου... Τα μπζού σας θά είναι άσφαλισμένα στην κάσα μου...»

Η Έδιθ έβγαλε από το λαμό της το ψεύτικο μαργαριταρένιο κολλίε και από το στήθος της τά δυο ψεύτικα παντατίφ και τά παρέβαλε με τ' αληθινά.

«Η άπομίμηση είναι τελεία! έπτε. Κανείς δεν θά μπορούσε να καταλάβη ότι φοράω ψεύτικα κοσμήματα... Και άν συνέβαινε αυτό, θά με πείραζε πολύ...»

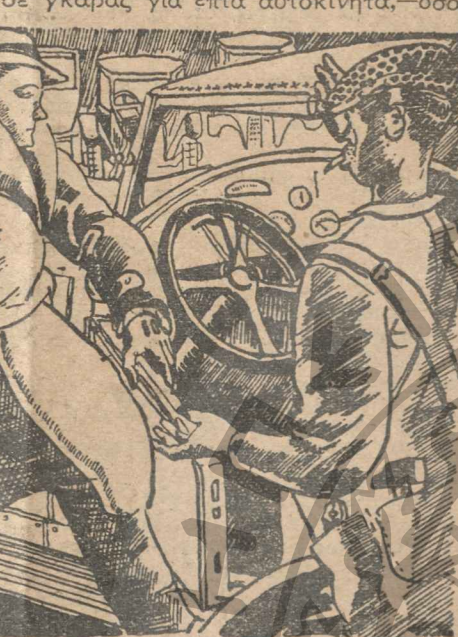
Η κυρία Στάρνχοπ Χάρλες έμεινε λίγο σκεπτική και ύστερα, με μία άποτομη κίνηση, έβαλε τά μπζού της στην κασετίνα που της είχε δώσει ο κοσμηματοπώλης. Έφώρεσε κατόπιν τά ψεύτικα κ' έφυγε σφυρίζοντας ένα τελευταίο άμερικάνικο τραγούδι.

«Έπειτ' απ' αυτό, η άραία Έδιθ άρχισε να ζητά στη Γαλλική πρωτεύουσα νέου είδους συγκινήσεις, για να διασκεδάση την πλήξη της. Στην εργασία αυτή, θρήκε ένα γοητευτικό συννεταίρο: τον Τζών Πάρκιγκ, ένα νεαρό Άγγλο που τον γνώρισε, ένα θράδυ, σ' ένα καμπαρέ. Ο Τζών χόρευε θαυμάσια. Κ' έπειδή η Έδιθ λάτρευε το χορό, ένοιωσε άμέσως για τον Άγγλο ένα έρωτικό αίσθημα, άν όχι τρελλό και λαοφόρο, τουλάχιστον τόσο θερμό όσο χρειαζότανε για...να λησμονηθί ο σύζυγός της.

«Υστερ' από τρεις μέρες, ο Τζών έλάμβανε την πρώτη εκδήλωση της αγάπης της Έδιθ: ένα μικρό, κομψότατο αυτοκίνητο, με δυο θέσεις. Με τον πρώτο έμως περίπατο που έκαναν μαζί, η Έδιθ θρήκε πολύ άντιαισθητικό το κίτρινο χρώμα του αυτοκινήτου.

«...Ω, νήαρ! έπτε. Αύριο θά σου πάρω ένα πράσινο αυτοκίνητο. Το χρώμα αυτό είναι πιο γλυκό...»

Την έπομένη, ένας σωφών με λιθόρα άδηγούσε μπρός στο σπίτι του Τζών ένα πράσινο αυτοκίνητο... Άλλ' ούτε και αυτό δεν άρεσε στην Έδιθ... Και άγόρασε για τον άγαπημένο της ένα άλλο,—ρόζ αυτή τη φορά... Νά μη σας τά πολυλογώμε, ύστερ' από δεκαπέντε μέρες, ο Τζών Πάρκιγκ πλήρωνε νοίκι σε γκαράζ για έπτά αυτοκίνητα,—όσα δηλαδή του είχε χαρίσει η άνικανοποίητη φίλη του... Και το άποτέλεσμα ήταν να πηγαίνουν περίπατο με ταξί ή με τα πόδια!... Η κυρία Στάρνχοπ Χάρλες, μόλις άγόραζε κάτι, το άφείαζε άμέσως και το πετούσε σαν άχρηστο... Στο διάστημα των δυο εβδομάδων που γνωρίζοντουσαν, ο Τζών ήξερε κάθε τι που άφορούσε τη φίλη του: Την οικογενειακή και οικονομική της κατάσταση, τα γούστα και τις ιδιοτροπίες της, τις συμπάθειες και τις άντιπάθειές της. Και θεωρούμε περίττο να σας ποίμε ότι είχε μάθει πως τά κοσμήματά που έφερε επάνω της—η φίλη του ήταν ψεύτικα, ενώ τ' αληθινά θριακόντουσαν στην κάσα ενός κοσμηματοπώλου...»

Υστερα από δεκαπέντε ημέρες, ο Τζών είχε έφτά αυτοκίνητα...

«Ενα θράδυ, η κυρία Στάρνχοπ Χάρλες γυρνούσε με το φίλο της από μία άποκεντη συνοικία των Παρισίων. Είχαν πάει εκεί ύστερ' από έπιμονες αξιώσεις της Έδιθ, η οποία ήθελε να γνωρίσει όλα τα ύποτα μέρη της γειτονιάς εκείνης, κέντρα άπαχρών και ζυγκλέ. Ο Τζών προσπάθησε να την πείσει ότι καλώς θά έκανε να μη φορούσε τα κοσμήματά της, έστω και τα ψεύτικα, γιατί δεν ήταν άπιθανο η θέα τους να ξερεβίσει κανένα κακοποιό... Και μία έπιθεση εκ μέρους ληστών θά μπορούσε να έχη δυσάρεστες συνέπειες...»

«Εγώ είμαι μία Αμερικανίδα και δεν φοβάμαι τίποτα! άπεκρίθηκε η Έδιθ. Έξ άλλου, έχω αυτό εδώ μαζί μου...»

(Κ' έδειξε το μικροσκοπικό περίστροφο, το όποιο έλάβαμε ήδη την ευκαιρία να το περιγράψουμε στον άναγνώστη).

«...Και, για να σου άποδείξω, συνέχισε με πείσμα η Έδιθ, ότι δεν φοβάμαι τίποτα και ότι κανείς δεν θά τολμήη να με πειράξη, άφριο το πρωί θά περσώ από του κοσμηματοπώλη, να καταστήματάρχη να της τα φυλάξει, όσο καιρό θά έμεινε στο Παρίσι...»

«...Ελάχιρτος, κυρία μου, άποκρίθηκε ο κοσμηματοπώλης. Βάλτε τα σ' αυτήν την κασετίνα κ' εγώ θά την κλειδώσω στο γκαμακιώτιό μου... Τα μπζού σας θά είναι άσφαλισμένα στην κάσα μου...»

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1005)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

«Ο Λάρρυ Χουάιτ είχε μία παράξενη φωνή που μάγευε την όμορφη Αμερικανίδα. Η Λίλιαν Ντρίμ, ξαπλωμένη στην αιώρα, τον άκουγε μ' ένα αίνιγματικό χαμόγελο.

—Τα φείδια, της έλεγε ο Λάρρυ, έδω στην Κεϋλάνη, είναι ιερά, γιατί φυλάνουν τους κρυμμένους θησαυρούς. Όταν πεθάνει ένας πλούσιος, δίχως ν' αφήσει κανένα κληρονόμο, ξαναγυρίζει στη ζωή με τη μορφή φειδιού, για να φυλάξει τον θησαυρό του. Οι θάνατοι λοιπόν έχουν ένα πανάρχαιο έθιμο. Θυσιάζουν ανθρώπους στα φείδια με την ελπίδα ότι θα τους βοηθήσουν ν' ανακαλύψουν έναν κρυμμένο θησαυρό...

Η Λίλιαν Ντρίμ, άνασκήθηκε περιέργη στην αιώρα της. —Είσαι θέβαιος, Λάρρυ, ότι εδώ κοντά, οχτώ χιλιόμετρα μακριά από τη σκηνή μας, στα έρείπια ενός αρχαίου ναού, είναι κρυμμένος ένας αμύθητος θησαυρός;

«Ο νέος κούνησε το κεφάλι του, συλλογισμένος. —Επειτα την κοίταξε στα μάτια και την πείραξε.

—Μιά εσύ, Λίλιαν, δεν πιστεύεις σ' αυτά τα παραμύθια. Είσαι ένα ιδιότροπο κορίτσι που κάνει πάντα ένα σωρό τρέλλες. Δεν ξέρεις πόσο θέλω να σε τιμωρήσω μ' ένα... φίλ στα κόκκινα χείλη σου!...

Η Λίλιαν έσκασε στα γέλια και πήδηξε κάτω από την αιώρα. —Εκείνη τη στιγμή, μπήκε στη σκηνή ο πατέρας της.

—Τί τρομερή ζέση! Ψιθύρισε ο μίστερ Άνταμ Ντρίμ, ο διάσημος βοτανολόγος. —Εδώ, παιδιά μου, τα φυτά μεγαλώνουν μπροστά στα μάτια μας. Πρόσεξα σήμερα, ότι τα καινούργια μπαμπού, μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες μεγάλωσαν τριάντα πόντους! Αυτό είναι ένα θαύμα!

Η Λίλιαν, άναψε ένα σιγάρεττο και θύηκε έξω από τη σκηνή. Τα τελευταία λόγια του Λάρρυ Χουάιτ την είχαν ταραξεί. Μά ήταν αλήθεια λοιπόν; Την αγαπούσε αυτός ο όμορφος νέος;...

Η Λίλιαν κι' ο πατέρας της είχαν φτάσει λίγες μέρες πριν στην Κεϋλάνη μ' ένα παράξενο Ίνδικό καράβι. Ήταν όμορφο σαν ένα εξωτικό κόττερο κι' είχε ένα λοξό κόκκινο πανί, τεταμένο σαν τελέρο. Ο μίστερ Ντρίμ, αυτή τη φορά, στάθηκε τυχερός. Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε, μόλις θύηκε στην κίτρινη παραλία, ήταν ένας νεαρός Άγγλος, μελαφρός από τον ήλιο. Αυτός ο μυστηριώδης έρμητης ήταν γυιός του Λόρδου Χουάιτ κι' είχε παρατήσει το Λονδίνο και τις τρέλλες του για να γίνει εκεί κάτω θησαυροθήκη. Είχε μάθει από ένα έτοιμοθάνατο φακίρη, ότι ο μυθώδης θησαυρός του Άκάθα, ήταν θαμμένος κάτω από τα έρείπια ενός ναού κι' είχε ξεκινήσει από το λιμάνι για να τον βρει. Τη μέρα λοιπόν που είχε φτάσει μακριά, σ' εκείνη την έρημη παραλία, συνάντησε τον Άμερικανό βοτανολόγο και την όμορφη κόρη του κι' άμέσως τους φιλοξένησε ολόχαρος στη μεγάλη στρατιωτική σκηνή του.

Η Λίλιαν δεν είχε αγαπήσει ακόμη και τα λόγια του Λάρρυ είχαν κάνει την καρδιά της να ξεχειλίσει από τρυφερότητα. Για να διώξει λοιπόν εκείνη τη γλυκειά μέθη που τη νάρκωσε, προχώρησε μέσα στη ζούγκλα, αναπνέοντας θαθεία τ' ερωτικά της άρώματα.

—Ας φανεί όμως ένα σκληρό χέρι της έφραζε το στόμα κι' ένα άλλο τη σήκωσε ψηλά. —Εννοώ κι' άλλα δυνατά χέρια να την αρπάξουν από τα πόδια. —Επειτα κατάλαβε ότι οι μυστηριώδεις απαγωγείς της την έπαιρναν μακριά από την κατασκήνωσή.

Η Λίλιαν δεν μπορούσε να φωνάξει. Το σκληρό εκείνο χέρι την έπνιγε. Μά δεν έχασε το θάρρος της. Άφησε να πέσει το σιγάρεττο της πάνω στο καθαρό μονοπάτι και πιά πάνω έβριζε καταγής το μαντίλι της. Σε λίγο έβριζε και τα δυο σαγυλίδια της, το ένα μακριά από τ' άλλο, κι' ήσυχασε λιγάκι μ' αυτά τα ίχνη που είχε αφήσει πίσω της.

Οι απαγωγείς της, ύστερ' από μία ά-

τελείωτη πορεία, στάθηκαν τέλος σ' ένα ξέφωτο κι' άφησαν καταγής την όμορφη Αμερικανίδα. Η Λίλιαν τότε είδε ότι είχε να κάνει με τέσσερες γιγαντώσμιους Ίνδους που φορούσαν κόκκινα τουρμπάνια. Πίσω από τους κορμούς των δέντρων φαινόταν να κρύβονται κάποιες άλλες μορφές.

—Ακάθα!... ψιθύρισε με δέος ένας από τους άγριους Ίνδους. —Η Λίλιαν κατάλαβε άμέσως. Ήταν τα έρείπια του ναού του Άκάθα. Γι' αυτό το ναό της είχε μιλήσει ο νεαρός Άγγλος που την έλάτρευε. Τι την ήθελαν άραγε οι Ίνδοι; Γιατί την είχαν κλέψει; Για να ζητήσουν λύτρα από τον πατέρα της;

Οι Ίνδοι της έδεσαν σφιχτά τα χέρια και την ξάπλωσαν καταγής πάνω στο μαλακό χώμα. —Επειτα έδεσαν τις τέσσερες άκρες των σκονινών σε τέσσερες γερύρες πασσάλους. —Ετσι το μένο σώμα της Λίλιαν ήταν ακίνητο.

—Γιατί δεν με δένετε πιο πέρα... στέναξε η όμορφη Αμερικανίδα. —Εδώ, κάτω από την καρδιά μου, νοιώθω τη μύτη μου μπαμπού που φυτρώνει από το χώμα.

Ο αρχηγός των Ίνδων, που τον έλεγαν Λοκμανί, κάθισε σταυροπόδι δίπλα της χαμογελώντας.

—Θά έτυχε ν' ακούσης, «μεμοσάχμπα», της είπε, ότι τα μπαμπού υλασταίνουν γρήγορα αυτή την εποχή... —Ε, λοιπόν, αυτό τον τρόπο έμεις προσφέρουμε στο θεό Άκάθα τις δέσες μας!...

Η Λίλιαν πάγωσε από τον τρόμο της. Ο πατέρας της είχε πει ότι λίγη ώρα θα τα μπαμπού υλασταίνουν τριάντα πόντους μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες! Κι' έτσι, αν δεν έβρισκαν τα ίχνη της, αν δεν πρόφταναν να τη σώσουν, ήταν χαμένη. Η μύτη του μπαμπού θα τρυπούσε την καρδιά της και θα έβγαινε από το στήθος της...

Ο Λοκμανί σε λίγο έβγαλε από τον κόρφο του μία μικρή φλογέρα κι' άρχισε να παίζει μία αλλόκοτη μελωδία. Ήταν ένας γητευτής φειδιών. Η Λίλιαν έχασε τις αισθήσεις της.

Όταν άνοιξε πάλι τα μάτια της, η μύτη του μπαμπού είχε χαθεί πιά μέσα στο κορμί της. Κι' εκεί, πιο πέρα από το πιασμένο της ένας πελώριος άμαντράς, ο βασιλιάς των φειδιών κέμπρα, λικνιζόταν ρυθμικά, ακολουθώντας το σκοπό της μελωδίας. Η γλώσσα του, σαν σκιστή κόκκινη φλόγα, έφτανε σε τόσο κοντά στα στενά χείλη της. Η Λίλιαν, περιτρώει, κανε να φωνάξει, μά την ίδια στιγμή κούστηκε ζαρκιικά ένας πυροβολισμός. Ο πελώριος άμαντράς, με το κεφάλι αμφοφύρο, άρχισε να σφραδίζει πάνω στο γόμα.

Ο Λοκμανί τότε πέταξε τη φλογέρα του και το έβαλε στα πόδια. Το γόμα των φειδιών είχε πάψει. Και τ' άναρτήθηκαν τα φείδια που είχαν μαζευτεί εκεί τρω, άρχισαν να κυνηγούν με λύσσα τους τέσσερες Ίνδους.

Ο Λάρρυ, γιατί αυτός είχε ρίξει την στολιά, έτρεξε κοντά στην όμορφη Αμερικανίδα, έκοψε τα δεσμά της και τη βίκωσε στην αγκαλιά του.

—Ω, έκανε χαμογελώντας, αν ήξερα πόσο φοβήθηκα, αγάπη μου!

Η Λίλιαν έσκυψε το κεφάλι της στο στήθος του.

—Άφησέ με, Λάρρυ! του είπε. Δεν θέλω να με λές αγάπη σ' ο'υ! —Άφησέ με!...

—Α, όχι! Έκανε κείνος γελώντας. Πρέπει να σε προσέχω. Γιατί αλλιώς, μπορεί να κάνεις πάλι καμιά τρέλλα... Είσαι δική μου, Λίλιαν!

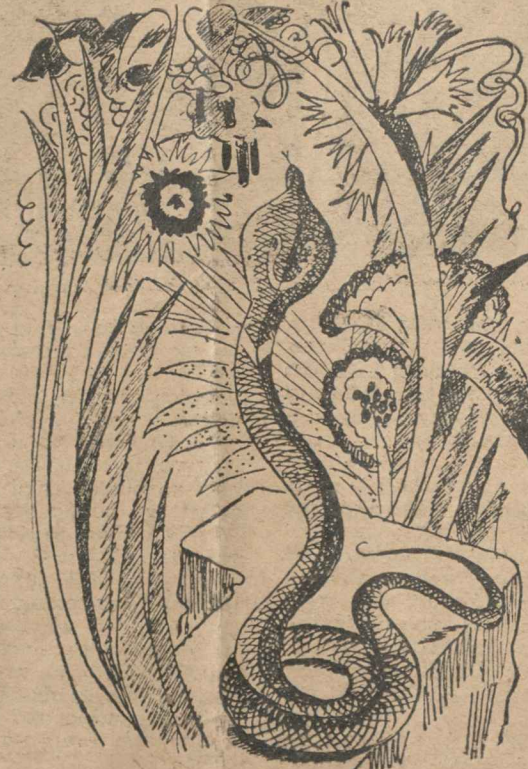
Η όμορφη Αμερικανίδα δεν του απάντησε. Μά τον φίλησε στο στόμα, μ' ένα παρόμοιο έρωτα.

Ο μίστερ Ντρίμ, που κύπταζε τα πόδια του ναού, τους φώναξε κεινή τη στιγμή δλόγαρος:

—Παιδιά, έλατε... έλατε να δΐτε τι κάλυψα!...

Ο Λάρρυ και η Λίλιαν πήγα κοντά του. —(Η συνέχεια εις την σελίδα 1005)

«Ένας πελώριος άμαντράς λικνιζόταν ρυθμικά...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδευσαντος τον Όθωνα κατά την κάθοδό του στην Ελλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφέρου Νέζερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΝΔΟΣΕ πάλι: είπε ο Μουσταφάς εφέντης. Άκουσες τί είπε η γυναίκα μου Φατίμα; Φανού λοιπόν δικαίος και δός μου τη γυναίκα μου. Θά πάω μαζί της στην πατρίδα μου την Κρήτη. Τότε ο λοχαγός Βροντσέτι γύρισε και είπε στην κυρά Σοφούλα:

—Δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Η κόρη σου δεν θέλει να ξαναγυρίσει κοντά σου κι' εγώ δεν μπορώ να τη βιάσω. Άκούοντας τα λόγια αυτά, ο ιερέας σηκώθηκε κι' αυτός με τη σειρά του και είπε:

—Δεν έπαιθαινα στις διαφορές μητέρας και κόρης. Ως αντίπροσώπος όμως του επισκόπου, διαμαρτύρομαι κατά της απόφασης αυτής. Η Έλένη είναι μόλις δεκαεφτά χρόνων, κατά συνέπεια δεν είναι ενήλικος. Κι' επειδή δεν θέλει να γυρίσει στη μητέρα της, προτείνω να τη στείλουμε στη Χαλκίδα, στον επίσκοπο Ίωσακμ, του οποίου η μητέρα, μία γυναίκα αξιοσέβαστη, διαλόγη τη φύλαξε της, ως ότου η κυδέρνησις ν' άποσταθί σχετικώς.

Τότε ο λοχαγός, γυρίζοντας προς έμάς, είπε: —Όσο μού φαίνεται να δεχτούμε την πρόταση του ιερέως. Έτσι δεν θάχουμε καμμία εύθυνη στην πολύπλοκη αυτή υπόθεση.

Και διά του διερμηνέως εξήγησε στο Μουσταφά εφέντη ότι ο νόμος απαγορεύει σ' ένα κορίτσι που δεν έχει δηλωθεί ακόμα, να παντρευτεί χωρίς τη συγκατάθεση της μητέρας του κι' έπρόσθεσε ότι τα δικαστήρια σ' αποφασίζουν για την τύχη της Έλένης.

Ο Μουσταφάς αφού τον άκουσε ήσυχος, είπε: —Παπιά, άδική απόφαση βγάλας. Ο καδής μας θά έβγαζε άλλη απόφαση. Σου λέω όμως ότι οι γκιανού-μπες δεν θά νικήσουν.

Κι' άγέρωχα, χωρίς να χαιρετήσει ούτε το λοχαγό, ούτε τη γυναίκα του, βγήκε έξω. Η νεαρή Έλληνίς κατόπι σιωπηλή σ' ένα ντιβάνι και στα πόδια της καθόταν η Αραπίνα. Η κυρά Σοφούλα θέλησε να πλησιάσει και να χαϊδέψει την κόρη της, αλλά εκείνη την άποσπασκε με μία περιφρονητική χειρονομία, χωρίς να τη λέξει.

Ο λοχαγός παρέδωσε κατόπιν στον ιερέα την Έλένη, η οποία παρακάλεσε να μείνει κοντά της η Αραπίνα. Η επιθυμία της έγινε και το άλλο πρωί ή δυο νυντί-μπες μπήκαν μαζί με τον Ιερέα σ' ένα Ύδραϊκό καΐκι και πρσέχον για τη Χαλκίδα.

Αυτό μονάχα το επεισόδιο έπoικιλε κάπως τη μονότονη ζωή μας κατά τη διαμονή μας στην Κάρυστο.

Κατά τις άρχες του Σεπτεμβρίου, διαταχθήκαμε να πάμε στη Λεσβιάδα, ελκωκλινρ δέ το χειμώνα περιφερόμαστε από πόλη σε πόλη και από χωριό σε χωριό, στη Στερεά Ελλάδα από το Μάρτιο του 1834, όποτε διαταχθήκαμε να ξαναγυρίσουμε στη Νάυπλιο.

Επιστρέφοντας λοιπόν στην μικροσκοπική πρωτεύουσα της Νέας Ελλάδος, περάσαμε από τας Θήβας κι' έπωφεληθήκα της ευκαιρίας για να πάω να χαιρετήσω το φρούραρχο της πό-

Χωρική της Κάρυστου (Σκίτσος ξένου περιηγητού 1833)

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να ευχαριστήσουν τους πολυπληθείς αναγνώστες των, αποφάσισαν έκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' αποκτήσουν και τ' άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των.

Έτσι, όσοι απ' τους αναγνώστες παρουσιάζουν τα τέσσερα βιβλία, τα οποία χρειάζονται για να πάρουν συγχρόνως και την

«ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή τη «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Ίουλιού Βέρν, πληρώνουνε ο κ τ ω δραχμάς για το καθένα απ' αυτά, αντί των 20 που τιμάται έκαστον.

Με άλλους λόγους, σάς παρουσιάζεται μία μοναδική ευκαιρία για ν' αποκτήσετε δυο άριστοεργήματα.

Η διανομή των δυο αυτών έργων της βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» θά άρχισι από του μηνός Μαΐου διά τους εν Αθήναις και Πειραιεί αναγνώστες μας και από του μηνός Ιουνίου διά τους εν ταίς επαρχίαις.

Επιστρέφοντας λοιπόν στην μικροσκοπική πρωτεύουσα της Νέας Ελλάδος, περάσαμε από τας Θήβας κι' έπωφεληθήκα της ευκαιρίας για να πάω να χαιρετήσω το φρούραρχο της πό-

είχαμε στείλει στη Χαλκίδα για να την προστατεύει ο επίσκοπος Ίωσακμ.

—Πώς, έκανε ζωνρά ο Χάν. Δεν ξέρεις λοιπόν τί άπόγινε η γυναίκα Έλένη; Η Ιστορία της εινε τραγική και μυστηριώδης.

—Σάς παρακαλώ πολύ να μου την διηγηθής, γιατί είμαι πολύ περίεργος να τη μάθω.

—Άκου λοιπόν... Τον Οκτώβριο του περασμένου χρόνου γνώρισα την ώραία Έλένη ή Φατίμα, όπως την άποκαλούσαν, στο σπίτι ενός φίλου μου, με τη σύζυγο του οποίου συνδεόταν φιλικά. Έπίσης γνώρισα εκεί και την μαύρη θεραπεινίδα της, τη Λόλια. Είχαν βγάλει κι' η δυο το Τουρκικό γιασμάκι κι' ήταν γνωστό ότι η Φατίμα θά βαφτιζόταν και πάλι χριστιανή. Μαζύ της μάλιστα θά βαφτιζόταν κι' η μαύρη. Πράγματι, κατά τις εορτές των Χριστουγέννων, έγινε η βάφτιση. Νουνα ήταν η γρηά μητέρα του επισκόπου Ίωσακμ, η οποία έδωσε στην Φατίμα το παλίο της όνομα Έλένη. Η Έλενη ήταν μία άσπρη και άξιαγαπητή νέα, η οποία φορούσε άπάνω στα γαλάζια φούντα μ' εξαίρετική χάρι κι' ευγένεια. Ήταν πάντοτε εξαίρετικά σοβαρή και πολλοί νέοι, από τις καλύτερες οικογένειες, την αγάπησαν και τη ζήτησαν σε γάμο. Έκείνη όμως δήλωνε σε όλους ότι επί του παρόντος δεν σκόπευε να παντρευτεί.

Κατά τη Μεγάλη Εβδομάδα του ίδιου έτους, έφτασε στη Χαλκίδα και ο πρώην σύζυγος της Έλένης Μουσταφάς εφέντης, για να κάνει τη συμβολαιογραφική πράξη της πωλήσεως των κτημάτων του στην Κάρυστο, επειδή αυτός σκόπευε να εγκατασταθεί στην πατρίδα του την Κρήτη. Η άφιξις του στην Χαλκίδα δεν προκάλεσε κανενός την περιέργεια, γιατί ζούσε ήσυχος και ποτέ δεν φάνηκε κοντά στο σπίτι του επισκόπου, στο όποιο κατοικούσε η Έλένη. Περνούσε τις ώρες του στο καφενείο της αγοράς, το όποιο ήταν συγχρόνως και το παιδογχείο, στο όποιο κατέλυσε. Από την επισκοπή, μονάχα ο επίσκοπος Ίωσακμ ήξερε την παρουσία του στη Χαλκίδα, όλοι οι άλλοι την άγνοούσαν.

Το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου, ο Μουσταφάς εφέντης επιβιβάστηκε σ' ένα Σαμιώτικο βρικό, με το όποιο θάφευγε το άλλο πρωί για την Κρήτη, την πατρίδα του. Κατά τα μεσάνυχτα του Μεγάλου Σαββάτου, οι Έλληνες, όπως ξέρεις, εορτάζουν την Άναστασι του Σωτήρος. Κι' η νεοφώτιστος Έλένη πήγε στην εκκλησία, μαζί με τη μητέρα του επισκόπου και τη Λόλια, η οποία άνομαζόταν τότε Αικατερίνη. Αφού έκαναν Άναστασι στις τρε,ς το πρωί ξαναγύρισαν στο σπίτι του επισκόπου και πάλιν άσσαν. Η Έλένη με τη μαύρη κοπέλα σ' ένα δωμάτιο κοντά στο δωμάτιο της μητέρας του επισκόπου, το όποιο την πόρτα άφηνε πάντοτε άνοιχτή. Στις όγτώ το πρωί, η μητέρα του επισκόπου έπληνσε και βλέποντας ότι ήταν κλειστή η πόρτα του δωματίου της Έλένης, τη φώναξε με τ' όνομά της, αλλά δεν έλαβε καμμία απάντησι. Τότε σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα και βρήκε τη δυστυχισμένη Έλένη, νεκρή έπάνω στο κρεβάτι της και μελανασμένη.

Είχε δηλητηριασθεί. Η Αραπίνα είχε γίνει άφανη. Το Σαμιώτικο βρικό είχε φύγει στις έξη το πρωί. Έτσι ήταν άναμφισβήτητο ότι η Έλένη είχε δηλητηριασθεί κατά την άνομήν του Μουσταφά, από την Αραπίνα, η οποία άμέσως κατόπιν κατέφυγε στο βρικό. Κανέναν από τους δυο ενόχους του άπασιού αυτού εγκλήματος δεν κατώρθωσε να συλλάβη ή δικαιοσύνη!

ΣΤΗΝ ΑΝΔΡΟ

«Ένας Βαυαρός γιατρός άείματικός, απ' αυτούς που είχαν κατέβει μαζί μας στην Ελλάδα, είχε λάβει από ένα νέο Έλληνα φοιτητή που σπούδαζε στο Μόναχο, μία θερμή συστατική έπιστολή για κάποιον θείο του στην Άνδρο. (Ακολουθεί)

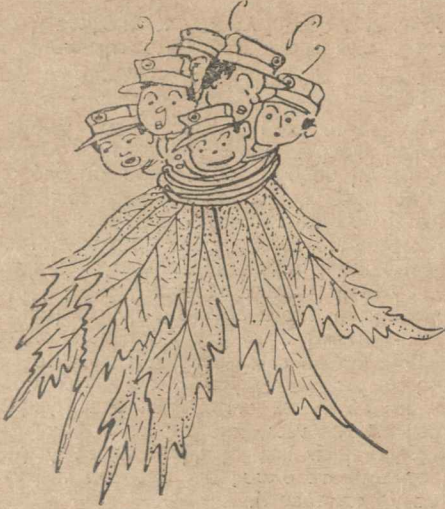
ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

('Από τὸ σημειωματῆριο ἐνὸς παλινοῦ στρατιώτου)

Ἡ ὁλότης τοῦ συντάγματος ἐτεμαχίσθη.

Ὁ κανονισμός, ἕνα πρωί, πήρε τὸ μαχαίρακι του καὶ μᾶς χώρισε, σὰν κομμάτια μπαλαδά, σὲ τετράγωνα ἰσομεγέθη. Μᾶς ἔκανε ἐνωμοτίας, διμοιρίας καὶ τὰ ταῦτα παρεπόμενα, τὸ σύνολον, δηλαδή, ἔγινε μέρη, ὁ κόσμος χωρίστηκε σὲ γερτονιές.

Σὰν μάτσο μὲ ρεπάνια...

τῦρετο ἕνας δελωπώλης τῆς ὁδοῦ Αἰδίου.

Τοῦτος ὁ ὁδοστρωτήρας, ποὺ λέγεται στρατός, τὸ εἶπαμε καὶ ἄλλοτε, τὰ ἰσοπεδώνει δια, δηλαδή, λέει πῶς τὰ ἰσοπεδώνει. Τὸ κίτρινο χαλὶ τὰ χωνεύει δια, ὅπως ἡ γάβα ἡ ὁμοίχωρη χωνεύει καὶ τὸ λάδι καὶ τὸ πίνει...

Κι' ὅμως...

Κι' ὅμως!... Ἀπὸ τὴν συγχώνευσι καὶ τὴν ἰσοπέδωσι αὐτῇ, σιγά - σιγά, μὲ τὸν καιρὸ, ἄρχισαν ν' ἀνιχνεύουνε στὴν ἐπιρράνεια οἱ τύποι τοῦ συντάγματος. Ὡ, πόσοι εἶνε αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ!...

Ὅλοι τύποι. Σὰν νὰ μὴν κἀνὴ ἄλλο ἢ ἑλλάς, παρὰ νὰ βγάξῃ τύπους!

Τὶ θέλεις καὶ δὲν βλέπεις, τί θες καὶ δὲν ἀκούεις! Ὅλου τοῦ κόσμου ἡ παραξενιὲς καὶ ἡ ἰλιθιότης, κάτω ἀπὸ ἕνα στρατιωτικὸ πλῆρω σὰν τὸ στρατιωτικὸ πλῆρω νὰ εἶνε κλωσσο, ποὺ ἐκκελᾶται τοῦ κόσμου τῆς παραξενιῆς!... Τὸ ἔχει φαίνεται ὁ τόπος, ἡ καρδιά, τὸ νῆρ!

Τὶ νὰ πρωτοδοῦμε!...

Μιά μέρα, ὁ δεκανέας μίσησε περὶ στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν. Ἐδίδασκε τοὺς «ἀνδράς» διὸ δὲν εἶνε πᾶς πολιτῆς, ἀλλὰ στρατιώτης, καὶ διὰ σὺν στρατιώτες ποὺ εἶνε, ἔχουνε ἄλλα πιά καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις ἄλλες.

—Τὸ ἐνόησατε; ῥώτησε σὸ τέλος τοὺς φαντάρους.

—Τὸ ἰννοῦσαμε, ἀνεδόσαν πάντες θριαμβευτικῶς.

—Καὶ σὺ, Πονημένε;

Μιά μέρα ὁ ἐπιλοχίας ἐδίδασκε τοὺς... ἀνδράς...

—Κι' ἐγὼ!...

—Καὶ σὺ, Χαλάτση;

—Κι' ἐγὼ.

—Ἐ, πές μας, ἀφροῦ τὸ κατὰλαβες, τί εἶσαι; Στρατιώτης εἶσαι ἢ πολιτῆς;

—Ἰγὼ; Καρπινισιῶτης εἰμι, κύριε δικαστοῦ!...

Ἄλλη μιὰ μέρα γινόταν θεωρία περὶ ἀξιοματιῶν, γαλιωνῶν, ἐπαιμῶν, μουστακιῶν καὶ ἄλλων διακριτικῶν.

—Ἐοῦ, Βελνέτσα, πές μας πρὶν ἔχεις λοχαγὸ; ῥώτησαν ἕνα φαντάρο.

—Τὸν κύριο... ἀνθυπολοχαγὸ!

—Γιατί, μορῆ;

—Γιατ' εἶσαι!...

—Βρε, πόσο εἶνε ἀνώτερος; Ὁ λοχαγὸς ἢ ὁ ἀνθυπολοχαγός;

—Ὁ λοχαγός.

—Μὰ τότε, πῶς ἔχεις λοχαγὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ;

—Νὰ σοὺ πῶ, κύριε δεκανέα, ἀλλὰ νὰ μὴ θυμώσης.

—Ὁχι.

—Λοιπαὸς εἶν' αὐτός, χωρίς μουστακία!... Λοιπαὸς εἶν' οὐδὲν ἀνθυπολοχαγός, ποὺ τῆχει μαῦρα καὶ στριμμένα!...

Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν τὸ ἔξω: Ὅλα, σιγά - σιγά καὶ δύσκολα, τὰ μάθανε οἱ ἀνδρες. Καὶ τὸν «ἀσπληγ», καὶ τὸ «ἐλικοειδὲς ἐλατήριο», ποὺ τὸ λέγαν πρὶν ἐλαιοειδὲς «οὐρητήριο», καὶ τὸν «σχοίνον καθαρτήρα», ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ λοχαγοῦ, ποὺ ἦταν «Πελοπίδας», δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ μάθουν ποτέ.

—Ξέρεις τοῦ λοχαγοῦ τὸ ὄνομα; ῥωτοῦσε τὸν Μιχαλάκη μιὰ μέρα ὁ ἐπιλοχίας.

—Τὸ ξέρω.

—Πέστο μας, λοιπόν.

—Τσιτσιμπίρας.

—Καλὰ. Καὶ τὸ μικρὸ του ὀνόμα; Τὸ ξέρεις;

—Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω. Ἀκούς ἐκεῖ! Πῶς δὲν τὸ ξέρω;

—Πῶς λέγεται;

—Πελοπίδας!...

Ὅλη ἡ διμοιρία ἀνεκλάχασε.

—Μιχαλάκη, Μιχαλάκη! Σὲ ζητοῦν!

ἢ... Μιχαλῶ!

—Ἰγὼ τὸν ξέρω, κύριε ἐπιλοχίε, πετιέται ὁ ἐκ Γαυροβλῆτος Ρέας.

—Πῶς λέγεται, μορῆ; Γιά πέστο.

—Κοιτιπιδας!

Ἡ διμοιρία τότε δὲν ἐγύλασε, ἀλλὰ οὔτε κι' ὁ ἐπιλοχίας τοῦμπε νὰ ξαναρωτήσῃ!...

Ὅταν ἐκλήθησαν οἱ «ἐξογῶν», καὶ οἱ ἀνδρες κάμανε ὁμάδας, ὁ Μιχαλάκης γύριζε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις, γὰρ τὴν πομπὴν καὶ τὴν... Μιχαλῶ.

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

—Τὶ γελᾶς, ρε παιδί ἄ, ἔλεγε. Ἐγὼ μανιάθης ἦμουνα, ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω ἀπὸ τίς νιομάτες, τὰ κοινὰ δὲ καὶ τίς μελιτζάνες μου!... Φόρμα να κάθε πρωτὸ τὸ γαϊδουράκι μου καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές, καὶ γυρίσῃ σὲς γειτονιές!

16 Μαΐου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

939

ΠΙΠΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅλας αὐτὸς ὁ φίλος «καυγᾶς» γινόταν, γιὰτ' ὁ Τραγκαβὴ δὲν δεχόταν νὰ τὸν συνοδεύσουν στὸν κίβουνο κ' οἱ δύο ἀρραβωνισμένοι τοῦ φίλου. Γι' αὐτὸ, μ' ἔντονη φωνή, καὶ μὲ πείσμα ἀλόγιστο, τοὺς ξανάπτε:

—Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ με συνοδεύσετε, σὰς λέω!... Τὸ ραντε-βού ποὺ ἔδωσα στὴν Ἀνναῖδα ἐκεῖ, πρέπει νὰ μείνῃ μυστικὸ ἀπὸ τοὺς... Πρέπει νὰ πάω μόνος μου. Μοῦ ζήτησε τὸν λόγο μου γι' αὐτό!... Ἀν σὰς δὴ μαζί μου λοιπόν, ἐγὼ ἀτιμάζομαι στὰ μάτια τῆς!... Ἐγὼ τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας, ὅτι δὲν θὰ σὰς ἔξω καθόλου στὴν ἑπαυλὶ τοῦ Σαλαῖ!

—Ἀφ' ἐπιμέλειας ἐστὶ, σοὺ δίδωμε τὸ λόγο μας! εἶπαν ἐπιτέλους ὁ Μωλοῦ καὶ ὁ Μονταριόλ.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ κι' ὁ Τραγκαβὴλ ἡσύχασε. Οἱ δύο φίλοι τοῦ δὲν θὰ πῆγαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὸν ἐκθέσουν ἐπὶ τῇ λατρείᾳ τοῦ. Ἀλλὰ μόλις θῆκαν εὐκαιρία ν' ἀλλάξουν δυὸ λόγια κρυφὰ ἀνεμεταξὺ τους, εἶπαν:

—Κατὰ τὸ μεσημέρι, θὰ βρισκόμαστε κοντὰ στὴν ἑπαυλὶ τοῦ Σαλαῖ, κι' ὄχι μέσα! εἶπε ὁ Μωλοῦ στὸν Μονταριόλ. Θηματίζοντας πάνω-κάτω

—Ἐγὼ ὅμως θὰ πάω ἀπ' τὸ πρωί, ἐκεῖ! ἀποκοίτηκε ὁ Μονταριόλ στὸν Μωλοῦ. Θὰ κρυφτῶ μέσα στὸ σπιτί ἐπιτήδεια κι' ἐπὶ δὲν θὰ με δῇ!

Τὶ αὐτὸν τὸ λόγο λοιπόν, πρῶτος-πρῶτος ἀπ' ὅλους εἶχε κατασθᾶσι στὴν ἑπαυλὶ ὁ Μονταριόλ. Εἶχε κρυφτῶ στὸ ἀριστερὸ μικρὸ διαμέριον κ' εἶδε σὲ λίγη ὥρα τὸν Ρασκάς νὰ καταφθάνῃ καὶ νὰ κρῖται στὸ δεξιό.

—Δίληρο ἔχει ὁ Μωλοῦ! σκέφτηκε τότε. Νὰ τὴν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν ἀστυνομικῶν!... Ἦρθε κιόλας!...

Θέλησε νὰ καθῆται ψύχραιμος ὡς τὸ τέλος ὁ Μονταριόλ. Ἀλλὰ ἡ μανία ἔβραζε μέσα του.

—Νὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος, τὸν παλαιόκατο! σκεπτόταν. Δὲν πάω ἀπὸ τώρα νὰ τὸν «κανονίσω»;... Γιατί θὰ μαζεύουν πολλοὶ ὕστερα, ὅταν θὰ κατασθᾶσι κ' οἱ ἄλλοι!

Ἦρθε προφυλακτικὰ ἀπ' τὸ δωμάτιόν του. Κι' ἐπειδὴ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Ρασκάς ἦταν κλειδωμένη, λοξοκοίμησε καὶ πῆρε μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἐκεῖ, θῆκε τὸν Ρασκάς νὰ κάθεται μπρὸς στὸ τραπέζι καὶ νὰ ἐπεριπατᾷ τὴν πῆλη καὶ τὸ μπουκάλι τοῦ κρασιοῦ!

Ὁ κοντοῦνδρος κατάσκοπος ἀπὸ μίαν χάσκοντα ἀπὸ κατάληξι. «Ἐστὸς γρήγορα τὴν γενναία μπουκιά του καὶ τραύλισε:

—Κύριε Μονταριόλ!

—Μὴν ἐνοχλήσετε, κύριε Ρασκάς! εἶνε ἐπὶ τὸν ἑαυλὶ. Ἐνα λεπτό θὰ εἶναι ἀπασχολῶ κ' ὕστερα συνεχίζετε ἐπὶ τὸν ἑαυλὶ τὸ φαγητό σας!

—Σὲ τί θὰ με ἀπασχολήσετε; καὶ σιγῇ... θὰ σὰς σκοτώσω μὲ σιγή!... Ἄ, δὲν εἶναι καθόλου ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης ἐγὼ!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Μονταριόλ, πῆρε τὸν συγγράμμι καὶ τὸ σπαθί του. Ὁ Ρασκάς ἀνασηκώθηκε κατὰ γλῶσσας. Ἐπᾶσε τὴν λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του καὶ μὲ σιγῇ... ὕστερα ὅμως τὴν πῆλη τοῦ δώμου του: Καὶ μόνο ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν τρομερὸ Μονταριόλ, τοῦ φανέρωνε ἀνάστη!

Ὁ Μονταριόλ εἶχε γίνῃ στυγνὸς τότε. Ὁ Ρασκάς εἶδε στὰ μάτια του μὲ κίτρινη λάμψι κ' ἐνόησε ὅτι ἦταν ὁ Μονταριόλ. Ἀπὸ ἐνστικτο προφυλάχθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, βάζοντάς το ὡς ἔβρισκατο κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Μονταριόλ.

Τὴν ἰδίᾳ στιγμῇ ὅμως, τὸ τραπέζι τινάχθηκε βίαια πρὸς τὰ πλάγια. Ὁ δρόμος ἔμεινε ἐλεύθερος... Κι' ὁ Μονταριόλ, μ' ἕνα πῆδημα τίγρεως καὶ μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ λύσσα, ῥίχτηκε κατὰ τοῦ Ρασκάς καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμό!...

Ὁ Ρασκάς ἐνόησε τὴν παγερὴ πνοὴ τοῦ θανάτου, πολὺ κοντὰ του. Καὶ τραύλισε:

—Ἄν με σκοτώσετε, ὁ Τραγκαβὴλ χάθηκε!

Ἦταν καιρὸς, γιὰτὶ τὰ νύχια τοῦ Μονταριόλ εἶχαν χωθῇ βαθειὰ στὶς σάρκες τοῦ Ρασκάς καὶ τὰ συσπασμένα δάχτυλά του εἶχαν μισοτραγγαλίσῃ τὸ λαρύγγι του.

Ὁ Ρασκάς ἔτριψε τὸν καταπληγμένο λαιμό του, ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι γιὰτὶ εἶχε μισοπνιγῇ κιόλας καὶ κύταξε μὲ τρόμο τὰ ματωμένα χέρια τοῦ Μονταριόλ.

—Μηδὲς λοιπόν, παληόσκυλλο! θρυλήθηκε ἐκεῖνος. Ἐξηγήσου!... Τί θέλεις νὰ πῆς γιὰ τὸν Τραγκαβὴλ;

—Ἐνα δευτερόλεπτο! τραύλισε ὁ Ρασκάς. Κόντεψες νὰ με πνίξης, ἀδελφέ!... Στάσου ν' ἀνάσῃ!

Καὶ τότε μὲ ἀλλόκοτη ἀπόγνωση φούντωσε στὴν ψυχὴ του. Ἐνῶ εἶχε ρθὴ νὰ συλλάβῃ τὸν Τραγκαβὴλ, ἐπρῆκετο τώρα νὰ τὸν σώσῃ!...

Αὐτὸ θὰ σήμαινε, ὀριστικὰ πειὰ, τὸ τέλος τοῦ σταδίου τοῦ ὡς κατασκόπου.

—Νὰ τὸν σώσω, λέει! οὐρλιάσε μέσα του. Χίλιες φορές, δ'χι!... Ἄ, μὴ ἰδέα!... Νὰ σωθῶ ἐγὼ!...»

Καὶ φωνάζοντάς, εἶπε στὸν Μονταριόλ:

—Ἀκούσε!... Ὁ Τραγκαβὴλ θὰ βγῇ ἀπ' τὸ Παρίσι, κατὰ τὸ μεσημέρι, γιὰ νὰ ρθῇ ἐδῶ!...

—Πῶς τὸ ξέρεις; μούγκρισε χλωμαίνοντας ξαφνικὰ ὁ Μονταριόλ.

Κι' ἄρχισε νὰ τρέμει... Μιὰ ἀπαίσια ἰδέα φύτρωσε στὸ μυαλό του.

—Μήπως;... μήπως ἡ Ἀνναῖδα;... Ὁ, θέβαια!... Αὐτὸ εἶπε!... Ἡ Ἀνναῖδα πιστεύει ὅτι ὁ Τραγκαβὴλ εἶνε ἐχθρὸς τῆς!... Σχεδίασε λοιπὸν αὐτὴ τὴ συνέτευξί, θὰ στείλῃ ἐδῶ σὺν ἡλίθιο τὸν Τραγκαβὴλ καὶ θάγῃ προειδοποιήσῃ κατὰλληλα τὸν καρδινάλιο!... Κι' ἐστὶ, ὁ φίλος μου θὰ πιστῇ σὺν ποντικί, στὴ παγίδα τῆς Ἀνναῖδας καὶ τοῦ καρδινάλιου!...

Κι' ἐνῶ ὁ Μονταριόλ σκεπτόταν ἀστραπαῖα αὐτῆς τῆς φοβερῆς ὑπόψεως τοῦ, ὁ Ρασκάς ἐξακολουθοῦσε νὰ λῆθ.

—Τὸ πῶς τὸ ξέρω, λίγο σ' ἐνδιαφέρει!... Πιστέψτε με, κύριε, ὅτι ὁ καρδινάλιος εἶναι καλὰ πληροφορημένος...

—Νὰ τοῦ!... Αὐτὸ εἶπε! σκέφτηκε ὁ Μονταριόλ. Τί ἀτιμίες, θεέ μου, ποὺ διαπράττει αὐτὴ ἡ Ἀνναῖδα!

—Προεβέτε λοιπόν, γιὰτὶ θὰ συνταγῇ! ἐξακολουθοῦσε μιλώντας ἀόριστα ὁ Ρασκάς, γιὰτὶ κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ πῇ. Ζητ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κόμης Μοντεχρήστου»)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Α, τόν ξέρετε λοιπόν; είπε διαταχτικά η Λουκιόλα. Έπι-
τρέψτε μου να σας πω όλη την αλήθεια. τότε...Μου φαίνεται, ότι
από σας δεν πρέπει να κρύψω τίποτε!... “Αχ, αν ξέρατε το πα-
ρελθόν μου!... “Αν ξέρατε τα όσα υπέφερα...

“Επαίξε να μιλάει και διασαύριζε καινούργιους την τάρταρ. Η
Χαΐδω την τράβηξε κοντά της, της φίλησε το καθαίο μέτωπο και
την παρακίνησε στοργικά:
—Μιλήστε!... Θάρρος!... Μήπως δεν σας δώμασα πριν «άδελ-
φή» μου;

—Ευχαριστώ! αποκρίθηκε με συγκίνηση η Λουκιόλα. Λοιπόν,
κυρία μου, δεν είμαι ‘Ιταλός. Κρύβομαι κι’ εγώ, βλέπετε, γιατί
από τότε που έμαθα καλά τι πράγμα θα πη «κοινωνία», είδα
παντού τριγύρω μου την ψευτιά και την πονηρία και την υποκρι-
σία... Δεν είμαι ‘Ιταλός, αλλά Γάλλος... Τα πρώτα μου ευνυ-
σμένα χρόνια, τα παιδικά, τα πέρασα στο Παρίσι... “Όσο μεγά-
λωνά όμως, τόσο η καλλονή μου κι’ ο πλούτος της οικογενείας
μου έσφιγγαν γύρω μου την ψευτιά και την υποκρισία... Συνή-
τησα παντού προσποιητούς στεναγμούς δήθεν έρωτευμένων μαζί
μου και κυκλώνομαι πάντα από θαυμαστές, που απόβλεπαν
μόνχα στη σάρκα μου ή στα χρήματά μου!...

...“Ωστόσο, από ένστικτο, από έμφυτη πονηρία μου ίσως, δεν
πίστευα σε τίποτε... “Από όλους φυλάγομαι, γιατί σ’ όλους ξε-
χωρίζα τότε έπικύνοντο λύκο κρυμμένοι στο δέρμα του άκακου
άνριου... Και μάτωνε η ευαίσθητη καρδιά μου, γι’ αυτή τη φρι-
χτή άρρώστια στην οποία παράδερνε η κοινωνία...

...Σε ποιόν όμως να έκμυστηρευτώ, τις άπογοιτεύσεις και τις
πίκρες μου;... Στή μητέρα μου;... “Ω, άς μ’ην προχωρήσω!... Δεν
θέλω να σας πω, σε πόσο πιο φριχτή θέσι από μένα θρασκόταν
κι’ εκείνη!... “Ηταν επίσης ευαίσθητη σαν κι’ εμένα, αλλά δεν
είχε τόν δικό μου χαλύβδινο χαρακτήρα!... Γι’ αυτό, πικρα-
μένη απ’ τόν πα-
τέρα μου — άφώσι-
ωμένον δόλωμα κι’
όλοκορμα στο χρή-
μα του και στις
κερδοσκοπικές του
έπιχειρήσεις — ζή-
τησε ή φτωχή κι’ ά-
δυνατη υπέστα υου
παρηγορία άλλού!

—Και ποιος ήταν αυτός ο πληγωμένος; ρώτησε η Χαΐδω.

...Ναι, άλλο!...
“Ηταν όμορφη,
πλουσιωτάτη και
μόνο νεράκια δυ-
στυχώς την κύκλω-
ναν κι’ εκείνη!... “Ε-
τσι, αντί να θρήνη
ανακούφισι που τό-
σο λαχταρούσε —
και την οποία της
σεροόσε ο φιλο-
χρήματος πατέρας
μου—συνάντησε άν-
τίθετα τις ταπεινώ-
σεις, τούς πόνους

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

και τις καυτερές ντροπές των ένόχων έρώτων!...

...Γίνυόμουν ή δύστηνη εγώ, σ’ ένα τέτοιο περιβάλλον, στο
όποιο ήμουν άπομονωμένη άλλωστε... “Ο πατέρας μου πίστευε
μόνχα στη δύναμη του Πλούτου... “Η μητέρα μου ζητούσε να
παρηγορηθώ σε έννοχα όλισθήματα... Κι’ εγώ, πονεμένη για
την κατάντια των γονέων μου, διψούσα έλευθερον άέρα και
λαχταρούσα να φύγω και να λυτρωθώ απ’ την άτυσοια και έ-
κείνη, τη μολυσμένη!

...Τέλος, μιά μέρα, φοβερή καταστροφή σώρλασε σ’ έρείπα
την οικογένειά μου... Μέ μιάς, ένοιωσα τότε να κόβονται όλοι
οί δεσμοί, που με συνέδεαν με την καταραμένη κοινωνία... Πή-
ρα τα μάτια μου σαν μισότρελλη κι’ έφουγα μακριά απ’ το Πα-
ρίσι... “Βαθιά πληγή στην καρδιά μου με μάρνασε και μόλις
εν τόν κόσμο μαύρο... Ναι, κυττάξε με, κυρία: Είμαι μόλις
εικοσιέξη χρόνων!... Κι’ όμως, δεν πίστευα πια καθόλου σε
τίποτα, μέχρι πρό όλίγου καιρού, ένοιόετα!... Ναι, δεν πί-
στευα τότε, ούτε στην άρετή πεία, ούτε στην τιμιότητα, ούτε
στον έρωτα...

Λυγμοί ξαφνικοί της έκοιφαν τη λαλιά. “Εκρυψε το πρόσω-
πής μέσα στα χέρια της κι’ άρχισε να κλάει πικρά...

“Η Χαΐδω την άγκάλιασε και της ψιθύρισε με συγκίνηση στο
αύτι:

—“Όποιος δεν πιστεύει στον έρωτα, άδελφή μου, πρέπει να
χη δυστυχίση πολύ!... Πρέπει να είνε πολύ ραγισμένη ή καρ-
διά του!

“Η Λουκιόλα έπνιξε έναν λυγμό, κατέβαλε άπελπισμένες προ-
σπάθειες για να συγκρατήση την ψυχραιμία της και τέλος—πιο
ήσυχη—συνέχισε την αφήγησί της:

—Αυτοέξοριστη λοιπόν απ’ την πατρίδα μου, ήρθα στη Νέα
πολι, όλομόναχη, έρημη, χωρίς φίλους, χωρίς τα μέσα της
ζωής... “Εκει, ή καλή μου τύχη μ’ έφερε να συναντηθώ με τη
γλυκεία μου φίλη Μίλλα...

Διεκόπη, φίλησε με στοργή τα μαλλιά της νεαρής «κορί-
τσας», ή οποία έντωμεταξύ την άκουγε σιωπηλή και με θλί-
ματα λατρείας κι’ ύστερα εξακολούθησε:

—“Η Μίλλα εργαζόταν τότε σ’ ένα θέατρο της Νεαπόλεως...
Γνωριστηκάμε τυχαία κι’ ή ίδια μοιδώς άσσυλο και φαγητό
κατά τις πρώτες ήμέρες της άφίξεώς μου στη Νεάπολη... Μιλή-
σαμε για πολλά, αλάσαμε τις ιδέες μας και τα ιδανικά μας
και θερεθήκαμε με την ίδια άγνότητα ψυχής και πόθων και β-
νείρων...

...“Τραγουδούσα πάντοτε κολά κι’ ή άνθηροτάτη οικονομική
κατάστασις της οικογενείας μου μ’ είχε βοηθήσει να καλλιε-
ρήσω τη φωνή μου... Προσελήφθην στο θέατρο της Νεαπόλεως
με τη βοήθεια της καλής μου Μίλλας και γρήγορα αναδείχθη-
κα...

...“Ενα σούρουπο, σε κάποια έξοχική τοποθεσία της Καλα-
θρίας, κι’ ενώ γυρίζαμε από μιά έκδρομή με άμάξι ή Μίλλα κι’
εγώ, άκούσαμε πυκνούς πυροβολισμούς... Μερικοί ‘Ιταλοί πα-
τριώται, συνωμότες άσφαλώς, κινδύνευαν να συλληφθούν από
δεκαπλάσιους άστυφύλακες κι’ άμυνόντουσαν ήρωικά... “Ο
άρχηγός τους, ένας νέος λεθένης και λεοντόφυχος, θρήνος
με το σπαθί του στο χέρι, άμνηφούσε τόν θάνατο και τις σφαί-
ρες άστυφύλακων και παρακινούσε σε άμυνα μέχρις έσχίστου
τούς λιγοστούς όπαδούς του...

...Ξαφνικά, οί ήρωικοί υπερασπιστάι της έλευθερίας της
πατρίδος των, άρχισαν να πέφτουν νεκροί ένας-ένας...Μιά σφαί-
ρα έσπασε το σπαθί του άρχηγού και μιά άλλη τόν χτύπησε
κατάσπασα... Τόν είδα να κλονίζεται και να λυγίζει και τέλος να
πέφτει και να εξαφανίζεται στο πλανόδιό θαύτατο χαπάκι!

...Μου φάνηκε τότε, ότι ή σφαίρα που τόν χτύπησε είχε χτυ-
πήσει κι’ εμένα στην καρδιά... Περιμένα να φύγουν οί άμνη-
ρείς έκείνοι έχθροί κι’ έτρεξα με τη Μίλλα προς το χαπάκι...

Σταμάτησε να μιλά ή Λουκιόλα. Είχε γίνει κατακίτρινη απ’
τη συγκίνήσι της κι’ άκούμπησε το χέρι της προς το μέρος της
καρδιάς, για να συγκρατήση τούς σφοδρούς παλμούς της...

—“Ηταν θαύτατο, έκείνο το χαπάκι! ψιθύρισε κατόπιν. Πώς
κατώρθωσα να τό κατεβώ;... Πώς μπόρεσα να φτάσω ως το
θάθος του, απ’ την τόσο άπότομη—σαν πλευρά γκρεμού—έξο-
δό του;... Δεν ξέρω!... Ξέρω μόνον, ότι όταν πλησίασα στο έ-
ναίοθητο κορμί του ήρωικού μάρτυρος μιάς εύγενούς ιδέας

της ιδέας της ‘Ελευθερίας—τα νύχια μου ήσαν σπασμένα και
ματωμένα, τα φορέματά μου κουρελιασμένα και το σώμα μου
κατακλυπημένο απ’ τα γλυστρήματά μου...

...“Οπάρχουν στιγμές κατά τις όποιες κι’ ή πιο αδύναμη άν-
θρώπινη ύπαρξι προκίκεται με δύναμη υπεράνθρωπη!... “Η
Μίλλα, στο χέλιος του θαράθρου έκείνου σκυμμένη, μοιρριέ-
ενα μακρύ σκονί που τό πήρε απ’ το άμάξι μας!... Δεν ξέρω
τι συνέβη ύστερα... Αυτό που ξέρω, είνε ότι με άπερί-
γρηπτες θασανιστικές προσπάθειες, με άγώνα αφάνταστον, κα-
ταβάρωσα έπιτέλους ν’ ανεβάσωμε τόν άνάσθητο πληγωμέ-
νο, να τόν πάμε κρυφά στο δωμάτιό μου με το άμάξι, να τόν
νοσηλεύω με άφροισίσι άπαράδειγμάτιστη έπί έβδομάδες όλό-
κληρες άπνίας και προσπάθειών και τέλος να τόν σώσω!

—Και ποιος ήταν αυτός ο πληγωμένος;... Ποιος ήταν αυτός
ο εύτυχής άγνώστος, που θρήκε έναν άγγελό σαν και σας, να
τό σώση τη ζωή και να τόν περιποιηθώ με τόση αυτοθυσία;
Στην έρώτησι αυτή της περικαλλούς ‘Ελληνίδος, ή Λουκιό-
λα έγνε όλοπόφυρη. Χαμήλωσε τα μάτια της από ντροπή και
συγκίνησι κι’ έμεινε άρκετές στιγμές σιωπηλή. “Υστερα έψωσε
το κεφάλι της, προσήλωσε το βλέμμα της με κάποια πονηρία
στα άφελή κι’ άθάα μάτια της Χαΐδως και ψιθύρισε χαμογε-
λαστή:

—Δεν τόν μαντέψατε λοιπόν, κυρία;... Είστε ώστόσο μιά πά-
ρα πολύ τελεία γυναίκα και θάπρεπε να τόν καταλάβετε!
“Εστο όμως, κυρία... Θά σας τόν πω!

Και με φωνή γεμάτη από ένθουσιασμό, με φωνή που έτρεμε
από συγκίνηση και λατρεία, πρόσθεσε:

—Λέγεται μαρκήσιος Τζιόρτζιο ‘Αολίττα!... Μου ήταν τε-
λειώς άγνωστος πριν... “Αλλά απ’ τη στιγμή έκείνη, απ’ τη
στιγμή που τόν γνώρισα και τόν έβωσα απ’ τα δόντια του θα-
νάτου, είδα ότι είνε ο πιο τολμηρός, ο πιο εύγενής κι’ ο πιο ζη-
λευτός υπαρκτός, από όσους γνώρισα ως τώρα!... “Ω, χαμο-
γελάτε όπως κι’ εγώ...

Και με φωνή πιο εδλαδική, με φωνή τρεμουλιαστή από θαυ-
μασίο κι’ εύγνωμοσύνη, εξακολούθησε:

—Χαμογελάτε κι’ εσείς, γιατί είστε κι’ εσείς τυχερή όπως κι’
εγώ... Λατρεύεστε από έναν άνδρα υπέροχον, του όποιου μά-
λατα φέρετε και το τιμημένο όνομα!... Λατρεύεστε από έναν
άνδρα, μπρός στον όποιο όλοι λυγίζουν το γόνατό τους σε υπό-
κλιση θαυμασίου και θαυμάτου σεβάσμιου!... Λατρεύεστε και
λατρεύετε έναν άνδρα υπεράνθρωπο σχεδόν και μεγαλειώδη...

—Ναι, λατρεύομαι και λατρεύω τόν κόμητα Μοντεχρήστο!...
Δέχομαι ή Χαΐδω, μεταμορφωμένη απ’ τόν άκτινοδόλο φωτο-
γράφο της συγκινήσεώς της και του έρωτός της.

—Συχαρίζετε με, λοιπόν, κυρία, άν τολμά κι’ εγώ να λα-
τρεύω τόν άγαπημένο μου Τζιόρτζιο... “Η ταπεινή καρδιά μου,
μεινέτα στο άντίκρουσμα του εύγενικού αυτού νέου χτύπησε για
πρώτη φορά από άγάνη... Κι’ είμαι εύθυσιμένη, όσο σκέπτομαι
ότι είμαι σκλάβος της άγάπης ενός τόσο έκλεκτου χαρακτήρος
μιας τόσο σπανίας ψυχής... “Ότι για τη δική σας υπέροχη ύ-
παρξι είνε ο κόμης Μοντεχρήστος, είνε για τη θασανισμένη δι-
κή μου ο μαρκήσιος Τζιόρτζιο ‘Αολίττα!...

...Δεν ξέρετε πόσο συγκινήθηκα, κυρία, όταν άκουσα απ’ το
στόμα του Τζιόρτζιο τις πρώτες γλυκές φράσεις που άκουσα
στη ζωή μου!... “Όταν για πρώτη φορά είχε συνέλθει απ’ την
άνασθησά του τότε, μισόάνοιξε τα μάτια του και μ’ είδε με
κάποια έκπληξι... “Εγώ σκυμμένη με άγωνία άπάνω του και
παραπνέοντας άκόμη τόν χέρι τούς αιματόθρετους επιδέξιους
της πληγής του, προσπαθούσα να μαντέψω άν νίκησα το θάνα-
το όριστικά, ή άν υπήρχε άκόμη κίνδυνος για την ήρωική ζωή
του... Κι’ αυτός, ο Τζιόρτζιο μου, μαντεύοντας την άγωνία μου,
μείωσε με προσπάθεια όδυνηρή:

—“Όσοι κι’ άν είστε, κυρία, σας εύχαριστώ... Μην άγωνιά-
τε όμως... Καμιά σημασία δεν έχει για μένα ο θάνατός μου:
“Ο π ο ι ο ς π ε θ α ί ν ε ι γ ι α τ η ν Π α τ ρ ί δ α, ε-
κ ε ι ή δ η ζ ή σ ε ι α ρ κ ε τ α !...

...“Ε, αυτός ο φλογερός πατριωτισμός του, κυρία, κι’ όλα
αυτά τα εύγενικά ιδεώδη της έκλεκτής του υπάρξεως, με ύπο-
κλήσαν!... Κι’ όταν είδα κατόπιν ότι μόλις θεραπεύτηκε, πά-
λι στην πατρίδα του σφωσώθηκα, άφωσώθηκα κι’ εγώ μαζί
του κι’ έξυπνέτηκα ως τη στιγμή αυτή τούς ιερούς σκοπούς
του αλώμακα και τυφλά, παρ’ όλους τούς κινδύνους, και παρ’
όλα τα...

“Η πόρτα άνοίχτηκε τη στιγμή έκείνη.

Στο καθύψι της φάνηκε έπιθλητικός, ο κόμης Μοντεχρή-
στος. Και προσπλάνωντας στη Λουκιόλα το θαύ του βλέμμα,
της έπε άργα-άργα:

—Εύγενία Δαγκλάρ, σας συχαίρω!... “Η άπαράμιλλες θυ-
σες σας θρήκαν έπιτέλους τη δικαία άμοιβή τους: Είστε πεία
εύλογημένη και δεν θά θυμάστε παρά σαν όνειρο μακρινό—στο
μέλλον—τα δυστυχήματα της οικογενείας σας!

Η’.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΤΟΥ ΔΑΓΚΛΑΡ

“Ο Μοντεχρήστος λέγοντας αυτές τις φράσεις, προχωρούσε
συγκίνητος προς τη Λουκιόλα.

Δεν ήταν μόνος. Τόν συνόδευε και το έξαετές περίπου παιδά-
κι του, το όποιο γνώρισαμε ήδη την προηγούμενη θραυά, κα-
ταμένο πλάι στη μητέρα του εκεί στο θεωρείο του θεάτρου της

«Σκάλας».

Με φαρδύ μέτωπο ο υιός αυτός του κόμητος Μοντεχρήστου,
με μακροτά καμάουρα μαλλιά, και με μαύρα έπίσης, φλογερά
μάτια, ήταν μιά ζωντανή εικόνα της ζωηρότητας και της εύ-
φυίας. Στεκόταν θρήσιος κοντά στον πατέρα του, είχε τα χέρια
του άκουμπισμένα στη μέση και κυττούσε τη Λουκιόλα με το
έκθαμβο και περίεργο βλέμμα των παιδιών της ήλικίας του...

—Θέε μου, πόσο είνε χαριτωμένο! ψιθύρισε με λαχιάρά ή
Λουκιόλα κι’ έτρεξε κοντά του.

“Επειτα στάθηκε λίγο συγχισμένη και κύτταξε κατόματα κι’
έρωτηματικά τόν κόμητα.

“Ο Μοντεχρήστος ένοιωσε τόν κρυφό διαταγμό της, καθώς
και την έπιθυμία της να της έπιτρέψη να φιλήση το παιδί του.
Χαμογελαστός λοιπόν, και με ύφος εύμενείας στο αυστηρό του
πρόσωπο, έσπρωξε άπασά το παιδί του προς το μέρος της.

—Ευχαριστώ, κύριε κόμη! ψιθύρισε τότε ή Λουκιόλα.
Και με μητρική σχεδόν στοργή, έσκυψε κι’ άκούμπησε τα
χέρια της στα άσπραφτερά μαύρα μαλλιά του παιδιού.

Κατόπιν σήκωσε ξανά τα μάτια της προς τόν Μοντεχρήστο,
και τότε είπε συγκινημένη:—“Ωστε με γνώρισατε ποιά είμαι πρα-
γματικός, κύριε κόμη;

—Ποτέ μου δεν ξεχνάω! αποκρίθηκε άπλά ο κόμης. “Απ’ την
ήμέρα που έγκαταλείψατε το Παρίσι ποτέ μου δεν έπαψα να
μαθαίνω που θρισκόσαστε και τι κάνετε!... Το όνομα «Δαγ-
κλάρ», το όποιο φέρετε, δεσποινίς, μου προκαλεί πολλές ύπο-
χρεώσεις απέναντί σας...

—“Εσείς, ψιθύρισε έκθαμβη ή Λουκιόλα. “Εσείς έχετε ύπο-
χρεώσεις απέναντί μου χάρις στο οικογενειακό μου όνομα...
Τί θέλετε να πητε, κύριε κόμη;

—Δεσποινίς, υπάρχουν πολλά μυστήρια στο παρελθόν, τα ό-
ποια δεν πρέπει να μάθετε ποτέ σας!... Τουλάχιστον εγώ, ποτέ
δεν θά σας άποκαλύψω το τρομερό αυτό πασελθόν, που ίσως
την οικογένειά σας... Κι’ άν λέγω, ότι έχω δημιουργήσει χρέη
και καθήκοντα απέναντί σας, αυτό προέρχεται απ’ το γεγονός,
ότι εγώ υπήρξα το όργανο του Θεού για την τιμωρία μερικών
ένόχων...

...μεταξύ των όποιων ήσαν κι’ ο πατέρας μου κι’ ή μητέρα
μου; δέχομαι με τρεμουλιαστή φωνή ή Λουκιόλα.

—Μάλιστα, κόρη μου! αποκρίθηκε πιο έπίσημα ο Μοντεχρή-
στος. Βλέπετε, λοιπόν;... Τιμωρώντας άναγκαστικά τούς ένό-
χους φοβερών δυστυχημάτων, έδωσα άδελά μου κι’ εσάς, ή ό-
ποια είστε άθάα έντελώς!... Και γι’ αυτό αισθάνομαι τώρα ύ-
ποχρεώσεις απέναντί σας, όπως σας είπα ήδη!

“Η Λουκιόλα, ή μάλλον ή Εύγενία Δαγκλάρ, χλώμιασε σαν
νεκρή. “Ελπίζοντας να μάθη περισσότερα νέα για τούς γονείς
της, ρώτησε δειλά και διαταχτικά:

—Ευαρεστείθε, κύριε κόμη, να φανήτε άλλη μιά φορά εύμε-
νης απέναντί μου;... “Εμαθα, ότι ο πατέρας μου είνε ζωντανός,
κι’ ότι...

Σταμάτησε να μιλάει και χαμή-
λωσε τα μάτια της.
“Ο κόμης ένοιωσε
τόν ντροπαλό δι-
σταγμό της κι’ ένε-
ψε με τρόπο στη
Χαΐδω, ή οποία ά-
μέσως πήρε το παι-
δί της, θρήκε μιά
πρόφασι κατάλλη-
λη κι’ άποσύρθηκε
στο πλανόδιό σάλο.

—Είμαστε μόνοι,
τώρα, κόρη μου!
είπε στοργικά ο κό-
μης. “Εξακολούθη-
σε λοιπόν χωρίς
δισταγμούς τις έ-
ρωτήσεις σας...Μου
είπατε, ότι μάθατε
πώς ο πατέρας σας
είνε ζωντανός!...

—Μάλιστα, κύριε
κόμη!... “Εμαθα έν-

—Δεν τόν μαντέψατε λοιπόν, κυρία; ψιθύρισε ή Λουκιόλα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΔΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Ποιοί είναι οι καλύτεροι βοηθοί των αστυνομικών. Η περίφημη «μάχη των Λαγωνικών». Πώς γυμνάζονται οι αστυνομικοί σκύλοι. Το περίφημο «μάθημα της επιδέσεως» και τ' άλλα γυμνάσια των λαγωνικών. Η ιστορία του περιφήμου Άγγλου σκύλου. Ένα πτώμα σ' ένα θαλάσσιο πλοίο. Πώς ανέκαυσε τον δολοφόνο της Μάργκαρετ Βέρνερ τὸ λαγωνικὸ τῆς αστυνομίας. Τὸ καταραμένο κουμπί τοῦ σμόκιν. Η ἐπιχειρήσεις ἑνὸς ὑποπτοῦ λόρδου, κλπ. κλπ.

Οι κακοποιοί όλου του κόσμου, ένα πράγμα φοβούνται στις διάφορες επιχειρήσεις τους: Τίς έρευνες των αστυνομικών σκύλων. Αυτό μὴ σὰς φαίνεται περίεργο. Οι σκύλλοι είναι ο καλύτερος ντέτεκτιβ. Γι' αυτό άλλωστε κι' οι διάφοροι αστυνομικοί τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας δνιιάζονται «λαγωνικά» καὶ παρομοιάζονται μ' αὐτὰ τ' ἀεισθαύμαστα ζῶα. Για νὰ σὰς δείξουμε τὴν χρησιμότητα λοιπὸν τῶν αστυνομικῶν σκύλων, θὰ σὰς ἀναφέρουμε μιά ἀπὸ τίς τελευταίες ἐγκληματικές ὑποθέσεις, δπως μὰς τίς ἀφηγήθηκε ὁ διευθυντῆς τῆς Παρισινῆς Ἀέσχης τῶν Λαγωνικῶν.

Πρὶν ὅμως, ἄς μὰς ἐπιτραπῇ νὰ σὰς ἐξιτορήσουμε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο γίνονται ντέτεκτιβ οἱ σκύλλοι. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ χρειάζεται ἐπιμονὴ κι' ὑπομονή. Οἱ σκύλλοι γυμνάζονται σ' ἐιδικὴ Σχολὴ ἑξῆς μῆνες. Ἐκεῖ μαθαίνουν ν' ἀκολουθοῦν προσεχτικά τοὺς αστυνομικοὺς, νὰ μὴ γαυγίζουν, νὰ ἐκτελοῦν κάθε διαταγή, νὰ παρακολουθοῦν μόνοι τοῦ ἑνὸς ἐγκληματία καὶ νὰ τοῦ ἐπιτίθενται ὅταν πρέπει νὰ βοηθήσουν τοὺς ντέτεκτιβ.

Ἐπίσης γυμνάζονται νὰ πηδοῦν ὑψηλοὺς φράχτες, ν' ἀνοίγουν ἀθόρυβα μιά πόρτα, νὰ μὴ φοβοῦνται καὶ νὰ μὴ τρώνε ποτὲ ὅτι κι' ἂν τοὺς προσφέρῃ ἕνας ἄγνωστος! Ἐπειτα ἐξασκοῦνται ἀκόμη στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦν νὰ καταβάλλουν ἕναν κακοποιό.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ «μάθημα» εἶνε τὸ δυσκολώτερο, γιατί οἱ σκύλλοι πρέπει νὰ διατηροῦν δὴλ τὴ μαχητικότητά τους, χωρὶς νὰ θυμῶνουν, ν' ἀποφεύγουν τίς ἐπιθέσεις τοῦ κακοποιοῦ καὶ νὰ ξέρουν νὰ τὸν ἀφοπλίζουν! Ἡ ἐγκύμανσίς τους λοιπὸν εἶνε κοπιαστική, γιατί οἱ σκύλλοι, παρὰ τὴ νοημοσύνη τους, παρασύρονται εὐκολὰ ἀπὸ τὸ ἐνστικτὸ τους κι' ἐφαρμόζουν δικές τους μεθόδους, ἡ ὁποῖες τοὺς ἐκθέτουν σὲ κίνδυνο.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ «μάθημα τῆς ἐπιδέσεως» γίνεται πάντα σ' ἀνοιχτὸ χῶρο. Ἐνας αστυνομικὸς ντυμένος μὲ χοντρές γοῦνες, ποὺ τὸν προφυλάει ἀπὸ τὰ δόντια τῶν λαγωνικῶν, χρησιμεύει γιὰ κακοποιὸς καὶ δάσκαλὸς τοὺς συγχρόνους. Στὰ πρῶτα μαθήματα, οἱ σκύλλοι ἐξαγριώνονται τόσο πολὺ, ὥστε προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐσχίσουν μὲ τὰ δόντια τους. Ἐπειτα ὁμως σιγά σιγά συνηθίζουν καὶ μαθαίνουν νὰ τὸν δαγκώνουν στὰ πῖο εὐπαθεῖ μέρη τοῦ σώματος καὶ νὰ τοῦ παραλύουν τίς δυνάμεις τοῦ ἀπὸ τοὺς πόνους. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ φυσικά χρησιαιοποιούνται σκυλιά ἐιδικῆς ράτσας. Τὰ καλύτερα ὅμως εἶνε τὰ «ἄιραλντ-τερριέ», τὰ Γερμανικὰ «μπεργκερ», τὰ «ντόμπερμαν», καθὼς καὶ τὰ Βελγικὰ «γκρόνενταλ». Σ' αὐτὲς τίς ράτσες ἀνήκουν τὰ σκυλιά τῆς Σκότλαντ Γουάρδ, τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Παρισιῦ καὶ τοῦ Βερολίνου.

Ὅλα τὰ αστυνομικὰ σκυλιά εἶνε ἀληθινὰ φαινόμενα νοημοσύνης κι' ἔχουν μείνει ἀξέχαστα πολλὰ κατορθώματά τους. Ὅποτε παραδειγματὸς χάριν μιά ἡρωϊκὴ πράξι τοῦ περιφήμου Ἀγγλικοῦ αστυνομικοῦ λαγωνικοῦ «Τσάμπιον», ἡ ὁποία τὸ ἔκανε ἀκόμη πῖο διάσημος σ' ὅλες τίς ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης.

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1933 στὴν ἐργατικὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου βρέθηκε τὸ πτώμα μιάς ἐξαιρετικὰ ὡμορφῆς γυναίκας. Ἦταν πεταγμένο σ' ἕνα σιδερένιο βυτίο τοῦ νεροῦ, μέσα σ' ἕνα γιαντὶ. Οἱ ἐργάτες ποὺ τὸ ἀνεκάλυψαν τρομοκρατημένοι ἐσπεύ-

σαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ δηλώσουν ὅτι ἦταν πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν τοὺς αστυνομικοὺς σ' ὅτι κι' ἂν ἤθελαν. Ἡ ἀνάκρισις ὠστόσο ἀπέδειξε ὅτι αὐτὴ ἡ ὡμορφὴ νέα ἔχε δηλητηριασθῇ μ' ἕνα δραστικὸ δηλητήριο τὴν περασμένη νύχτα κι' εἶχε μεπαφερθῇ ὡς ἐκείνη τὴν οἰκοδομὴ μ' αὐτοκτονικὴ τῆς καὶ κατόπιν τὴν εἶχε μεταφέρει ὡς τὴν ἐργατικὴ συνοικία γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τοὺς αστυνομικοὺς. Τὸ περίεργο δὲ μὴν ἦταν ὅτι τὸ πτώμα δὲν ἔφερε κανένα ἰχνοῦ πάλης. Κι' αὐτὸν βέβαια ἀπεδείκνυε ὅτι τὸ θῦμα ἐγνώριζε τὸν δολοφόνον καὶ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει μ' ἐμπιστοσύνη.

Ἐνας αστυνομικὸς ὡστόσο, καθὼς ἐρευνοῦσε τὴν εἰσοδὸς τῆς οἰκοδομῆς, ἀνεκάλυψε ξαφνικὰ ἕνα κουμπί τοῦ σμόκιν. Αὐτὸ τοῦ κουμπὶ εἶχε μιά ἐλαφρὰ μυρωδιά πούρου, πράγμα ποὺ φανερώνει ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν τόσο μαυιδωδὸς καπνιστῆς, ὥστε τὰ ρούχα του εἶχαν ποτισθῇ ἀπὸ τὸν καπνὸ! Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο ἰχνοῦ ποὺ ἀνεκάλυψαν. Μὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κἀν τοὺς αστυνομικοὺς ν' ἀναζητήσουν τὸν δολοφόνον μετὰ τὸ τὸν κόσμο τῶν νυχτερινῶν γλεντζέδων καὶ τῶν ἀριστοκρατῶν. Ὅλες ὅμως ἡ ἐρευνὴς τοὺς πῆγαιναν χαμένες. Καμμία ὡμορφὴ γυναίκα τῆς ἀριστοκρατίας δὲν εἶχε ἐξαφανισθῇ κι' ὅσο γιὰ τὸν μαυιδωδὸ καπνιστῆ, δὲν μπορούσαν νὰ ἐπιβεβαιώσουν ποὺς ἦταν, γιατί ἀπλούστατα, ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ καπνίζουν ὑπερβολικά. Ἀπογοητευμένοι λοιπὸν ὤστρα ἀπὸ τὸν καπνὸν ἀναγκάστηκαν νὰ καταλείψουν τὴν ἐξέταση τῶν λαγωνικῶν. Πῆραν τότε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα τὸν «Τσάμπιον», τὸν ἔδωσαν νὰ μυρίσῃ τὰ φορέματά τῆς ἀγνωστῆς νέας κι' ὤστρα τὸν ἔβαλαν νὰ μυρίσῃ καὶ τὸ κομμένο κουμπί.

Κατόπιν ἕνας ἀπὸ τοὺς αστυνομικοὺς ντύθηκε ἄγνωστο συνοδεύομενος ἀπὸ τὸν «Τσάμπιον» ἀρχίσαν νὰ μυρίσῃ τὸ πτώμα. Ἡ περιουσία κράτησε τρεῖς ὥρες. Ὁ αστυνομικὸς πῆγε σὲ κούρσες, στὰ θέατρα, στὰ εἴδη θύματα κέντρα, στὰ κοσμικὰ ἡλιοχαροπλάστεια, παντοῦ πῆγε, τόσο ἔβαζε τὸν «Τσάμπιον» νὰ μυρίσῃ τὸ πῖννο κουμπί τοῦ σμόκιν καὶ τὸν ἀφῆνε ἐλευθερὸν νὰ τριγυρνᾷ ὅπου ἤθελε. Τὴν τελευταίαν νύχτα, πῖς πῖς ὥρα, βρισκόντουσαν ἀπὸ τὸν ἀλκερ, τὸ πῖο ἀριστοκρατικὸ μπουζικ-χῶλ τοῦ Πικαντίνου, ὁ αστυνομικὸς στενοχωρημένος ποὺ ἀγωνίζετο μὲ τὸν δολοφόνον.

Τὸν κομφυντμένο κόσμο ν' ἀνακαλύψῃ μάταια τὸν δολοφόνον ἔπινε οὐίσκυ καὶ κάπνιζε σὰν μαῦρος!

Σὲ μιά στιγμὴ ὁ «Τσάμπιον» ἀρχίσε νὰ μυρίσῃ τὴν ἀποσπασμένη οὐίσκιν καὶ νὰ προχωρῇ ἀδίστακτα πρὸς ἕνα τραπέζι, σὲ ὁποῖο καθόταν ἕνα ζευγάρι. Ὁ κύριος ἦταν ὡς τριάντα χρονῶν, ὑπερβολικὰ συμπαθητικὸς καὶ κάπνιζε ἀδιάκοπα ποτὶς τὴν «Ἀθίνας». Ἡ φίλη του ἦταν μιά πλούσια κι' ὡμορφὴ γυναίκα, στολισμένη μὲ κοσμήματα μεγάλης ἀξίας. Ὁ «Τσάμπιον», ὅσο ἔφτασε κοντὰ στὸν κύριο, σηκώθηκε στὰ δύο τοῦ πόδια, ἀρξάμενος νὰ μυρίσῃ τὰ ρούχα του καὶ ξαφνικὰ ἔβγαλε ἕνα γαῖον σμα χαράς. Ὁ συνοδὸς τῆς ὡμορφῆς κυρίας γέλασε ἀπὸ τὴν ἐκδηλώσει τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ ἀγνώστου σκύλου καὶ ἔπειτα νὰ τὸν χαϊδέψῃ. Μὰ ὁ «Τσάμπιον» τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ μανδύκα καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Ὁ αστυνομικὸς περιέργως πῆγε σ' αὐτὸν καὶ δὲν ἔβγαλε τὴν ταυτότητα του καὶ παρακάλεσε τὸν κομπὸ κύριο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ σὲ τὴν οἰκίαν.

Ἐνας αστυνομικὸς, ντυμένος μὲ χοντρές γοῦνες, γυμνάζει ἕνα λαγωνικὸ τῆς αστυνομίας.

Ἐκείνος ἀρνήθηκε:

—Εἰμαι, τοῦ εἶπε, ὁ Λόρδος Κέλεϋ. Σὰς ἀπαγορεύω ν' ἀστεί-εὔστε μαζί μου. Πηγαίνετε!

Μὰ ὁ αστυνομικὸς, ποὺ εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν ὁμορφὴν τοῦ «Τσάμπιον», ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι ἔπρεπε ὅπως-ὅπως νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ σὲ τὴν οἰκίαν, ἂν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο. Ὁ Λόρδος Κέλεϋ, μὴ μπορῶντας νὰ κἀν διαφορετικὰ, ἔζησε συγγνώμην ἀπὸ τὴ φίλη του καὶ νευριασμένος ἀκολούθησε τὸν αστυνομικόν.

Στὸ πῖνμα ὁ Λόρδος Κέλεϋ ὑπεβλήθη σὲ μιά λεπτομερῆ ἀνάκρισι. Μὰ ἦταν τόσο ἐξυπνὸς καὶ τόσο ψυχραίμος, ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχίσαν ν' ἀμφισβᾶλλον γιὰ τὴ νοημοσύνη τοῦ «Τσάμπιον». Φοβόντουσαν, μάλιστα μὴπὼς εἶχαν κάνει καμμιὰ ἀνεπανόρθωτη γκάφα, ποὺ σὰ τοὺς στοίχιζε τὴ θέσιν τους. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἕνας αστυνομικὸς παρακάλεσε τὸν Λόρδο Κέλεϋ νὰ βγάλῃ τὸ σακκάκι τὸν σμόκιν του γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσουν μ' ἕνα φακὸ. Ἐκεῖνος δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Τότε οἱ αστυνομικοὶ εἶδαν, ὅτι τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κουμπία τοῦ διέφερε ἀπὸ τ' ἄλλα. Τὸ περίεργο δὲ ἦταν ὅτι τὰ ὑπόλοιπα κουμπία ἐμοιάζαν καταπληκτικὰ μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε βρεθῇ στὴν εἰσοδὸς τῆς οἰκοδομῆς, στὴ λαϊκὴ συνοικία. Σὲ μιά μυστικὴ ἐπίσκεψιν τοῦ σμόκιν τοῦ Λόρδου Κέλεϋ ἀνεκάλυψαν μερικὰ σκονάκια δραστικοῦ δηλητηρίου.

Οἱ αστυνομικοὶ ἔβγαλαν μιά κραυγὴ θριάμβου. Ὅλα τὰ στοιχεῖα ἦσαν εἰς βάρος τοῦ Κέλεϋ. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφισβῶλια ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος τῆς ὡμορφῆς νέας. Ἀφῆσαν λοιπὸν κατὰ μέρος τὴν εὐγένεια, ὑπέβαλαν τὸν ἐγκληματικὸν Λόρδο σὲ μιά καιροῦργια ἀνάκρισι, πῖν μαρτυρικὴ, καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα του. Πράγματι, αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος. Εἶχε δηλητηριάσει τὴ φίλην τοῦ Μάργκαρετ Βέρνερ γιὰ νὰ τῆς κλέψῃ τὰ κοσμήματά της καὶ κατόπιν τὴν εἶχε πετάξει σ' ἐκεῖνο τὸ σιδερένιο βαρέλι τῆς οἰκοδομῆς. Καθὼς ὅμως τὴν μετέφερε ἐκεῖ πέρα τοῦ ἔπρεσε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἕνα κουμπί τοῦ σμόκιν του κι' αὐτὸ ἦταν ἀφορμὴ νὰ προδοθῇ. Ὅσο γιὰ τὴν ἀτυχὴ Μάργκαρετ, ἦταν μιά μακρινὴ συγγενὴς τοῦ Λόρδου, ἡ ὁποία εἶχε ἔρθῃ ἀπὸ τίς Ἰνδίες γιὰ νὰ μείνῃ λίγο καιρὸ στὸ Λονδίνο. Κι' ὁ Κέλεϋ, γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὰ οικονομικά του ποὺ δὲν πῆγαιναν καὶ τόσο περίφημα, ἔκρινε καλὸ νὰ τὴν σκοτώσῃ.

Κανείς φυσικά δὲν τὸν εἶχε ὑποπτεῦσθῃ. Ὅλοι εἶχαν νομίσῃ ὅτι ἡ ὡμορφὴ Μάργκαρετ εἶχε γυρίσει πάλι στὴ Βομβάη. Εὐτυχῶς ὅμως, χάριν τῆς νοημοσύνης τοῦ «Τσάμπιον», ὁ Λόρδος Κέλεϋ συνελήφθη, γιατί καθὼς ἐξακριβώθηκε ἐτοιμαζόμενος νὰ δολοφονήσῃ καὶ τὴ νέα πλουσία φίλην του, μὲ τὴν ὁποία βρισκόταν σὲ κοσμικὸ κέντρον, ὅταν συνελήφθη. Εἶχε συνηθίσει βλέπετε ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπιτυχία του κι' εἶχε ξεβαρυνθῇ, βλέποντας ὅτι οἱ αστυνομικοὶ δὲν τὸν εἶχαν ἀνακαλύψει.

Ἀπ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἱστορίαν ποὺ σὰς ἀναφέραμε, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πόσο χρήσιμος εἶνε τὰ λαγωνικά στὶς ἀστυνομίες ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶνε τὸ δεξιὸ χέρι τῶν αστυνομικῶν καὶ τοὺς βοηθοῦν τόσο πολὺ, ὥστε μὲ τὸ δίκην τους οἱ κακοποιοὶ τὰ θεωροῦν ὡς τοὺς πῖο θανάσιμους ἐχθροὺς τους.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ἡ χαρτορρίχτρα, στὸν ἀπλοϊκὸ πελάτη τῆς:

—Φίλε μου, ὡς τὰ σαράντα σου χρόνια θὰ τραβήξῃς μιά φτώχεια ἀπ' τίς σπάνιες!

—Κι' ὤστρα: διακόπτει μ' ἑλπίδα ἐκεῖνος.

—Ἐ, ὤστρα... θὰ τὴν ἔχῃς συνηθίσει πειὰ!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ

Οἱ Ἰνδοὶ, ὅταν ἀρρωσταίνουν ἀπὸ βρογχίτιδα ἢ ἀπὸ σχετικὰ κρυολογήματα τῶν πνευμόνων, κοιμούνται σὲ προσκέφαλο γεμισμένο μὲ φύλλα πεύκων. Πολλοὶ Εὐρωπαῖοι, οἱ ὁποῖοι δοκίμασαν τὸ πρωτότυπο αὐτὸ θεραπευτικὸ μέσον, τὸ βρήκαν ἀνεκφυσιτικώτατο!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΕΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

(Τοῦ ΕΡ. ΊΥΕΝ)

Γιὰ ἰδέες, ἀγάπη μου, τί σοῦφερα!
Τὸ ἄνθος μὲ τὰ λευκὰ φτερά,
Τοῦ Ἀπριλίου δνείρατα τὸ πλάνευαν
Πάνω στῆς λίμνης τὰ νερά.

Στὰ στήθη κάρφωσέ το, ἀγάπη μου,
Ἐκεῖ εἶν' ὁ τόπος ποὺ τοῦ πρέπει:
Σ' ἕνα νερὸ βαθύ κι' ἀσάλευτο
Τὰ φύλλα του ν' ἀπλώνουν σκέπη.

Φυλάξου ἀπ' τὰ νερά τ' ἀσάλευτα
Κι' ἀπ' τὴ λαχτάρα τὴν κρυφὴ.
Κάνει ἡ Νεράιδα πὼς κοιμήθηκε
Καὶ παίζουν τ' ἄνθη στὴν κορφή.

Λίμνης νερά τὰ στήθη του—ἄβυσσος
Σ' ὅποιον μ' ὄνειρατα πλανᾶται,
Παίζουν λευκὰ τὰ νερολούουδα,
Κάνει ἡ Νεράιδα πὼς κοιμάται.

ΣΤΕΡΝΕΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ

(Τοῦ ΜΑΙΤΕΡΑΙΓΚ)

Κι' ἂν κάποι' ἔρθῃ, τί νὰ πῶ
Στὸ πρῶτο ρωτήματά του;
—Πές του, πὼς καρτερῶντας τον.
Ἐγὼ τοῦ θανάτου!

Κι' ἂν βεθλὴ νὰ σὲ ξαναῖδῃ,
Καὶ μὲ ρωτήσῃ πού εἶσαι;
—Δόστου τὸ δαχτυλίδι μου,
Κι' ἄφωνα χεῖλὴ κλείσει!

Κι' ἂν μὲ ρωτᾷ πὼς ἔμεινε
Τὸ σπινθῆρμα μένο;
—Δεῖξε τὴν πόρτα ὀρθάνοιχτη,
Τὸ λύχνον ἀποσπῶμένο!

Κι' ἂν ἴσως γιὰ τὴν ὕστερη
Ἰὴν ὥρα μὲ ρωτήσῃ;
—Πές του πὼς ἦμουν γελαστή,
Ἰρέμοντας μὴ δακρύσει!

Η ΧΗΝΑ Η ΠΟΥΠΟΥΛΟΦΤΕΡΗ

(Τοῦ ΕΡ. ΊΥΕΝ)

Ἡ χήνα ἢ πουπουλόφτερη, στὶς χώρες τοῦ βορρᾶ,
Διαλέγει μιά ἀποθάλασση κι' ἀπόκρυψη μεριά.
Μαδὰ τὰ πουπουλόφτερα ἀπ' τὰ στήθη τῆς σὰ χιόνι,
Καὶ τὴ φωνά τῆς χτενίζοντας, ξεστά, ἀπαλά, τὴ στρώνει...

Ἄλλες χήνες! ἔρχεται ὁ παρὰς στὴν ἔρημν ἀκρογιαλιά,
Κι' ἀπλώνει τὸ καμάκι του, καὶ παίρνει τὴ φωνά.
Μ' ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη ἀπορία ἡ ἀγάπη πῖο μεγάλη
Τῆς χήνας—ἄλλα πούπουλα μαδὰ καὶ στρώνει πάλι.
Κι' ἂν τῆς τ' ἀπᾶξ ἀχόρτα, ὁ τὸ χέρι τοῦ παρὰ,
Τὰ μαδημένα στήθη τῆς μαδὰ τρίτη φορά...

Μ' ἂν εὖρη καὶ τὴν ὕστερη φωνά τῆς χαλασμένη,
Μὲ στήθη αἰμοσταλάχα, μιά νύχτα ἀνταριαμένη.
Τοῦ Ἀπριλοῦ—ἀνοιγόντας τὰ δύο φτερά πλατά,
Σ' ἄλλα ἀκρογιαλὴ ἡλιοφωτο πετὰ πρὸς τὴ νοτιά.

ΣΟΝΝΕΤΤΟ

(Τῆς ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ)

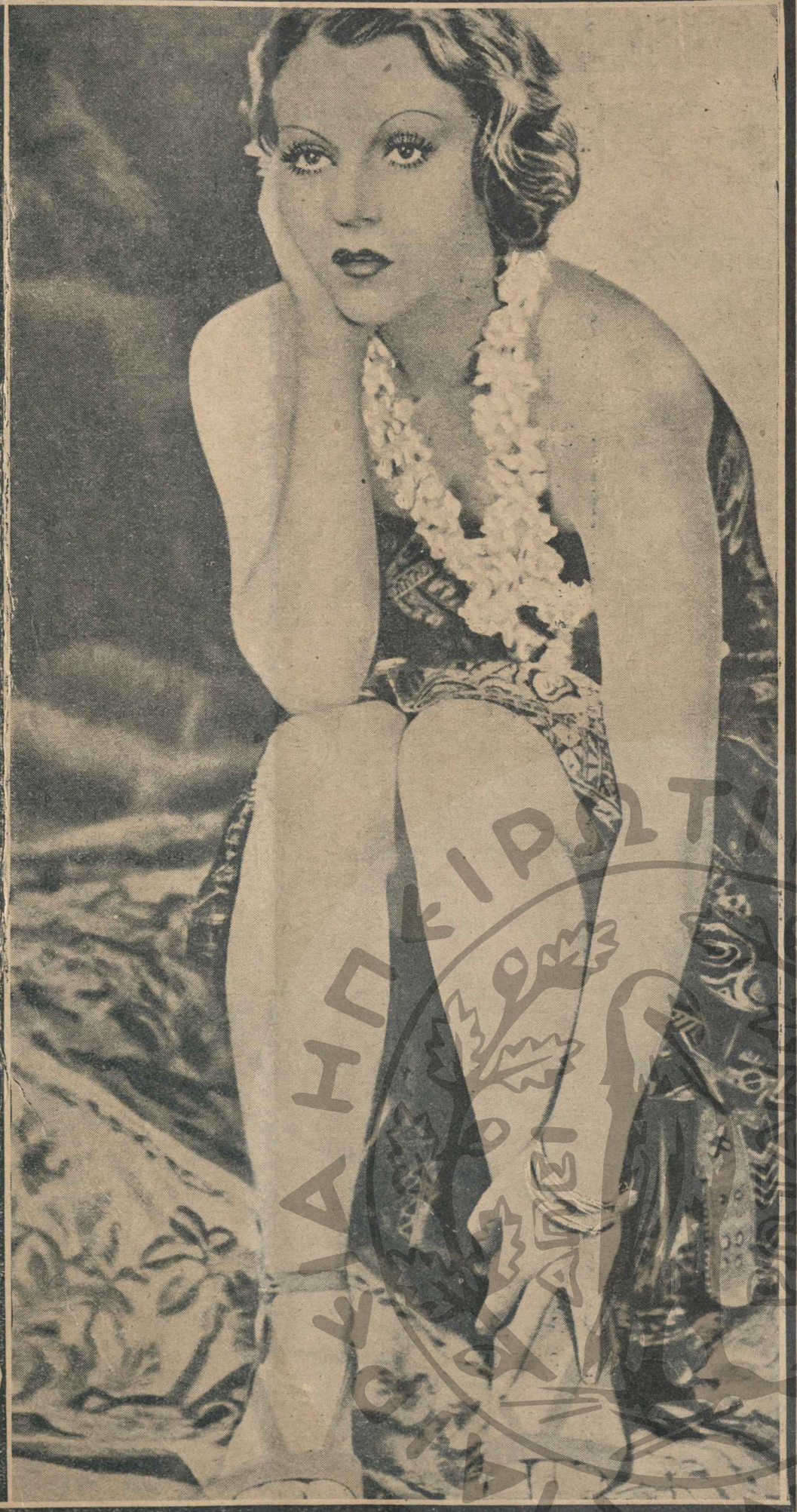
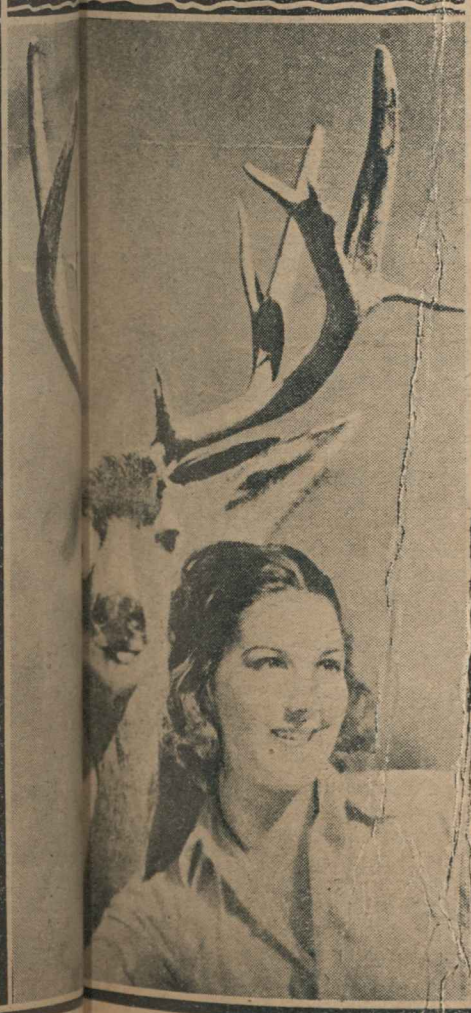
ὦ, Μεγαλόδωρε, ἔφερες σ' ἐμένα
Τὴν καρδιά σου, ὅπως ἔφερναν, στὴ θύρα
Τῶν ἀρχαίων, νῶν ἀφιερωμένα
Χρυσὰ ἀγνο, κι' ἀνόθευτη πορφύρα

Κι' ἂν δὲν τ' ἀξίω, ὅτι ἀπὸ σένα πῆρα,
Κι' ἂν τί νὰ δώσω γιὰ τὰ χαρισμένα
Δὲν ἔγω, τάχα μ' ἐπλάσῃ ἡ μαρὰ
Μιά ἀναισθητὴ;—ὄχι, μὰ φτωχία γιὰ σένα.

Τὸ ἔρεϊν ὁ Θεός. Ἀπ' τῶν δακρύων τῆς βροχῆς
Ἰὴς ζωῆς μου κάθε θεωρία ἔχει σβῆσει!
Χλωμὸ καὶ ἔξωπορ πᾶν ἀπομένει,

Κι' οὔτε ποτὲ τῆς πρέπει προσκεφάλι
Νὰ γίνῃ, γιὰ νὰ γείρῃ τὸ κεφάλι.
Φύγε!—ἀφῆρε τὴν ποδοπατημένη.

Ο,ΤΙ ΒΛΟΦΑΚΟΣ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Γοητευτική φαεινή, με μόνη της τουαλέτα χρυσάφια και κοσμήματα, η Γαλλίδα «βεντέτα» Εντίθ Μερν, όπως έμφανιζε ποσόν οι 'Αθηναίοι. — ΚΑΤΩ ΜΕΣΩΝ : Η Τζίν Πάρκερ, η «στάρ» που θριαμ βεύει τελευταία στο Χόλλυγουντ, μαζί με το άχώριστο

— ΜΕΣΩΝ ΕΠΑΝΩ : Μία ώρα έκφρασις της Μπριγκίτε Χέλμ, της «βεντέτας» που τόσο αγαπά τας 'Αθήνας και που τόσο την αγαπούν οι 'Αθηναίοι. — ΔΕΞΙΑ : Η γοητευτική Γερμανίδα «βεντέτα» Κάτε φόν Νάγκυ, ως ιθαγενής της Πολυνησίας, στο φιλμ «Μποτιλιαρισμένος Διάβολος».

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΡΕΠΕ να φύγουν με κάθε θυσία...
Θά κατέφυγε σ' ένα μέσο ηρωικό, μα και απελπισμένο: Θά διέσχιζε κρατώντας στην αγκαλιά του τη νέα κόρη, τὰ πενήντα αυτά μέτρα μέσα σε δεκαπέντε δευτερόλεπτα. 'Η Μάτζι ήταν πάντα λιπόθυμη, 'Ισως μάλιστα η κατάσταση της αυτή, περιορίζοντας την ανάγκη της άναπνοης, θά της επέτρεπε να περάσει το νερό με λιγότερο κίνδυνο.

Τη στιγμή όμως που έπρόκειτο να πραγματοποιήσει αυτό το σχέδιο, το τολμηρά τρελλό, ένας ξαφνικός και τρομερός διαταγμός τον συγκράτησε:

—Κι' αν τη σκοτώσω;... ψιθύρισε.
Δυό φλογερά δάκρυα θόλωσαν τὰ μάτια του για μια στιγμή κι' εκύλισαν στα μάγουλά του.

—Επειτα είπε αποφασιστικά:
—'Αν τη σκοτώσω;... 'Ε, τότε θά χάσω ως τη λαβή του το γχειριδίό μου μέσα στο στήθος μου.

Κάθε διαταγμός είχε περάσει πια. 'Εκανε ένα σημείο στο Μαζεστέ και προχώρησε άφοβα μέσα στη σκοτεινή στοά κατά μήκος των τοιχωμάτων της οποίας χτυπούσαν τὰ μαύρα κύματα.

Κρατούσε ψηλά τη νέα κόρη, έτσι που να θρεθί μέσα στο νερό την τελευταία στιγμή κι' έπειτα εξαφανίστηκε.

Συγχρόνως ο Μαζεστέ βλέποντας εξαπλωμένο στο έδαφος του σπηλαίου τον άνθρωπο που είχε επιτεθεί δολοφονικά κατά του Φρικέτο, έκανε τη σκέψη ότι μπορεί να ήταν πρώτης τάξεως λεία και χωρίς να χάνη στιγμή, τον φορτώθηκε στον ώμο του. 'Επειτα έτρεξε πίσω από τὰ ίχνη του φίλου του.

'Η Μοίρα έμελλε τώρα να ανταμείψη όλες αυτές τις ηρωικές προσπάθειες.

'Ο άτρωχτος Φρικέτος, νιώθοντας τὸ αἷμα του να πλημμυρίζει τὸ κεφάλι του, λαχανιασμένος, εξατλημένος, είχε φτάσει επιτέλους στην είσοδο του σπηλαίου.

'Εκεί με άνεκφραστη ἀνακούφιση, διέκρινε τὴ λευκή σιλουέτα της θάρκας του θωρηκτού.

'Αμέσως, χωρίς να χάνη στιγμή, άπλωσε πρὸς τοὺς κωπηλάτες τὴ νέα κόρη που ήταν πάντα λιπόθυμη κι' αὐτοὶ τὴν πήραν στα χέρια τους.

'Επειτα βοήθησε τὸ Μαζεστέ να σκαρφαλώσει κι' αὐτὸς μέσα στη θάρκα κι' άρπαξε στα χέρια του σὸν δέμα τὸ μυστηριώδη δῦτη που ὁ φίλος του είχε αἰχμαλωτίσει.

'Αφού ὁ ἥρωας μας τὰ ἔκανε δλ' αὐτὰ, έτοιμαζόταν να καθίσει κι' αὐτὸς στὴν πλώρη της θάρκας και να δώσει τὸ σῶνθημα της ἐκκινήσεως, όταν ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος άρχισε να προβάλλει άργά-άργα πλάι τους.

'Επειτα τὸ ηλεκτρικὸ φῶς που φώτιζε τὸ εἶδος της λιμνοθάλασσας, έσβησε απότομα.

Μὰ ὁ Φρικέτος είχε καταλάβει πια περὶ τίνος έπρόκειτο. Τὸ θυσιμένο πλοίο, τυλιγμένο ἀπ' τὴν ὕδραερική αἰλωση, έθγαλαν στὴν ἐπιφάνεια της θάλασσας.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ἥρωας μας έδωσε τὴν κατάστασι:

Γρήγορα - γρήγορα, τράβηξε τὸ γχειριδίό του και τρύπησε μ' αὐτὸ τὸ ἀδιάθροχο της ὕδραερικής αἰλωσης. Τὸ αἶριο, που πιεζόταν ἀπ' ὅλες τις μεριές ἀπ' τὸ νερό, άρχισε να ξεγύεται ἀπ' τὸ ἄνοιγμα κι' ὁ αἰλος, της οποίας ἡ πίεσις δὲν

ήταν πια ἴση στὰ διάφορα σημεία, έσκαψε.

Τὸ πλοίο που ἡ «αἰλωση» τὸ σήκωνε άπάνω, κατάντησε πάλι ἐν' άδρανές ναυάγιο και θυθίστηκε άργά μέσα σὲ μιὰ δίνη, στὴν ὁποία χάθηκε κι' ὁ Φρικέτος.

Εὐτυχῶς, χάρις σὲ μιὰ τὴν πραγματικῶς θαυμαστὴ, τὸ χέρι του γαντζώθηκε στὸ σύρμα που ἔβανε τὴν τορπίλη με τὴν θάρκα.

Γαντζώθηκε με δύναμι σ' αὐτὸ κι' οἱ κωπηλάται, νιώθοντας μὲ ἀντίστασι ἀσυνήθιστη, τὸν σήκωσαν γρήγορα ψηλά.

Τὸ φτωχὸ παιδί ήταν σὲ μιὰ κατὰστασι ἀξιοθρήνητη. Τὸ πειρατικὸ πλοίο καθὼς ξαναθυθιζόταν τὸν είχε χτυπήσει χωρίς ἄλλο στὸ ρεζερβουάρ τοῦ αἵματος τοῦ σκαφάντρου του και τὸ είχε συντρίψει.

—Εται, αφού λίγο ἔλειψε να γίνη λυῶμα, κινδύνευε τώρα ν' πάθῃ ἀσφυξία.

'Ενῶ δὲ οἱ ναῦτες κωπηλατοῦσαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμι γιὰ να φτάσουν στὸ θωρηκτὸ και ἡ μὲς Μάτζι ἀνακούσε άργα τὴν αἰσθήσει, ὁ Μαζεστέ κατέβαλε κάθε προσπάθεια γιὰ να ἀπαλλάξῃ τὸ φίλο του ἀπ' τὸ μεταλλικὸ περικάλυμμα, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος ἀγωνιῶσε.

'Εφτάσαν επιτέλους στὸ θωρηκτὸ.

'Εδῶ σὰς ἀφίνα να φανταστῇτε μόνον σας με ποιές ἐπισημίες ἐκεῖνοι που είχαν μείνει ἑπάνω στὸν Κέρβερο, χαϊρέτησαν τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ ἐπιστροφή.

'Εκεί, ὁ δόκτωρ άρχισε να παρέχῃ τις περιποιήσεις του στὴ μὲς Μάτζι και στὸ σῶτήρα της τὸ Φρικέτο.

Συγχρόνως, ὁ Μαζεστέ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σκάφαντρό του τὴν πειρατὴ που είχε αἰχμαλωτίσει.

—Ὡ! τί τρομερὴ ἐκδίκησι τῆς Μοίρας.

'Ο πειρατὴς αὐτὸς ήταν ὁ ἴδιος ὁ Μπουσκάρν!

Ναί, ὁ τρομερὸς ἀρχικουράρος είχε γίνη αἰχμάλωτος τὸν ἐχθρόν του.

'Αργά-άργα, ὁ αἰχμάλωτος άνοιξε τὰ μάτια του...

Μόλις εἶδε ποῦ θρισκόταν και τοὺς ἀνθρώπους που ἦσαν συγκεντρωμένοι δλόγυρά του, μιὰ τρομερὴ ἔκφρασι μίους κι' ἀνικανοποίητῃς μανίας ζωγραφίστηκε στὰ χαρακτηριστικά του.

Ναί, είχε γίνη ἔξαλλος στὸ ἀντίκρουσμα της Μάτζι, περιτοχιμένης ἀπὸ τὸν 'Αντρέ, τὸ Μπουαλῶ, τὸν Πιέρ Λέ Γκαλ και τὸ δόκτωρα Λαμπεριέρ, στοὺς ὁποίους οἱ 'Αγγλοὶ ἀξιωματικοὶ ἐξεδήλωναν με τὸ ζωηρότερο τρόπο τὸν ἐνθουσιασμό τους.

—Ὡστόσο κατάρθωσε να συγκρατηθῇ κι' ἔγνεψε πὼς ἔβλεπε τὴν μιλῆση. Ζήτησε μάλιστα κι' ἕναν ὑπαξιωματικὸ γιὰ να τὸν βοηθήσῃ να καθίσει.

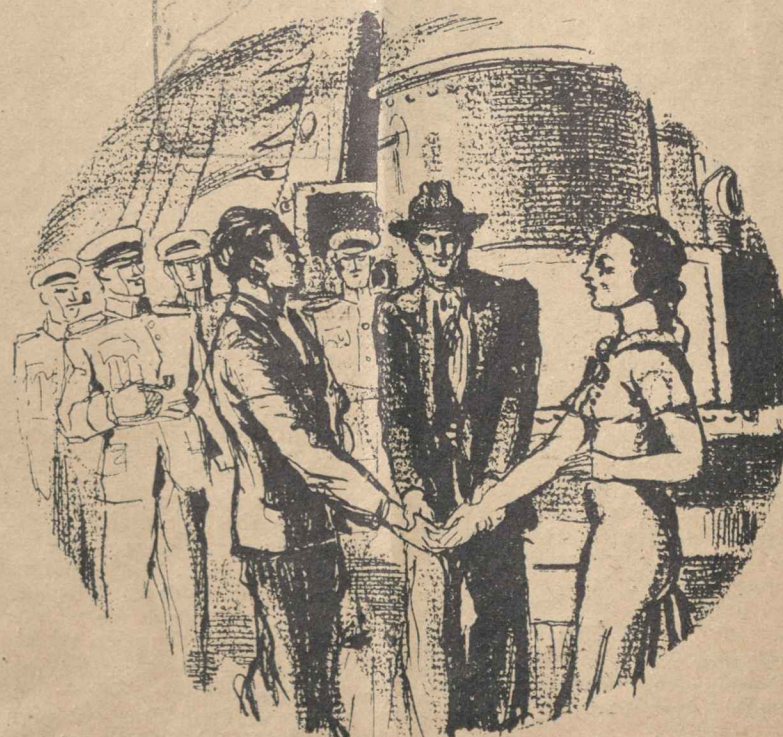
Μὰ ἐνῶ ὁ τελευταῖος τὸν ἀνασήκωσε ἀπ' τις μασχάλες, φώναξε ἔξαφνα ν' ἀνακτᾷ ὅλη τὴ δύναμι του και τὴν ἐνεργητικότητά του. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, ἀπέσπασε ἀπότομα τὸν πειρατὴ στὴ ζώνη, σημάδεψε τὴ Μάτζι και πυροβόλησε ἐναντίον της, φωνάζοντας με μιὰ ἀπειρίγραπτη ἔκφρασι μίους:

—Τὸ εἶπα κιόλας!... Θά γίνῃς δική μου ἢ ἀλλιῶς θά πεθάνῃς.

Οἱ θεαταὶ της δραματικῆς αὐτῆς σκηνῆς, που διαδραματίστηκε μέσα σὲ μιὰ στιγμή, δὲν πρόφτασαν να κάνουν οὔτε μιὰ κίνηση γιὰ να ἐμποδίσουν τὸν ἀρχιπειρατὴ να πραγματοποιήσῃ τὸ ἀτίμο σπῆμα του. Μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας ἀκούστηκε ἀμέσως μετὰ τὸν πυροβολισμό. Μὰ δὲν τὴν ἔβγαλε ἡ Μάτζι ἐναντίον της, ὁποίας είχε πυροβολήσει ὁ ἀρχικουράρος.

Και συγχρόνως ἕνας ἀνθρωπος σωριάστηκε θαρὸς ἐπὶ νῆα στὴ γέφυρα. 'Ο σφαῖρα που προοριζόταν γιὰ τὴ Μάτζι είχε πετύχει τὸν πειρατὴ Χολλιν'αῦ, ὁ ὁποῖος ἔκρινε πρὸβάλε ἀσυλλόγιστα ἐκείνη τὴ στιγμή, γιὰ να θεσπασθῇ ὅτι ἡ προδοσία του είχε πετύχει.

Συγχρόνως οἱ ναῦτες ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ δολοφόνου γιὰ να τὸν ἀφοπλίσουν. Μὰ ὁ Μπουσκάρν, προβάλλοντας τὴν τὴν που τὸν περιέριμε και ἀπελπισμένος πρὸς ἐντελὸς, ἔστρεψε τὸ πιστόλι

Ο 'Αντρέ ένωσε τὰ χέρια τῶν δύο νέων...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ Γ ΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κενσαομπλιό)

'Αν Χάρντινγκ, ἡ ὀμορφὴ «φεντέτα» της «Μέτρος», γύρισε αὐτὲς τις ἡμέρες στὸ Χόλλυγουντ, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα πολὺμηνό ταξίδι της στὴν 'Α-πολ' Ἀνατολή. Οἱ θαυμασταὶ της, φυσικά, τὴν ὑποδέχθηκαν με μεγάλο ἐνθουσιασμό και χάρισαν πού τὴν εἶδαν ὅτι είχε ἀνακτήσει πάλι τὴν εὐθυμία της. Γιατί ἡ 'Αν Χάρντινγκ, όταν εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, ήταν τρομερὰ ἀπογοητευμένη. 'Ενας μεγάλος ἔρωας της είχε σκοτώσει κάθε χαρὰ στὴν καρδιά της και τὴν είχε κάνει νευρασθενική. 'Η ἐφιμερίδες και τὰ περ' αἰνὰ είχαν σθεσθῇ τότε τὴ λύπη της κι' ἔχιν ἀσπάρῃ για μιὰ λέξη γιὰ τὸ τραγικὸ-εἰδύλλιο της.

'Ετα ἡ 'Αν Χάρντινγκ ἔργνε ἀνδρόθα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ταξίδευε στὴν 'Ιαπωνία και στὴν Κίνα κι' ὕστερα ἔμεινε στὰ μαγευτικὰ νησιά τῶν Χαβάι, τόσο καιρὸ, ὥστε θεωρεῖται τελείως ἀπὸ τὴν μαλαχολία της. Σήμερα εἶνε πάλι μιὰ χαρούμενη και γοητευτικὴ βεντέτα. Στὶς συνεντεύξεις που ἔδωσε στοὺς 'Αμερικανικοὺς δημοσιογράφους, ὁμιλόγησε ὅτι τὸ πὸ τρομερὸ αἰσθημα στὸν κόσμο εἶνε ὁ ἔρωτας. Σοῦ πληγώνει τὴν καρδιά, σοῦ σταματᾷ τὸ μυαλό σου και δὲν θ' ἀφήνῃ να σκεφθῇς τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τ' ἀγαπημένο σου πρόσωπο.

—Εἶνε τρομακτικὸ, τοὺς εἶπε, ν' ἀγαπᾷς. Τώρα που μαρτυρῶμαι, καταλαβαίνω τὸν κίνδυνο που δέρεται. Εἶχα χάσει τὸν ἴπνο μου, τὴν ὁρμή μου, και διαρῶς ἦμουν μαλαχολική κι' ἔκλαγα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου. Δὲν θὰ θέλετε βέβαια να σὰς ἀποκαλύψω τὸν ἄνθρωπο που εἶχε ἀναστατήσῃ τὴν καρδιά μου. Τὸ γεγονός όμως εἶνε ὅτι εἶχε μείνει ἀσυνήθιστος, γιατί ἦταν ἀφοσιωμένος στὴ γυναίκα του. 'Ετα ἀναγκάστηκε, γιὰ να τὸν ἔξασμα, να φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ και να σκετῇ σὲς πὸ ἐξωφρενικῆς περιπέτειες. Εὐτυχῶς ὅτι ὅλα αὐτὰ πέρασαν και σήμερα ἔχω πάλι ἕναν μόνο πόθο: να ἐργασθῶ. Καὶ πράγματι, άρχισε νιώδως ν' ἐμελεῖται ἕνα σενάριο τοῦ 'Εντμουντ Γκοὺλινγκ τὸ ὁποῖο πρόκειται να «γυρίσῃ» με τὴν Μωρην 'Ο Σαὺλιν και τὸν Λούις Χόλμς.

'Η 'Αν Χάρντινγκ, πρὲς να ἔξερε ὅτι εἶνε ἡ πὸ ἀσθηματικὴ γυναίκα τοῦ Χόλλυγουντ. 'Αλλ' ὅμως, αὐτὸ ἀποδοκιματῆται ἀπὸ τὴν τελευταία αἰσθηματικὴ της περιπέτεια.

'Η Τζὴν Χάρλου δὲν ἔχει μόνον ὑπέροχα μαλλιά και ταλέντο συγγραφέως. 'Εχει ἀκόμη και μιὰ πὸλὺ συμπληρωτικὴ φωνή. 'Επίσης εἶνε και μιὰ ἔξοφτη χορευτριά. Ὡστόσο, μέχρι τώρα, δὲν εἶχε ἐπιδείξει αὐτὴ τὴν τελευταία τέχνη της. 'Ενας σκηνοθέτης όμως κατόρθωσε να τὴν πείσῃ, ν' ἐπὶ τὰς καὶ τρεῖς βδομάδες στὰ «στούντιος» της «Μέτρος», ἡ Τζὴν Χάρλου δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο, παρὰ ν' ἐμελεῖται ἕναν παράδοξο χορὸ, μαζὶ με τὸν διάσημο χορευτὴ Ράνταλ. 'Οσοι ἔγινε να τὴν δοῦν, ὁμολογοῦν ὅτι ἡ ἔξοφτη γυναίκα εἶνε πραγματικὴ ὑπέροχη και πὸλὺ γρήγορα θὰ ξετρολλῇ τὸν ταυμασιᾶς της μ' αὐτὸ τὸ νέο ταλέντο της.

'Η 'Αγγλίδα ἡθοποιὸς Κόνστανς Κόλλιε ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε ἡ καλύτερη γυναίκα Σέρλοκ Χόλμς. 'Υποδύεται ὑπέροχα τοὺς διαφόρους ἀστυνομικοὺς ρόλους που της ἀνατέλουν. Κι' αὐτὸ τὸ ἔχει καταποθήσει γιὰ διὰβάζει πόντα ἀστυνομικὰ μυστη-στορήματα. Εἶνε τὰ μὲνα τοῦ της ἀρέσουν. Σιγὰ μάλιστα προσκαλεῖ

το ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του και τίναξε τὰ μυαλά του σὸν αέρα.

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ τρομερὴ ἔκρηξις ἀντήχησε πέρα, σὲ ἀπόστασι πεντακοσίων μέτρων.

Μιὰ σπὴλ ὕδατος γεμάτη φλόγες, ὤφωθηκε σὸν αέρα.

Συγχρόνως, τὰ κύματα, ξαφνικά ἀναταραγμένα, χτύπησαν ἀπάνω στὰ πλευρά τοῦ θωρηκτοῦ και τὸ ἔκαναν να σασίψη.

'Ο κυβερνήτης τοῦ θωρηκτοῦ είχε βάλει φωτιά στὴν τορπίλη, που ὁ Φρικέτος είχε τοποθετήσῃ κάτω ἀπὸ τὸ σπῆλαιο.

'Η κοραλλιογενὴς νηὶς είχε τιναχθῇ σὸν αέρα!

Τὸ καταφύγιο τῶν πειρατῶν είχε ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τοῦ προσώπου της γῆς...

Τότε ὁ 'Αντρέ, πήρε τὸ χέρι της Μάτζι και τὸ χέρι τοῦ Φρικέτο, τὰ ἔνωσε και εἶπε στοὺς δυὸ νέους που ἦσαν ἀνίκανι να προφέρουν λέξι ἀπὸ τὴ συγκίνησι τους.

—Παιδιά μου!... 'Αγαπητὰ μου παιδιὰ!... 'Ο ἀγῶνας μας τελείωσε!... Οἱ ἐχθροὶ μας ἐκμηδενίστηκαν... 'Τώρα μόνονά μπορείτε να ζῆσετε ἐνωμένοι κι' εὐτυχισμένοι.

ΤΕΛΟΣ

'Ενα πετυχημένο σκίτσο της διασημῆς «φεντέτας» Λιάνας Χάιντ

τοὺς διαφόρους «αστέρες» στὴ Βίλλα της, τοὺς βάσει να λύσουν ἀστυνομικὰ προβλήματα και διασκεδάσει με τις κομικῆς τους ἀπαντήσεις. 'Ορίστε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ προβλήματα, με τὸ ὁποῖο ἐβασίσαν μιὰ νύχτα τὴν Τζὴν Κράουνφορντ, τὴν 'Αλς Φαίη, τὴν Μαίη Γουέστ και τὴν Μύριαμ Τζόρνταν.

—'Ενας ἐγκληματίας σκοτώνει ἕναν ἄνθρωπο στὸ δρόμο. 'Η νύχτα εἶνε σκοτεινὴ κι' ἔτσι ἐξαφανίζεται, χωρὶς κανεὶς να τὸν ἀντιληφθῇ. Τὸ πρωί, δυὸ ἀστυνομικοὶ βρίσκουν τὸ πτώμα. Γίνεται μιὰ λεπτομερὴς αὐτοψία κι' ὁ δολοφόνος προδίδεται ἀπὸ τὸ μαχαίρι του. Τί εἶχε λοιπὸν ἀπὸν τοῦ αὐτοῦ τοῦ μαχαίρι;

—'Ολες ἡ «φεντέτες» παιδεύτηκαν ἀρκετὲς ὥρες γιὰ να μπορέσουν να δώσουν μιὰ πιθανὴ ἐξήγησι. Τέλος, ἀργὰ τὴ νύχτα, ἡ Τζὴν Κράουνφορντ μόνον βοήσε τὴ σωστὴ λύσι του.

—Τὸ μαχαίρι, εἶπε, ήταν φτιαγμένο στὶς κρύακὲς τοῦ Σινγκ-Σινγκ, κι' εἶχε χαραγμένη ἀπάνω τὴν χρονολογία που θ' ἀποφαιναζόταν ὁ ἐγκληματίας. Ρώτησαν, λοιπόν, ποὺς κατὰδικος ἀνέτρεξε ἐλευθέρως ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κι' ἔτσι ἀνακάλυψαν τὸν δολοφόνου και τὸν συνέλαβαν. Καὶ πράγματι, ἔτσι ἀκριβῶς εἶνε συμβῇ.

'Η Καρόλ Λοιτάρ, τὴν περασμένη ἐβδομάδα, ἀναστῆσε τὸ Χόλλυγουντ με μιὰ καινούργια παρῆξνά της. Παρουσιάστηκε στὸ πὸ ἀριστοκρατικὸ νυχτερινὸ κέντρο της φιλμοπόλεως ντυμένη μ' ἕνα πὸλὺ παράδοξο φόρεμα, τὸ ὁποῖο ἐμοιάζε με...ράσο μοναχίς! 'Ηταν όμως με τόσο σοφὴ τέχνη φτιαγμένο, ὥστε ἄφηνε να φαίνονται τὰ πλαστικὰ πόδια της, ἡ ὀμορφὴ πλάτη της κι' ὅτι ἄλλο μποροῦν να ἐπιδείξουν, χωρὶς να ντροπώνονται, ἡ ὀμορφὴς γυναῖκες. Πολλές, φυσικά, 'Αμερικανίδες ἔσπευσαν ν' ἀκολουθήσουν αὐτὴ τὴ μόδα. Καὶ φαντασθῇτε τί εἶχε να γίνη, ἀν ὅλες ἡ γυναῖκες μιμηθοῦν τὴν Καρόλ Λοιτάρ. 'Ο κόσμος θὰ γεμίσει ἀπ' αὐτὲς τις μοντέρνες μοναχίς, ἡ ὁποῖες θὰ εἶνε ικανές να σκαρδαλίσουν κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν 'Α-γὸ 'Αντόνιο...

'Ο Λιόνελ Μπάροουμ κι' ὁ Λούις Στόν «γυρίζουν» σήμερα στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου ἕνα καινούργιο φιλμ τοῦ Β'άιτερ Ροβίεν.

'Η Μίνα Λού, όταν ξεκουράζεται στὴ Βίλλα της, περνᾷ τὸν καιρὸ της σὸν νοικοκυριό. Κεντὰει και σάβει με τόσο τέχνη, που προκαλεῖ τὸ θαυμασμό.

'Η Τζὴν-Κρο Ρόττες ἐπίσης ἡ 'Αντὶα Λούις ἀγαποῦν να πλέκουν μόνες τους διάφορα φορέματα, πὸς γενικὸ σκάνδαλο τῶν θαυμαστῶν τους, οἱ ὁποῖες τις θεωροῦν ικανές μόνον γιὰ κῶνιν τρέλῆς και να βρῶνται... τὸς φίλους τους.

'Η Φόν-Φίμυ ἀπόκτησε ἕνα καινούργιο «αστέρι», μιὰ νέα «μορφαία» γυναίκα, τὴν Φρόνσις Γκράν. 'Ολα τὰ διαφημιστικὰ γραφεῖα ἐπέβησαν γιὰ τὴν ἀνασῆξή της γιὰ να τὴν κῶνιν διόσημι. 'Εδῶσαν να δημοσιευθοῦν ἕνα σοφὸ συνταγματικῶς πληροφορικῶς γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωή της, τὴν ἔκαναν πρῶτα ἀματηρῶν εἰδυλλιών και τὴν ἀσφάλισαν γιὰ...δέκα ἐκατομμύρια δολάρια! Κι' ὡστόσο, ἡ Φρόνσις Γκράν δὲν εἶνε παρὰ ἕνα ὀμορφο πλάσμα, χωρὶς διαβολικῆς σκέψης και τρελὰ ὄνειρα, που ἀγαπᾷ τὴν ἀστυνομικὴ ζωή και γίνει ὅτι της λένε αἱ γονεῖς της...

'Η Αἰλιαν Χάρδντ βρίσκεται σήμερα στὴ Γερμανία κι' ἐτοιμαζέται να «γυρίσῃ» τὸ «Φλέατ», μαζὶ με τὸν Βίλλυ Φάιτς. 'Η κατ'ἐννοστὴ «φεντέτα» εἶνε φερεμένη πρὸς τὴν νευροσθένειά της και εἶχε ἀναστήσει τὴ φήμη της. 'Εγινε πάλι εὐθυμὴ και χαριτωμένη...

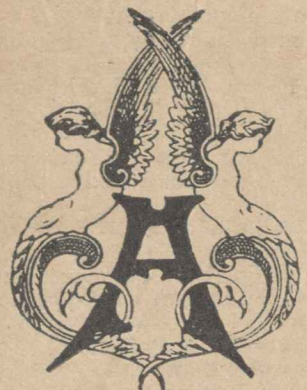
'Η Τζὴν Χάρλου στὰ Κινηματογραφικὰ Νέας της φιλμοπόλεως, δημοσίευσε τελευταῖως ἕνα πολὺμηνό ἀρθρο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, τὸ ὁποῖο ἀνασῆξε ὅλους τοὺς «αστέρες», γιατί ἀποκαλύπτει ὅλες τις ἀδυναμίες τους. 'Η καὶς γράσσει μάλιστα βοήσαν τὴν εὐκαιρία να διαδόσουν ὅτι αὐτὸ τὸ ἀρθρο τὸ ἔγραψε ἡ «μορφαία» γόνισσα γιὰ να ἐπιδείξῃ τοὺς σκαδέλους της, οἱ ὁποῖοι σκολάζουν βροχὰ τὸ τελευταῖο διαζύγιο της. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ Τζὴν Χάρλου, θέλοντας να κῶνι μιὰ πρωτότυπη ἔρευνα, ἔβγαλε στὴ φόρα ὅλα τὰ μυστικὰ τῶν φίλων της, με τὴν καταληκτικὴ ἀσέβεια που τὴν διακρίνει...

Στὸ Χόλλυγουντ «γυρίζεται» τώρα ὁ «Καρδινάλιος Ρισιέ», ἕνα ἱστορικὸ φιλμ με μεγάλο ἐνδιαφέρον. Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο πρωταγωνιστοῦν ὁ Τζῶρτζ 'Αρλς κι' ἡ Μωρην 'Ο Σαὺλιν.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

(Ένα πολύκροτο άρθρο της διασημής Γερμανίδος συγγραφέως Βίκυ Μπάουμ)

ΣΦΑΛΩΣ όλος ό κόσμος ζηλεύει και θαυμάζει τούς μυθώδεις μισθούς πού παίρνουν ή «άστέρες» τού κινηματογράφου μά πολύ λίγοι άσφαλώς εί-νε έκείνοι πού ξέρουν τίς μαρτυρικές δοκιμασίες πού ύφίστανται όλοι άνε-ξαίρετως οί ήθοιοι τής θόνης, μι-κροί και μεγάλοι, γιά νά φέρουν σέ πέρας μερικούς ρόλους τους.

Όλοι βέβαια οί ρόλοι, δέν είνε δύσκολοι. Μά κι' αὐτοί όστόσο πού φαίνονται άπλοί και εύκολοι, γιά νά έκτελεσθούν με άκρίβεια και τελειό-τητας, χρειάζονται πάντα μία εξαντλη-τική σειρά από δεκαπέντε και είκοσι πολλές φορές δοκιμές, πριν ό σκηνο-θέτης μείνει τέλος εύχαριστημένος.

Η Μάρλεν Ντήτριχ, παραδείγμα-τος χάριν, εξεμυστηρεύθη έχοντας σέ μερικούς Γερμανούς ή-θοποιούς πού τήν έπεσκέφεσαν στό Χόλλυγουντ, ότι γιά ένα «σαγηνευτικό» χαμόγελο ή γιά μία «μοιραία» ματιά, ό σκηνο-θέτης τής Γιόσεφ φόν Στρένπεργκ άπαιτούσε δέκα και πολλές φορές και δεκαπέντε δοκιμές πριν... τρίψει τά χέρια του από τήν εύχαρίστηση.

—Τίς μέρες πού «γυρίζα» με τόν «δήμιό» μου, άνέφερε ή Μάρλεν Ντήτριχ, δέν είχα καμιά ύπόταση, δέν είχα κρίσι-μ, ούτε έννοιωθα τίποτε. Ήμουν ένα αυτόματο, μία γυναίκα-ρομ-πόι, μία κόκλα και ήλεκτριζμένα νεύρα τήν όποία διηύθυνε ό Γιόσεφ φόν Στένπεργκ. Έπέστρεφα στό σπίτι μου κατάκο-πη, άρρωστη, εξαντλημένη και κάθε βράδυ, πριν κοιμηθώ, μ' έ-ναν ύπνο βαρύ σαν μολύβι, έκανα άπελπισμένους όρκους νά μή ξαναπατήσω τό πόδι μου στό στούντιο. Μά, παρ' όλα αυτά τά μαρτυρία, ύστερ' από λίγο ύπνο, ανακτούσα τό κέφι μου κι' έ-τρεχα πάλι κοντά στό σκηνοθέτη μου, βέβαιη όστόσο ότι θα με βασάνιζε περισσότερο ίσως από κάθε άλλη φορά. Η αγάπη γιά τόν κινηματογράφο μοιάζει με τό πάθος μερικών ανθρώπων.

Πιο πολύ άσπασιόδοξη και πιο πο-λύ «άγαναχτισμένη» είνε ή Γκρέτα Γκάρμπο, ή όποια μία μέρα μετεφέρ-θη στη βίλλα τής άναίσθητης, κι' έμει-νε στό κρεβάτι μία όλόκληρη έβδο-μάδα. Η αιτία; Τήν φαντάζεστε; Υ-περκόπωση, εξάντλησις, νευρική κρί-σις! Η Γκρέτα Γκάρμπο ένει τά πιο άρρωστα γότρα από κάθε άλλο «άστé-ρα». Όταν γυρίζει τό «Γκράντ Ό-νέλ» τού όποίου τό σενάριο είνε βγαλμένο από τό όμώνυμο μυθιστόρη-μά μου, θέλησα νά παρακολουθήσω τό παίξιμό της και πήγα στό στούν-τιο. Νόμισα, μία κι' ήμουν ή συγγρα-φεύς τού έργου, ότι μπορούσα νά δώ-σω μία χρήσιμη συμβουλή ή τουλάχισ-τον νά παρακολουθήσω τήν έρμηνεία τού ρόλου τής πρωταγωνιστριάς. Έ, λοιπόν θα τό πιστέψετε; «Α, και εί-να καθήσις παράμερα σέ μία γωνία, αδέσπι άπ' όλους, είδα ξαφνικά νά παρουσιάζεται μπροστά μου ό βοηθός τού σκηνοθέτου.

—Μίσσε Μπάουμ, μου είπε, ή μι-κρή Γκάρμπο δέν ύποφέρει τήν πα-ρουσία κανένος ξένου προσώπου στό στούντιο, όταν παίζει μπροστά στό φακό.

Μέ άλλα λόγια, μου έλενε με τόπο-ν νά τούς άδειάσω τή γωνία. Τήν ώρα λοιπόν πού σηκώνομαι γιά νά φύγω, είδα μερικούς άνθρώπους πού στούν-τιο νά στήνουν μία σειρά από πελώ-ρια παραθώνα γύρω από τήν Γκάρμπο και τό κινηματογραφικό μηχάνημα!... Συνεπώς είνε αλήθεια αὐτό πού λένε στό Χόλλυγουντ ότι «τήν Γκρέτα Γκάρμπο δέν τήν βλέπει κανένα άνθρώ-πιν ούτε παρ' όλα μόνά ό φακός!»

Καταλαβαίνετε τώρα τί ματούρια πού ύποφέρει αὐτή ή μεγάλη καλλιτέ-

χνης με τά άρρωστα νεύρα, όταν ύποχρεώνεται νά κάνει δέκα πρόβες γιά μία μικρή κι' άσημαντη σκηνή. Έδω όμως πρέπει νά δώσουμε μία έξηγήσι. Η πολλές πρόβες γίνονται όχι γιά νά ξέρουν τό ρόλο τους οί «άστέρες», αλλά γιάτί σύμφωνα με τό νόμο τού κινηματογράφου, πρέπει νά «άποθανάτισθ» άπό τό φακό τό τελευταίον παίξιμο. Και γιά νά φέρουμε ένα παρ-άδειγμα, σας λέμε ότι στη «Βασίλισσα Χριστίνα», ή Γκρέτα Γκάρμπο έκανε δέκα πρόβες γιά μία σκηνή, φορώντας τή βα-σιλική άμφίεσι, ή όποια ήταν παραφορτωμένη από τά χρυσά κεντήματα και τά πολύτιμα πετράδια και ζυγίζε σως 75 κι-λά!... Περιττό είνε νά προσθέσει κανείς ότι ή Γκρέτα Γκάρμπο λιποθύμησε κατ' επανάληψιν, μά μ' ένα άφάνταστο πείσμα δέν έγκατέλειψε τό στούντιο, παρ' μόνά όταν τελείωσε και τί δέκατη πρόβα.

—Είχα πάρει τήν ήρωική απόφασι νά τελειώω, έλεγε κατόπιν στό σκηνοθέτη της, γιάτί προτιμούσα νά πεθάνω, παρ' νά έμ-ναφορέσω τήν άλλη μέρα εκείνη τήν τουαλέττα πού μ' έπιγε. Είχα τήν έντύπωσι πώς σήκωνα στήν πλάτη μου ένα όλόκληρο βουνό!...

Η πιο τραγική όμως άπ' όλες τίς «γόνισες», είνε ή Τζόαν Μπλοντέλ, ή όποια μία φορά έξακολούθησε νά παίζη στό στούν-τιο δυό ώρες πριν, κάνει μία έπικίνδυνη έγχείρησι σκαληκοιά-τιδος!... Η Τζόαν Μπλοντέλ, άν και ύπέφερε από τρομερούς πόνους, δέν είπε τίποτε σέ κανένα, γιάτί έπρεπε με κάθε τρόπο νά τελειώση εκείνη τή σκηνή, πού ήταν ή τελευταία τού φιλμ της. Αν σταματούσε και πήγαινε στό νοσοκομείο, τό στούντιο θα έκλεινε γιά δεκαπέντε μέρες τουλάχιστον και όλη ή προ-γούμενη δουλειά της θα πήγαινε χαμένη. Η γόνισσα λοιπόν προτίμησε νά ύποφερη από τούς πόνους, παρ' νά διακινδυνέ-ση μία μεγάλη έπιτυχία της.

—Ήθελα νά τελειώσω αὐτό τό φιλμ! είπε κατόπιν σούς φι-λους της. «Αν δέν πετύχαινε ή έγχείρησις κι' είχα κι' ένα τήν τύχη τού Ροδόλφου Βαλεντινο, θα είχα αιώνας τσίμης, στην άλλη ζωή, ότι είχα αφήσει μισοτελειωμένο τό τελευταίο μου φιλμ!...

Απερίγραπτα επίσης ήταν και τά μαρτυρία πού τράβηξαν όλοι οί ήθοιοι πού έπαιξαν σ' ένα παράξενο φιλμ, στό «Η Άλίκη στη Χώρα τών Θαυμάτων». Όλοι οί ή-θοιοι έπαιξαν τούς ρόλους παρα-μυθένιων προσώπων και φορούσαν στό πρόσωπο τερατώδεις προσωπι-δες, βαρειές και σκληρές, ή όποιες ήσαν κολλημένες στό μάγουλό τους και στό χείλη τους. Κάθε φορά λοι-πόν πού μιλούσαν, έννοιωθαν τρομε-ρούς πόνους, γιάτί τά χείλη τους σκίζόντουσαν και μάτωναν.

Η Άλιστα Σκίτγουορθ, πού έ-παίξε τό ρόλο τής Βασίλισσας σ' αὐτό τό φιλμ, λιποθύμησε τό τε-λος κάθε σκηνής, ή Πολυ Μοργκαν δέ δέν άνθεξε ως τό τέλος. Μεταφερ-θηκε άναίσθητη σέ μία κλινική κα-τόν ρόλο της τόν συνέχισε... ένας άνδρας.

Η Άννα Ντόρακ πάλιν, όταν «γυρίζει» τό περίφημο φιλμ «Σφα-γή» λίγο έλειψε νά πεθάνη. Μία μέ-ρα τή δάγκωσε στό πόδι ένα μεγα-λό φ...δι κι' ή ύσιωρη βεντέττα ά-ναγκάστηκε νά ύποστη έπί τόπου μία όδυνή έγχείρησι, επί πλέο, έι-νά νά μείνη άκίνητη επί δυό όλόκληρες μέρες.

Όρες αγωνίας και όδυνού μαρ-τυρίου έπέρασε και ή Καρόλ Λάν-παρντ, ή όποια στό τελευταίο της φιλμ, «Μποτερό» χόρευε ένα όλόκλη-ρο χορό, φορώντας χρυσά σκαρπίνια με πάρα πολύ ψηλά τακούνια.

—Επί δυό ώρες είχα εξεσθραμέ-νι τά σφυρά μου και χόρευα με τό νύχια! έλεγε ύστερα στίς φίλες της. Αὐτό τό μαρτύριο δέν θα ύποσέσω νά τό ξεχάσω ποτέ. «Ότα τελείωσα τή σκηνή αὐή, δέν μπορούσα πιά νά σταθώ σ'τά πόδια μου και σωστά σήκα λιποθύμη στη μέση τού στούν-τιο!...

(Η συνέχεια είνε τήν σελίδα 1005)

Ο Τζων Μπάρρυμωρ στό φιλμ «Έρρίκος Δος», με τή σιδερένια πανοπλία, ή όποια τόν ξεθέωσε κυριολεκτικώς!...

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Και βάδιζε πρὸς τήν πόρτα.

Στάθηκε όμως άπότομα, πάλι, φοβόταν. Μά τί φοβόταν; Μήπως τό ότι θα τόν ξανάθλεπε ίσως; «Όχι! Ήξερε καλά ή Σουζέτ, ότι ό Σουέν είχε κρατήσει τό λόγο του: Θα είχε φύ-γει πια...»

Ναι, δέν ήταν ό Σουέν άπ' τούς έπιτηδείους έκείνους άνδρες «αὐτοί δέν άγαπούν!—οί όποιοί από ύπολογισμό άπέλειον ότι θα φύγουν, δὴθεν. «Όχι! Ό Σουέν είχε φύγει, ύστερα άπ' τόν άπογαιρεισμό τους... Κ' είχε φύγει γιά πάντα...

Τότε, γιάτί φοβόταν ή Σουζέτ; «Ω, άπλούστατα φοβόταν... μήπως πονέσει άγρια πάλι...όταν θα κατέβαινε σέ λίγο κάτω... και δέν θα θάλεπε εκεί τόν Σουέν!

Έσφιζε τήν καρδιά της, έννοιωσε καυτερό πόνο σ' αὐτή τή σκέψι της κι' άποφάσισε νά μείνη... Ναι, δέν θα κατέβαινε κά-τω... Θα ήταν προτιμότερο, νά μὴν έμφανιστῇ πια στήν έαρ-τή!... Άλλωστε, θα κόντευε πια νά τελειώση ή δεξίωσί της... Ό θόρυβος από κάτω έρχόταν άραιότερος τώρα... Άσφαλώς, ό κύριος ντε Νορβαζύ θα προέεπιπε τούς τελευταίους καλε-σμένους του, οί όποιοί θα τόν καληνυχτίζαν τώρα και θα τόν εύχαριστούσαν...

Ένοιωσε τό μέτωπό της νά καιή, ή Σουζέτ. Φαινόταν σαν νά τήν ζανάπασε πάλι πυρετός. Τράβηξε τήν πολυθρόνα της κοντά στό παράθυρο, παραμέρισε τίς κουρτίνες και τό έντειξε... Ύστερα, έσπλώθηκε σ' αὐτή τήν πολυθρόνα, άκίνητη έντελώς, κι' άρχισε ν' αναπνέη μ' άνακούφισι τόν δροσερό άέρα τής νύ-χτας...

Η χαραυνή πλησίαζε. Κάτω κει, στό θάθος τού όρίζοντος, κάποια γλωμάδα στον ούρανό άλλα και κάποιο αλαφρορόδι-σμα συγχρόως, φανέρωναν έτι κόντευε νά ξεημερώση... Από-λυτη σιγαλιά, άπόλυτη γαλήνη, κύκλωναν από παντού τή Σου-ζέτ...

Κι' έννοιωσε τόν έαυτό της νά καταπραυνεται, νά ήσυχάζη, ν' άνακουφίζεται...

Πώς έξερε άν είνε λίγο και μέ-σα στην ψυχή της, δέν άρχιζε μία ήθικη χαραυνή γι' αὐτήν, πού νά διαλύση όλότελα τά θα-ναστικά αὐτά σκοτάδια τής διάρκειάς της...

Ναι, μέσα στη σιγαλιά αὐή και μέσα στην άγνότητα αὐτῆς τῆς ώρας, άρχιζε πάλι νά έπι-πνέει ότι δέν άναπαύσε τόν Σου-έν... «Ω, βέβαια!... Ίσως νά ήταν ένας ζωηρός οίκτος γιά τήν, αὐτή τό αίσθημά της, πού τόσο τήν είχε κατασυγκινή-σει και τάράξει!... Ναι, οίκτος ζωηρός θα ήταν και τίποτα πε-ρισσότερο!...

Μά μήπως δέν ή αν, άραγε, κι' άξιολύπητο, τό καυμένο τό παιδί!... Εφευγε μακριά της, κι' έξ αίτίας της, με τόση πίκρη στην ψυχή του!...

Ω, αὐτό ήταν! Μόνά ό από χαμπόν άπλή, από οίκτο ζω-τή σκηνή αὐή, δέν μπορούσε πια νά σταθώ σ'τά πόδια μου και σωστά σήκα λιποθύμη στη μέση τού στούν-τιο!...

Κ' ή σκέψι της αὐτή, τήν ά-νακούφισε, τήν γαλήνευε, κι' εύ-χαριστούσαν νά τή σκέπτεται δι-

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

αρκώς... Βέβαια!... Ήταν τόσο εύκολο ν' άπατηθῇ κανένας, ως πρὸς τή φύσι τέτοιου είδους αίσθημάτων!... Είχε νομίσει, πώς ήταν έρωτευμένη με τόν Σουέν, ενώ-άπλούστατα-τόν ουμποιούσε και θλιβόταν γιά τήν άπομάκρυνσί του έξ αίτίας της...

Τώρα πού πλησίαζε ή μέρα, άρχισε νά θλέπη καθαρώτερα μέσα της... «Αν ήταν ένοχη πραγματικά, δέν θα ήταν τόσο ή-συχη τή στιγμή αὐτή... Ναι, ήταν αθώα από ένοχα αίσθήματα, άπόσ' δέν έννοιωθε πια τύψεις...

Άλήθεια, τί τρέλλα ήταν νά νομίση, ότι μπορούσε ν' άγαπή-ση ποτέ έναν άλλον, έκτός άπ' τόν σύζυγό της!... Μπορεί κα-νένας νά πάψη νά λατρεύη κάτι, τό όποιο ως προχθές άκόμη λάτρευε τόσο πολύ!... Μπορούσε ή Σουζέτ, τόσο εύκολα, νά θγάλη άπ' τήν καρδιά της τόν λατρευτό της «Έδμο;...

Και γιάτί, άλλωστε, νά πάψη τόσο άπότομα νά τόν αγαπάη; Μήπως ό «Έδμος είχε φανῇ τυχόν λιγώτερο άξιος τῆς λατρείας της;

«Όχι!... Μά, όχι!...

Ήταν πάντα ό ίδιος, ό κύριος ντε Νορβαζύ. Ήταν πάντοτε νεος, πάντοτε ώραίος και πάντα του τή λάτρευε!... Ποιά γυ-ναίκα στον κόσμο, δέν θα ζήλευε έναν τέτοιο σύζυγο, τόσο ευ-γενικό, τόσο τρυφερό, τόσο πολύ διαφορετικό άπ' τούς άλ-λους;...

Ω, θα τελείωναν όλα αὐτά τά μαύρα σκοτάδια τῆς ψυχῆς της, σε λίγη ώρα!... Σε λίγη ώρα, θα ήταν κοντά της ό «Έδ-μος... Και μ' ένα γλυκό του φίλημα, θ' άπομάκρυνε άπ' τό τα-ραγμένο μυαλό της κάθε ένοχη σκέψι, κι' άπ' τήν ψυχή της κά-θε ταραχή...

Ναι, ό μόνος τόν όποιο άγαπούσε ή Σουζέτ, ήταν ό «Έδμος της, ό σύζυγός της!...

Άξαφνα έννοιωσε κάτι πού τήν έκαιγε στον ώμο. Τρόμαξε, κινάτηκε άπότομα, έμπηξε, μία πνιχτή κραυγή.

—Αγαπημένη μου Σουζέτ, τί έχεις λοιπόν; τῆς είπε ό κύριος ντε Νορβαζύ. «Έγώ είμαι!... Είσαι κουρασμένη;... Ένοια σου, όλοι έφυγαν πια!... Μά γιάτί τρέμεις, μικρούλα μου;

Φοβόταν πραγματικά, ή Σουζέτ. Είχε «συμμάζεψῇ, είχε ζα-ρώσει κοντά στον τοίχο, κι' έτρεμε συγχόρη... Και τρώσε τόσο περισσότερο, όσο πιο κοντά της πήγαινε ό «Έδμος!

«Ω, κι' όταν...όταν τήν πλησίασε ό σύζυγός της...όταν ή γλω-μάδα τῆς αὐτῆς φάτις τόν γλω-

μά του πρόσωπο, καθώς στεκό-ταν τώρα αντίκρυστός με τό παράθυρο... κι' όταν τόν είδε καθαρά ή Σουζέτ, γλωμόν άπ' τήν κούρασι, μαραμμένο άπ' τήν άύπνια και με τά μάτια του άχνά και θαυλωμένα... «Ω, τί τε...

Τότε, δέν τόν άναγνώρισε κα-θόλου ή Σουζέτ... Ναι, είδε μπροστά της ένα άπαίσιο πρό-σωπο, κάτι τό πένθιμο κι' ά-γνώριστο και ψιθύρισε ξαφνικά σμένη:

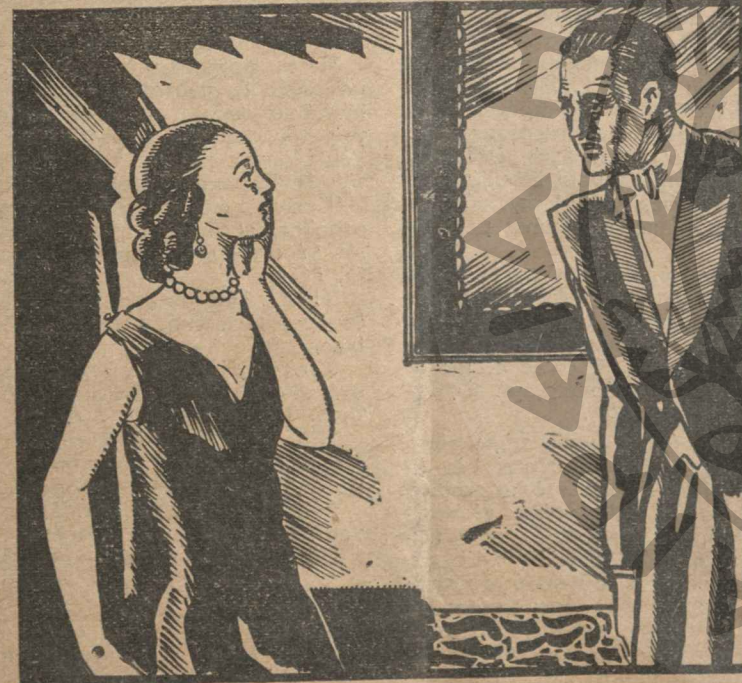
—Μή!... Μή με πλησιάζης... «Όχι!

Άλλά ό «Έδμος προχωρούσε πάν-α, άνήσυχος, μη μπορώντας νά νοιώσῇ τί είδους τρόμος τήν συγκλόνιζε...

Και τήν έπῆρε στην άγκαλιά του.

—Αφσέ με!... Μή!... Αφσέ με!... Ξεφώνισε.

Ήθελε νά τού ξεφύγῃ άπ' τά χέρια, νά φύγῃ μακριά του. Ή κείνος όμως τήν έσφιγγε περισ-σότερο στην άγκαλιά του, μου-μουρίζοντας πνιχτά και κατὰ-

«Εμειναν βουδὸι λίγες στιγμές κι' άλληλοκυταζόντουσαν...

πληκός:
—Σουζέτ!... Τι έχεις;... Τι έχεις λοιπόν, μικρούλα μου Σουζέτ;... Μίλησέ μου!... Πές μου!...

—Αφσέ με, σου λέω! μουρμούριζε επίσης πνιχτά εκείνη. Μή!... Δεν θέλω!

Κι' αγωνιζόταν. Προσπαθούσε να του ξεφύγει. Δεν ήθελε να την αγκαλιάσει. Απόφευγε το φίλημά του. Γύριζε άλλο το πρόσωπό της...

Και σ' έναν θιασίο τιναγμό της, κατορθώνοντας να του ξεφύγει επιτέλους, το φώναζε κατάμουτρα:

—Αφσέ με λοιπόν σου λέω!... Δηλητηριαστή!

Την άφησε, κεραυνωμένος. Εκείνη του ξέφυγε μακριά... Στριμάχτηκε σπύριζα στον τοίχο, έντρομη...

Στη λέξι αυτή που του έπε, συνέβη κάτι το ξαφνικό, το πένθιμο: Συνέβη κάτι, σαν να κόπηκε ανάμεταξύ τους άποτομα κάθε δεσμός.

Εμειναν θουθοί, λίγες στιγμές...

Κι' αλληλοκυτταζόντουσαν...

—Δηλητηριαστή!

—Ω, πόσο ήταν τρομερή, αυτή η λέξι! Ήταν μιά λέξι, που ποτέ δεν είχε προφερθή!... Ποτέ δεν είχε βγη απ' τα χείλη της Σουζέτ αυτή η λέξι και στις πιο κρίσιμες στιγμές ακόμη της ως τότε συζυγικής ζωής των!...

Ήταν μιά λέξι άπαισιος, αλλησημένη, ανεπανόρθωτη!

Και κυτταζόντουσαν τώρα από μακριά, σαν ύστερα από μιά φοβερή καταστροφή...

Εκείνη, φορούσε ακόμη τη θαυμασία τουαλέττα της, την ό-ποια στόλιζαν θαρότιμα κοσμήματα και λουλουδία φυσικά και τεχνητά. Έκείνος, ήταν με το κομψό του φράκο και με την κόκκινη «ροζέττα» του μεγάλου παρασήμου στη μπουτονιέρα.

Η σιωπή τους η αμοιβαία, υπήρξε μακρά. Τέλος, ο "Εδμος, με το πρόσωπό του πελιδνό, άνοιξε με άπογνώσι τά μπράτσα του και μουρμούρισε:

—"Αχ, δεν μ' αγαπάς πια!..."

—Επσε ύστερα στά γόνατα, και σαν τρελλός σερνόταν κοντά της... Και τραύλιζε:

—"Αχ, Σουζέτ!... Σουζέτ, αγαπημένη μου!... Δέν μ' αγαπάς πια!... Αγαπάς άλλον!... Για να πής αυτή τη λέξι, σημαίνει ότι έπαφες να μ' αγαπάς!... Αχ, πώς σου ήρθε αυτή η σκέψι!... Γιατί να σκεφθής αυτό το πράγμα, άποψε;

—Ενας λυγμός τόν διέκοψε. Και με μεγάλη προσπάθεια, ξανάπε:

—Τι σοβάναι;... Γιατί, ύστερα από δέκα χρόνια λατρείας με ποδοπάτησες τόσο σκληρά τώρα!... Δεν έφτασαν η προσπάθειές μου τόσων χρόνων, για να με συγχωρήσεις;... Σουζέτ!... Μικρούλα μου!... Γυναίκα μου λατρευτή!... Ξέρεις πόσο θα-θεία σε λατρεύω!... Ξέρεις καλά, ότι η ζωή μου, η έλπίδα μου, ο μόνος λόγος που ζω και άναπνέω, είσαι εσύ και μονάχα εσύ!...

—Ανακάλεσε την, πάρε την πίσω, αυτή την τρομερή λέξι που πρόσφερε τα γλυκά σου χείλη!... "Η, μάλλον, άς την ξεχάσουμε πια!... οί δυό μας!...

Και με ικετευτικό τόνο στη φωνή του, πρόσθεσε:

—Ναι, άς την ξεχάσουμε ολότελα, αυτή τη λέξι!... Γιατί το να την άνακαλέσεις, θα ήταν σαν να παραδεχτής ότι την πρό-φερες!... "Άς τη θεωρήσουμε ότι δεν ειπώθηκε ποτέ!... Ήταν ένας ήχος που διαλύθηκε, ήταν μιά λέξι που ειπώθηκε άντις να ειπωθή μιά άλλη!... Ναι, μικρούλα μου Σουζέτ!... Είσαι άρω-στη!... Έχεις πυρετό!... Πέρασες μιά στιγμή παραληρήματος!...

—Αφσες να σου φύγει μιά κραυγή, μιά λέξι, άπερίσκεπτη!... Άλλά, δεν την θυμάσαι πια αυτή τη λέξι!... Κι' εγώ, εγώ δεν άκουσα τίποτα!... "Ετσι δεν είνε, αγαπημένη μου Σουζέτ;... Έγώ δεν άκουσα τίποτε!... Και σ' αγαπώ!... Και μ' αγαπάς!... Κι' ούτε είνε αληθινό, το ότι άπομακρύνθηκες από μένα με φρί-κη!...

—Εκείνη, λαχάνιαζε στο διάστημα αυτό. Αισθανόταν ότι θα πέθανε, ότι θα πνιγόταν, άν ο σύζυγός της την άγγιζε ξανά. Θεέ μου, τί φοβιχτός πού ήταν!... Τι άπαισιος!... Πώς δεν τον είχε προσέξει, άλλοτε;... Πώς δεν τον είχε δη ποτέ έτσι, τέτοιοι, όπως ήταν πραγματικά;... Πώς δεν τον είχε δη άλλοτε, με το σκληρό του αυτό στόμα, με το πελιδνό του πρόσωπο, με τις θα-βιές του ρυτίδες και με τα σκοτεινά του μάτια!...

Και τά δάκρυά του ακόμη αυτά, τά όποια έχυνε τώρα—όσο της μιλούσε—καμιά, μιά άπολύτως, καμιά γλυκύτητα δεν έ-διναν, στά σκοτεινά του μάτια!... Κ' ήταν ακόμη πιο παρόξενο το έξης: Πώς δεν καταλάβαινε ο κόσμος, και μονάχα θάπο-ντας τον "Εδμο, ότι ήταν ένας δηλητηριαστής, ένας κοινός κα-κούργος;... Πώς δεν το διάβαζε, το ολοφάνερο αυτό πράγμα, ο κόσμος, στο πελιδνό, στο οκτρό πρόσωπο του συζύγου της;

—"Ω, σίγουρα θα ήταν τρελλή, η Σουζέτ, επί τόσα χρόνια!... Σίγουρα θα ήταν τρελλή, για να μιά θλέπη στην άποπρόσθη μορφή του "Εδμου ολοφάνερα την όμολογία του άνάνδρου έγ-κλήματός του!... Ναι, η τρελλή ήταν, η τυφλή!... Τέτοια πρό-σωπα σαν το σύζυγό της και τέτοιοι μορφασμοί, ήταν πρό-

σωπα και μορφασμοί άνάνδρων και δολοφόνων και κακό-ρων!...

—Πώς δεν τά πρόσεχε τόσον καιρό αυτά, η Σουζέτ; Σε μιά στιγμή, ο κύριος ντέ Νορθάζυ έκανε δειλά να την πλησιάσει!... "Η Σουζέτ, ξαφνιασμένη γιατί της έδιωχναν άπο-τομα τις πένθιμες και φοβερές αυτές σκέψεις της, τινάχτηκε πρὸς τά πίσω μ' άποτροπισμό και φρίκη...

Κι' ο κ. ντέ Νορθάζυ, θυμωμένος πια, άγριέμένος, έσκυψε πρὸς το μέρος της, έτριξε τά δόντια του και της έπε με πνι-μένη λύσσα:

—"Ωστε δεν σε συγκίνησαν τά λόγια μου;... Έξακολουθές, ακόμα να μ' άηδιάζεις;... Άκόμα φρίκη νοιώδεις, λοιπόν, για μένα;... "Α, ξέρω γιατί γίνονται αυτά, άθλία!... Τώρα τά κα-ταλαβαίνω όλα!

Και πιο πνιχτά, πιο φριχτός στην ύψι, πρόσθεσε:

—Αγαπάς άλλον, άθλία!... Ποιον;... Μίλα μου!... Πρέπει να μού το πής!... Ναι, αγαπάς άλλον!... Το νοιώθω αυτό!... Εί-μαι θέσποιος τώρα, γι' αυτό!... Μά, άκούσε με καλά, πρόσέ-με με καλά σ' αυτό που θα σου πώ: Έκείνον που σε θέλει, εκείνον που αγαπάς, δεν θα τον άποκτήσεις ποτέ σου!... Μ' ά-κούεις;... Π ο τ έ σ ο υ !... Είμαι ο σύζυγός σου, ο κύριός σου και μού άνήκεις!... Σ' έμένα μονάχα άνήκεις!...

Και πιο δυνατά τώρα, πιο άγρια, ούρλιασε:

—Μ' άκούεις;... Τόσο άκριβά μού στοίχισε η άμορφία σου, τό-σο μού κόστισε το κορμί σου, ώστε σ' έμένα, άποκλειστικά σ' έμένα άνήκεις!

—Πριν όμως προλάβει και να την αγκαλιάσει, η Σουζέτ ξερο-νισε έξαλλη:

—Μή!... Μή!... "Αν μ' άγγιξης, θα φωνάξω!... Θα καλέσω έδώ τους ύπηρέτες!

—Φώναξε!... Κάλεσε όποιους θέλεις!... Ποιός είνε ο κύριος δός μένα;

—Ναι, αλλά θα πώ σ' εκείνους που θα ρθούν, ότι... ότι δη-λητηριασες την Κλαίρη ντέ Μπρεζόλ!... ότι δηλητηριασες την δύστυχη πρώτη σου γυναίκα!

—Σώπα!... Σώπα, δυστυχισμένη!... τραύλιζε ο "Εδμος.

Και χαμήλωσε το κεφάλι του, όχι από ντροπή, όχι από τρόμο, αλλά για να έ-φυγη την περιφρόνησι του βλέμματός της Σουζέτ!... Για να άποφύγει τον άνέκρη-στο άποτροπισμό, με τον όποιο τον κά-ταξε η γυναίκα του!

Και τώρα... τώρα η Σουζέτ σήκωσε το κεφάλι της ψηλά... Προχώρησε με άνά-σταση πρὸς το μέρος του... Τά μαλλιά της ήταν λυμένα, τα άπλωμένα άταχτα στους ώμους της... τα χείλη της τά άχρά, συσταζόντουσαν με μορφασμό προκλητικής περιφρόνησης...

—Εδεις, τοούδεις επιπαχτικά την πόση καί φώναζε:

—Εξώ!... Φύγε από δώ!... Δηλητηρια-σες την πρώτη σου γυναίκα!... Έμει-νες στο φυτζάνι της το φονικό δηλητήριο!

—Σου λέω να φύγεις!... Δεν είμαι ε-ν ην όποια σκότωσες!... Άν θέλεις συζυγικό κρεβάτι, πρὸς τά πίσω μ' άποφύγεις!... Άν θέλεις την γυναίκα σου!... Είνε εκείνη, εκείνη την όποια σκότωσες!... Άν θέλεις την γυναίκα σου!... Είνε εκείνη, εκείνη την όποια σκότωσες!...

—Εδεις, τοούδεις επιπαχτικά την πόση καί φώναζε:

—Εξώ!... Φύγε από δώ!... Δηλητηρια-σες την πρώτη σου γυναίκα!... Έμει-νες στο φυτζάνι της το φονικό δηλητήριο!

—Σου λέω να φύγεις!... Δεν είμαι ε-ν ην όποια σκότωσες!... Άν θέλεις συζυγικό κρεβάτι, πρὸς τά πίσω μ' άποφύγεις!... Άν θέλεις την γυναίκα σου!... Είνε εκείνη, εκείνη την όποια σκότωσες!...

—Εδεις, τοούδεις επιπαχτικά την πόση καί φώναζε:

—Εξώ!... Φύγε από δώ!... Δηλητηρια-σες την πρώτη σου γυναίκα!... Έμει-νες στο φυτζάνι της το φονικό δηλητήριο!

—Σου λέω να φύγεις!... Δεν είμαι ε-ν ην όποια σκότωσες!... Άν θέλεις συζυγικό κρεβάτι, πρὸς τά πίσω μ' άποφύγεις!... Άν θέλεις την γυναίκα σου!... Είνε εκείνη, εκείνη την όποια σκότωσες!...

—Εδεις, τοούδεις επιπαχτικά την πόση καί φώναζε:

—Εξώ!... Φύγε από δώ!... Δηλητηρια-σες την πρώτη σου γυναίκα!... Έμει-νες στο φυτζάνι της το φονικό δηλητήριο!

—Σου λέω να φύγεις!... Δεν είμαι ε-ν ην όποια σκότωσες!... Άν θέλεις συζυγικό κρεβάτι, πρὸς τά πίσω μ' άποφύγεις!... Άν θέλεις την γυναίκα σου!... Είνε εκείνη, εκείνη την όποια σκότωσες!...

—Εδεις, τοούδεις επιπαχτικά την πόση καί φώναζε:

—Εξώ!... Φύγε από δώ!... Δηλητηρια-σες την πρώτη σου γυναίκα!... Έμει-νες στο φυτζάνι της το φονικό δηλητήριο!

—Σου λέω να φύγεις!... Δεν είμαι ε-ν ην όποια σκότωσες!... Άν θέλεις συζυγικό κρεβάτι, πρὸς τά πίσω μ' άποφύγεις!... Άν θέλεις την γυναίκα σου!... Είνε εκείνη, εκείνη την όποια σκότωσες!...

—Εδεις, τοούδεις επιπαχτικά την πόση καί φώναζε:

—Εξώ!... Φύγε από δώ!... Δηλητηρια-σες την πρώτη σου γυναίκα!... Έμει-νες στο φυτζάνι της το φονικό δηλητήριο!

—Σου λέω να φύγεις!... Δεν είμαι ε-ν ην όποια σκότωσες!... Άν θέλεις συζυγικό κρεβάτι, πρὸς τά πίσω μ' άποφύγεις!... Άν θέλεις την γυναίκα σου!... Είνε εκείνη, εκείνη την όποια σκότωσες!...

—Εδεις, τοούδεις επιπαχτικά την πόση καί φώναζε:

—Εξώ!... Φύγε από δώ!... Δηλητηρια-σες την πρώτη σου γυναίκα!... Έμει-νες στο φυτζάνι της το φονικό δηλητήριο!

Σουέν έκανε πολύ καλά να φύγει... Δεν τον αγαπούσε, άποφ δεν ήθελε κι' άποφ δεν ήταν σωστό να τον αγαπά!... Δεν ήταν έξ-αίσιος, που έλεπε η Σουζέτ την ανεπανόρθωτη εκείνη λέξι, η όποια τόσο κόστισε στον κύριο ντέ Νορθάζυ!...

Η άλήθεια είνε, ότι μέσα στην ψυχή της Σουζέτ ζυμνούσε πάλι η σκεψή της!

Η σκεψή της Σουζέτ άνοιγε πάλι το μάτι της το τρομε-ρό, το όποιο ήταν προσωρινά κλεισμένο και δεν έβλεπε!... Και τώρα, το μάτι αυτό έδοποιούσε τη Σουζέτ, ότι το ν' άνέχεται κοντά της τόσα χρόνια έναν δολοφόνο, ήταν σαν συνένοχη του κ' η ίδια!

Ναι, αυτό ήταν!... Γι' αυτό είχε άγαναχτήσει τόσο, η Σου-ζέτ εναντίον του συζύγου της!... Τώρα, τώρα έβλεπε ολοκάθα-ρα πόσο ήταν φρικιαστικό και άνανδρο, εκείνο το έγκλημά-του!... Τόσον καιρό, τόσα χρόνια, δεν τ'έβλεπε λοιπόν;... "Οχι! Ήταν πολύ νέα ακόμη!... Δεν είχε τόση πείρα της ζωής!... Κι' έπειτα, είχε τόσο έρωτευθῆ τον "Εδμο της—τότε που άγνοούσε άόλη το έγκλημά του—ώστε δεν μπορούσε να τον ξεχάσει.

—Άλλωστε, την είχε πολύ συγκινήσει κ' η άπογνώσι του, τότε που άποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει!... Θέλησε άραγε να σκο-ταφή πραγματικά τότε;... "Η παραμέρισε επίτηδες το περιστρο-φό του, σε τρόπο ώστε να πληγωθή μονάχα;...

—Τέλος πάντων! "Οτι είχε γίνει, έγινε!... Σαν άδύναμη γυ-ναίκα που ήταν τότε η Σουζέτ, παρασύρθηκε, συμπόνεσε, συγ-χώρησε, έχασε θεληματικά το φριχτό έγκλημα του συζύγου της!

—Αλλά τώρα;... "Οχι!... Τώρα ήταν πραγματική γυναίκα πια, κυρία του έαυτού της, με καθαρή αντίληψι της πραγματικότη-τος, με πείρα της κοινωνίας και με θέλησι!...

Κι' άποστρεφόμενη, τώρα, τον άπαισιό κι' άνανδρο αυτόν δο-λοφόνο, που λεγόταν "Εδμος ντέ Νορθάζυ!

—Ω, γιατί επί τόσα χρόνια να ύπομεινε την παρουσία αυτού του άθλίου; Γιατί να τον αγα-πήσει; Μια τον άγάπησε ποτέ της, άραγε;... "Η, με τη θάσκακη γοητεία των σκοτεινών ματιών του, είχε κατορθώσει εκείνος να την ύπνωτιση και να την γοητεύσει!...

—Ασφαλώς, αυτό θα ήταν!... Την παραδέχεται κ' η "Επιστήμη αυτή τη μυστηριώδη έπιβολή μερικόν μαγνητικών και δυνατών άτόμων, ά-πάνω σε θλα άδύναμα κ' ύστερικά!... "Ετσι θα ήταν το πράγμα!... Άλλωστε δεν ξεχνάμε, πως η Σουζέτ—η άνέκαθεν τόσο άγνη και τό-σο ένάρετη—μόρεσε να μείνει, επί δέκα δολό-κληρα χρόνια, η σιωπηλή συνένοχος ενός δο-λοφόνου!...

Ναι, άρισμένος είχε πέσει θύμα της θασκα-νίας του συζύγου της!... Άλλά από άποψη, από τη νύχτα αυτή, κάθε σαιανική και μυστηριώδης έπιρροή—άπάνω στην ψυχή της—έπαυσε οριστικά!...

Κι' άναγνώριζε τώρα μέσα της, ότι στο έγνημα αυτό της σκεψής της, ότι στην άπαλλαγή της αυτή απ' τις θασκα-νίες του συζύγου της, ο Σουέν είχε παίξει μεγάλο ρόλο!... Σω-στό, αυτό!... Η νεανική ύπερφανεία του κόμητος ντέ Τσελ-σίν, η ήρωική ψυχή του, η άγνότης του, η άφελής άθωότης του κι' ο ευγενικός του έρωας, όλα αυτά είχαν μεγάλη έπίδρασι στην ψυχή της Σουζέτ!... Έβόλταν μέσα στην ψυχή της πάλι την άνύπνησι κ' έχυσαν το φως ευγενικώτερον ιδεών κι' αίσθημά-των!... Και χάρις σ' αυτό το φως, μπόρεσε τώρα η Σουζέτ να δη καθαρά μέσα στην ψυχή της και ν' αντίληφθῆ πιο καλά ποιά ήταν τά καθήκοντά της και τί έπρεπε να ένεργησι!...

Κι' ένήργησε, πρό όλγίου, εκείνο που έπρεπε, άπέναντι του συζύγου της!

—Όσο για το Σουέν όμως, δεν τον αγαπούσε. Κι' έκανε κα-λά να φύγει. Τον χρωστούσε όμως χάρι, αυτού του νεαρού και τόσο άγνού φίλου της. Στην αγαθοποιό έπίδρασι του όφειλε το έγνημα της ψυχής της και την άποστροφή της σε κάθε τί το κακό κι' έπιλήμμο!...

Γι' αυτό κι' έδιωχνε τον ένοχο και δολοφόνο σύζυγό της, χωρίς όμως να γλυτρώσει κ' η ίδια σε ένοχα αισθήματα και χωρίς η ίδια να παραδῆ τά καθήκοντά της ως ένάρετης συ-ζύγου!...

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

—Άλλο!... Άλλο!... Άπό τώρα και στο έξης, ποιά θα ήταν η ζωή της!... Όσα κι' άν έλεπε πριν στον "Εδμο, όπως και να το φερόταν πριν, εξακολουθούσε ακόμη να είνε η σύζυγός του!... Εξακολουθούσε ακόμη να είνε σύζυγος ενός δηλητηριαστού, ενός δολοφόνου!... Την πόρτα του δωματίου της, την όποια το-ύ-κλεισε κατάμουτρα και την κλείδωσε, έκείνος μπόρεσε—κ' εί-χε και το δικαίωμα—να την άνοίξει πάλι!...

—Ω, πόσο ήταν άπαι-σιος πρό όλγίου, κα-θώς τον φώνα-ζε χα-ραγιά και καθώς το χρόνια του δηλητηρίου ήταν χυμένο στο πρό-σωπό του!

Και θα τον έβλεπε, Θεέ μου, θα τον έβλεπε έτσι, κάθε μέρα! "Ήσαν σύζυγοι και τίποτα δεν θα μπορούσε να τη χωρίσει από αυτόν!

Πόσο φριχτά έτιμωρείτο η Σουζέτ, τώρα!

—Ετιμωρείτο!... Μά για ποιά πράξι της!...

Ναι, έτιμωρείτο γιατί είχε άνεχθῆ και γιατί είχε δεχθῆ τον έρωτα του άνθρώπου εκείνου, επί τόσα χρόνια. Μετανοούσε τώρα, αλλά ήταν πολύ άργά. Τά όσα ύπόφερε τώρα, ήταν δί-καία: Μις τη σιωπή της, με το να γεύεται την ετυχία κοντά στον άνθρωπο εκείνον και με το να του χαρίζη επίσης την ε-τυχία, γινόταν η συνένοχος ενός άθλιου κακούργου.

Ναι! Μια γυναίκα άγία είχε ύποφέρει κ' είχε σκοτωθῆ έν γνώσει της, χωρίς να άφήση ούτε ένα παράπονο να βγη απ' το στόμα της! Ήταν άπαισιος, άνέκφραστα άνανδρος κι' άτιμος, ο θάνατός της εκείνος!... Κι' όμως η Σουζέτ δέχτηκε να συμμε-ρισθῇ την ετυχία ενός τέτοιου θανάτου και να γευθῇ—ω, Θεέ μου!—και να γευθῇ τις ευχάριστες συνέπειές του!...

—Ετιμωρείτο!... Μά για ποιά πράξι της!...

Ναι, έτιμωρείτο γιατί είχε άνεχθῆ και γιατί είχε δεχθῆ τον έρωτα του άνθρώπου εκείνου, επί τόσα χρόνια. Μετανοούσε τώρα, αλλά ήταν πολύ άργά. Τά όσα ύπόφερε τώρα, ήταν δί-καία: Μις τη σιωπή της, με το να γεύεται την ετυχία κοντά στον άνθρωπο εκείνον και με το να του χαρίζη επίσης την ε-τυχία, γινόταν η συνένοχος ενός άθλιου κακούργου.

Ναι! Μια γυναίκα άγία είχε ύποφέρει κ' είχε σκοτωθῆ έν γνώσει της, χωρίς να άφήση ούτε ένα παράπονο να βγη απ' το στόμα της! Ήταν άπαισιος, άνέκφραστα άνανδρος κι' άτιμος, ο θάνατός της εκείνος!... Κι' όμως η Σουζέτ δέχτηκε να συμμε-ρισθῇ την ετυχία ενός τέτοιου θανάτου και να γευθῇ—ω, Θεέ μου!—και να γευθῇ τις ευχάριστες συνέπειές του!...

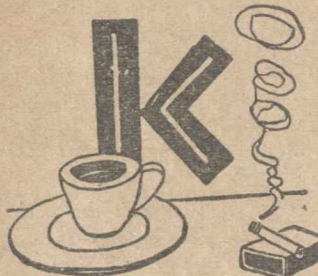
—Ετιμωρείτο!... Μά για ποιά πράξι της!...

Ναι, έτιμωρείτο γιατί είχε άνεχθῆ και γιατί είχε δεχθῆ τον έρωτα του άνθρώπου εκείνου, επί τόσα χρόνια. Μετανοούσε τώρα,

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Ένα ενδιαφέρον άρθρο της δίκαιης 'Αμερικανίδος χορεύτριας 'Αλμπερτίνας Ράς, για τόν τρέπε με τόν οποίο ή γυναίκες μπορούν ν' αποκτήσουν πλαστικό σώμα)

φως μακαρίτισμά μας, επειδή ιδρώσαμε λιγάκι... "Ας βάλουμε λοιπόν σε μια τάξη τα πράγματα, γιατί απ' όλη αυτή την ιστορία, ή μόνης που βγαίνουν ζημιωμένες είναι ή γυναίκες. Πρέπει να ξεροτέ, άσπρη τις ύγιεινη τροφή, τη γυμναστική και την κανονική ζωή. Το μακαρίτισμα κι' ή περιποιήσεις του κομμοτού είναι το συμπλήρωμα αυτής της φυσικής ωμορφιάς και τίποτε άλλο! Υπάρχουν γυναίκες που έχουν παρ' όλη την ηλικία, όμορφους άνδρες. Νομίζουν ότι είναι άρκετο ένα πρόσωπο που λάμπει από το σόφρ μακαρίτισμα, για να προσελκύσει τη συμπάθειά τους. Κι' όμως είναι γνωστό ότι εκείνοι προτιμούν καλύτερα ένα καλό σώμα, που λάμπει από καθαριότητα κι' είναι γεμάτο ζωή. Γι' αυτό θα ήθελα ν' ακούσετε προσεκτικά τις συμβουλές μου και να τις εφαρμόσετε. Αν θέλετε να είσαστε πραγματικά όμορφη και να μη φοβάστε ούτε τόν ήλιο, ούτε τη ζέση, ούτε τόν ιδρώτα...

Συνήθιστε, εν πρώτοις, να κάνετε κάθε πρωί γυμναστική, με το ακόλουθο σύστημα: Τις πρώτες μέρες, μόλις ξυπνήσετε, ανοίξτε διάπλατα το παράθυρο του δωματίου σας κι' όταν ο αέρας του άναευσσής, ξαπλώστε ανάσκελα στο κρεβάτι σας και πάρτε δυο-τρεις βαθιές εισπνοές. Έπειτα σηκωθείτε καλά στα σίδερα του κρεβατιού σας και τραβήξτε όσο μπορείτε το σώμα σας, ώστε τα πόδια σας να σχηματίσουν με την επιφάνεια του κρεβατιού μια όρθια γωνία. Έπειτα πάρτε πάλι μερικές άργες εισπνοές με το διάφραγμα. Έπειτα, μόλις σηκωθείτε, αρχίστε να τινάζετε δεξιά κι' αριστερά τα πόδια και τα χέρια σας, όχι βέβαια με τόση δύναμη ώστε να τα ξεσφραγώσετε. Ύστερα κά-νετε μερικές αναπνευστικές κινήσεις, σηκωνόμενες εις τα δάχτυλα των ποδιών σας. Έτσι, θα κατορθώ-σετε να διώ-ξετε το μού-διασμα του ή-πνου από το σώμα σας. Ύ-στερα κά-νετε ένα λου-τό με δρο-σερό νερό και πιίνετε κα-λά το σώμα σας με σα-πούνι, το ό-ποιο να μην έχει ποτάσ-σα, για να φύγουν όλα τα δέξα, που έχουν μαζε-ντή στους πό-ρους του σώ-ματος. Κα-τόντι ξο-φάει. Κα-τόντι κί-νε-ται.

Η 'Αλμπερτίνα Ράς, την ώρα της γυμναστικής, με δυο χαριτωμένα γκέρλες

τε μισή ώρα Σουηδική γυμναστική. Μετά απ' αυτές τις άσκήσεις, ή όπτε ότι θα έχετε αποκτήσει το κέρι σας κι' όλη την όρεξί σας για να εργασθήτε.

Το μεσημέρι μην τρώτε πολύ, και προτιμούν παχιά φαγητά και σάλτσες. Προτιμάτε να συμπληρώνετε το γεύμα σας με άφωνα φρούτα και το βράδυ να πίνετε πάντα ένα ποτήρι γάλα και να κοιμηθείτε νωρίς. Μην έχετε ποτέ έμπιστοσύνη στα διάφορα καλλυντικά και τις πούδρες. Όλα τα δερμάτια δεν είναι κατάλληλα γι' αυτά. Όταν μια γυναίκα έχει λεπτό δέρμα, πρέπει να μεταχειρίζεται κρέμες φρούτων, αντίθετα από εκείνες που μεταχειρίζεται μια γυναίκα με ξηρό δέρμα. Αλλά κανονίζονται μόνον κατόπιν προσεκτικής εξέτασης από τους ειδικούς γιατρούς των Ινστιτούτων καλλονής. Επειδή όμως όλες ή γυναίκες δεν μπορούν να διαθέσουν ένα σωρό λεφτά για την περιποίηση της μορφής τους, γι' αυτό είναι προτιμότερο ν' αρχίσουν στα μάλιστα τη γυμναστική και στη φροντοφαγία. Είναι τα μόνα που μπορούν να τους χωρίσουν την πραγματική όμορφη. ***

Θα σας αναφέρω μερικά παραδείγματα, για να σας πείσω.

Στο Χόλλυγουντ, όταν ή διάσημη φρενέτις "τελειώνουν" ή δου-λειά τους στο "στούντιο", τρέχουν άμέσως στους λουτρες για να ήρ-λουν όλα τα δηλητηριώδη καμίνια και τις κρέμες, με τις όποιες έ-χουν αλείψει το πρόσωπο και το σώμα τους. Έπειτα αφήνουν τις περιποιήσεις ειδικών ανθρώπων, οι όποιοι τους κάνουν μασάζ και τις τρίβουν μ' ένα λάδι, το όποιο έχει την ιδιότητα να έτοιμάει όλες τις αδύστες πηγές και τα εγκαύματα, που προκαλούν τα διάφορα... κα-λλυντικά. Ύστερα παίρνουν ένα δεύτερο μπάνιο με ανθόνερο και κατό-πιν φεύγουν από το "στούντιο" ξεκουράστες και χωρίς ίχνος μακι-ζάζ. Αυτά κάνουν ή άστέρες, ενώ, καθώς καταλαβαίνετε, θα μπορούσαν να χρησιμοποιούν τα καλύτερα καλλυντικά!...

Μια μέρα ή Γκρέτα Γκάρμπο μου έλεγε ότι έχονταν σιμμές που ασηθάνετα μια άπλητη φραγούρα σ' όλο το σώμα της.

—Και ποιά τ' αποδίδετε αυτό; την ούρηση.

—Σε μια «έκλεκτη» πούδρα, που μου χάρισε ένας θαυμαστής μου, που άποκριθήκε. Ήταν τόσο καλή, ώστε ξεγελάστηκα κι' άποκρίστη να την μεταχειρ-σθώ. Και να το αποτέλεσμα.

—Και πώς δροσίζετε το σώμα σας; ρώτησα περίεργη την Γκρέτα Γκάρμπο.

—Με άφρ-λουτρά! Κάθε πρωί, μόλις ση-κωθεί, κατε-βαίνω στον ή-πο μου και κί-νω γυμνασ-τική, χωρίς να φορώ καμία φόρεμα. Έπ-σης κι' όταν βουτάω στην θά-λασσα, ήμω πάντοτε γυμν-ή. Οι φίλοι μου με κατηγορούν ότι είμαι αλ-άντροπη. Και όμως δεν μπο-ρώ να καταλά-βω γιατί όλοι είχαν την ίδια ιδέα απ' έξω, συγχρόνως στο ίδιο παράθυρο.

Τό άλλο πρωί οι δυο φαντάροι άρχισαν την άγχαρία. Κι' αλ-τό ήταν όλο. Καθώς ήσαν υποχρεωμένοι ν' αλληλοθέλωνται, δι-χάσι να υπορούν να πιστούν στο ξύλο, γιατί τους χώριζε το τζάμι, θέλοντας και μη κατέληξαν... να γίνουν οι πιο καλοί φί-λοι!...

—Λέτε ότι ή γυμναστική έ-φείλε στην νά-ντησι του σώ-ματος;

—Βεβαίως, γι-ατί το έ-κρε-τέρι ν' ό-πνε πνήη περισσ-τορο δέ-γματο και να καθί-ξη καλύτερα το αίμα του! Γι' αυτό, στην πα-λι του κομμο-...

τογράφου προπαγανδίζω τώρα για την ίδρυση μιας Λέσχης Γυναικών. Τα μέλη της θα είναι έπιλεκτα μέλη της άριστοκρατίας και φρενέτις που άγατούν πραγματικά τη ζωή του υπαίθρου.

—Πώς είναι αυτές ή φρενέτις; ρώτησα, περίεργη, τόν άστέρα τών άστέρων.

—Η 'Αντίτα Παϊτζ, ή Μύρικλ Τζόρνταν, ή Μάντι 'Ηθανς, ή Τζό-αν Κράουφοντ και ή Τζιν Χάρλσον, μου άπάντησε.

Εύχαρίστησα την Γκρέτα Γκάρμπο για τις πληροφορίες της κι' έ-σπευσα να βρω την 'Αντίτα Παϊτζ. Πήγα λοιπόν ένα πρωί στη βί-βλια της. Οι πληροφορίες της με πληροφορήσαν ότι είχε κατεβή στον κήπο για να γυμναστή. Χωρίς να χάσω ούτε στιγμή, έτρεξα εκεί πέρα. Ή 'Αντίτα Παϊτζ ήταν σ' ένα έξωποτο, άνάμεσα από άλλους τριαν-ταφυλλές. Τη βρήκα ξαπλωμένη σ' ένα ταλέτο, να έχει στηρημένο κάτω το κεφάλι της και να ίσορροπεί με τα πόδια τεντωμένα ψηλά στον άέρα. Μόλις μ' άντικρυσε κώλυσε πάνω στο ταλέτο και χαμογέλασε. Έγώ της έζητησα συγγνώμη για την ένόχληση.

—Ήρθατε πάνω στην ώρα, μου άπάντησε. Έλάτε, φορέστε αυτά τα γάντα του ποδός. Φαντάζομαι ότι θα έξερετε τους διεθνείς κανόνες. Τα χιπιμάτια σας θέλω να είναι δυνατά. Έμπρός, τ' όνο σας!...

Και τ' όνο σας έλα. Λεπτά άρχισαν με πείσμα. Η άμορφη φρενέ-τις μ' άφανε να την χιπιώσω σ' όλο το σώμα, για να την έμμοιάσω. Σωρικά μου έδωσε μια δυνατή γροθιά και με έπάλωσε καταγής. Γε-λάσαμε κι' ή δυο για το πάθημά μου.

—Τώρα, μου έλε, ήμια, στη διάθεσί σας. Τι με θέλετε;

—Να μου ήττε πώς μια γυναίκα μπορεί να γίνη όμορφη!

Η 'Αντίτα Παϊτζ μου έδειξε όλα τα έξαρτήματα της γυμναστικής, που ήσαν σκορασμένα γύρω της, και μ' άπάντησε:

—Μόνο με τη γυμναστική θ' άποκτήση μια γυναίκα έλαστικό σώμα. Με την άγάπη του υπαίθρου και τα λουτρά, θ' άποκτήση έφροσύνη και με τα φρούτα θ' άποκτήση όμορφη και τρυφερή επιδερμίδα.

—Και το μακιζάζ; τη ρώτησα πε-ρίεργη.

—Αυτό είναι κατάλληλο μόνο για τη δουλειά των στούντιο. Έκτός αν ή γυναίκες θέλουν να μαζέψουν σαν έ-ω-ραστές. Η γυναίκες που μακαρίζον-ται δείχνουν καθαρά στους άνδρες ότι είναι άσπρη, κι' ότι προσπαθούν να τους ξεγελάσουν με έλαφορα καλλυ-ντικά! Γι' αυτό τους βλέπετε σήμερα όλους αυτούς τους κυρίους να μη μάς έχουν σε καμιά έκτιμησι και να μάς θεωρούν κοινές, κατ'άλληλες για να τους διασκεδάσουν...!

Καθώς βλέπετε, ή 'Αντίτα Παϊτζ έχει άπλοτο δίκιο. Η γυναίκες, αν θέλουν να ξανακερδίσουν την ά-γάπη του άνδρος, πρέπει ν' άνακτήσουν τη φυσική όμορφη. Κι' αυτή άποκτάται μόνο με τη γυμναστική και την ήσυχη και κανονική ζωή. Όλα τ' άλλα είναι μικροαδυνάμεις που μάς άσχημίζουν και προ-δίδουν τα έλαττώματά μας!...

Καθώς βλέπετε, ή 'Αντίτα Παϊτζ έχει άπλοτο δίκιο. Η γυναίκες, αν θέλουν να ξανακερδίσουν την ά-γάπη του άνδρος, πρέπει ν' άνακτήσουν τη φυσική όμορφη. Κι' αυτή άποκτάται μόνο με τη γυμναστική και την ήσυχη και κανονική ζωή. Όλα τ' άλλα είναι μικροαδυνάμεις που μάς άσχημίζουν και προ-δίδουν τα έλαττώματά μας!...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦ!

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Π ό ρ ε τ ο υ ς σ υ μ φ ι λ ι ώ σ ε .

Ένας λοχαγός, για να συμπιλιώσει δυο στρατιώτες του λό-χου, οι όποιοι μάλωναν κάθε μέρα, είχε μεταχειρισθ όλα τα άσπρηά μέσα: Άγχαρίες, περιορισμούς, φυλάκισι... "Αδικά όμως! Μόλις οι στρατιώτες έκτελούσαν την ποινή τους, ξανάρ-χιζαν τόν καυγά.

Ξαφικά όμως ο λοχαγός σκέφθηκε να λάβη ένα μέτρο περί-εργο, άλλ' άπολεσματικό:

Ένα πρωί που ο έπιλοχίας έβγαλε στην άναφορά, για χιλι-στη φορά, τους δυο καυγατζήδες, τους διάταξε και τους δυο να πιγαίνουν επί δυο ώρες την ήμέρα και να πλένουν έως ότου α-φρητηθούν, τα τζάμια του θαλάμου τους, ο ένας από μέσα κι' ο άλλος απ' έξω, συγχρόνως στο ίδιο παράθυρο.

Τό άλλο πρωί οι δυο φαντάροι άρχισαν την άγχαρία. Κι' αλ-τό ήταν όλο. Καθώς ήσαν υποχρεωμένοι ν' αλληλοθέλωνται, δι-χάσι να υπορούν να πιστούν στο ξύλο, γιατί τους χώριζε το τζάμι, θέλοντας και μη κατέληξαν... να γίνουν οι πιο καλοί φί-λοι!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

Δυο γιατροί συναντώνται στο δρόμο

—Α, βλέπω ότι κρουλόγη-σες στα γερά, κύριε συνάδε-λφε! λέει ο ένας.

—Άστα να πάνε στο διάθ-λο, φίλε μου! άπαντάει ο συ-ναχόμενος. Βήχω και δεν μπο-ρώ να γιατρευθώ, λες κι' είμαι κανέναν πελάτης... μου!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ένας άνθρακωρύχος, ο όποιος πέθανε στη μικρή πόλη Τόνγκη πλη-σίον του Μπράντφορντ της Άγγλιας, σε ήλικία 62 χρόνων, τοποθετή-θηκε σ' ένα φέρετρο, που είχε ειδικώς κατασκευασθ γι' αυτόν έδώ και 20 χρόνια.

—Κατά τα 20 αυτά έτη το φέρετρο αυτό ο άνθρακωρύχος τό χρη-σιμοποιούσε...ως μπαούλο, μέσα στο όποιο έβαζε τα ρούχα του.

—Αν έκραγή σήμερα παγκόσμιος πόλεμος, τα κούρτι της Εύρώπης θα μπορούσαν να παρατάξουν άμέσως 44.250.000 στρατού.

—Οι στρατιώται αυτοί, σύμφωνα με τους υπολογισμούς ενός Άγγλου στατιστικού, αν έμπαναν στη σειρά, ο ένας πίσω από τόν άλλο, θα μπορούσαν να κάμουν έναν κύκλο γύρω στη γή.

—Τις μεγαλύτερες τυπογραφικές εγκαταστάσεις τις έχει το Έθν-κό Τυπογραφείο των Ήνωμένων Πολιτειών.

—Τό τυπογραφείο αυτό έχει 174 λινωτικές μηχανές και πρεστήρια και πλουσίαν συλλογή τυπογραφικών στοιχείων.

—Την πλουσιώτη όμως συλλογή τυπογραφικών στοιχείων την έ-χουν τα τυπογραφεία του Βατικανού.

—Στην Ίαπωνία, ο γαμπρός κι' ή νύφη, την ώρα του γάμου, κρα-τάνε άναμμένους δαυλούς.

—Η νύφη, εισερχόμενη στη σπηνή, όπου γίνεται ή τελετή του γά-μου, ανάβει το δαυλό της από μια έσχη λυχνία κι' ο γαμπρός ανάβει κατόπιν τόν δαυλό του από τόν δαυλό της νύφης.

—Μόλις τελώσει ο γάμος, όλοι μαζί άνάβουν μια μεγάλη φωτιά, μέσα στην όποια ρέχουν όλα τα δώρα της νύφης, και ιδίως τις κομ-μιές της.

—Στό αρχαιολογικό μουσείο των Παρισίων βρίσκεται τοποθετημένο μέ-σα σε μια γάλα ένα δόντι, με την κάτω επιγραφή πλάι:

—Τό δόντι αυτό έξήχθη από την δδοντοστοιχία του Βιστορος Ούγκω, την Παρασκευή της 11ης Αύγουστου 1871. Ή έξαγωγή έγινε από έναν δ-δοντογιατρό φίλο του συγγραφέως, μέ-σα στον κήπο, ο όποιος σινορείει με την έσκαλη της μαντίμ Κώς, στις τρεις ή ώρα το απόγευμα.

—Ο διάσημος σκοπευτής Πετιέκυ, από το Τεξάς, μπορούσε τρέχοντας καβάλα επάνω σ' ένα άλογο, να γρά-φει το όνομά του με...σφαίρες!

—Έπίσης από ένατο μέτρο μακρόν έκοβε με μια σφαίρα την καύτρα του τονάγου κάθε άνάπτου διαστή!...

—Ο Πετιέκυ ήταν γνός άπολοποις και πέθανε στα 1910.

—Τό τάξι εισήχθη γά πρώτη φορά στην Εύρώπη τό 1667. Πήρε δέ την όνομασία του από την Κινέζικη λέξι εταός.

—Τα 17 ολό των γάμων στις Ήνωμένες Πολιτείες καταλήγουν στο διαζύγιο και τα 35 ολό στη σύζευξη έλάσας.

—Τό συνολικόν δέ πρσόν της διατροφής που εισπράτουν ή εγκα-τολεωμένες και ή χωρισμένες Άμερικανίδες, άνέρχεται σε 187 εκα-τομμύρια λίρες.

—Ένας νεαρός κυνέας στο Βουκουρεστί δημιούργησε ένα κατα-πληκτικό ρεκόρ. Κατόρθωσε δηλαδή να έφωξη έναν πελάτη τόν σε 31 δευτερόλεπτα.

—Τό προηόμένο ρεκόρ του ταχύτερου ξερσίματος τό κατέχει μια δεκαπεντάετις...κορούς, κάτακος του Λονδίνου, ή όποια πέθανε έδώ και 35 χρόνια.

—Τό τέταρτο κατά σειράν μεγαλύτερο διαμάντι του κόσμου βρίσκεται φυλαγμένο μέσα στο θωρακισμένο δωματίο της Τσαρλς της Άγγλιας.

—Τό διαμάντι αυτό, το όποιο είναι μεγάλο σαν ένα αυγό της κόττας και αξίζει 100.000 λίρες, άνήκει στον Συνεταγματικό των Έμπόρων Ά-δαμάντων.

—Τα εβδομαδιαία άσφάλιστρα του διαμαντιού αυτού άνέρχονται σε 60 λίρες.

—Με μισή ώρα ιστού άράχνης μπορεί να περιτύλιξη γύρω γύρω ή Γή.

—Τό τυπογραφείο του Πανεπιστημίου της Όξφόρδης είναι ένα από τα πιο αξιόλογα τυπογραφικά καταστήματα του κόσμου.

—Τις πρώτες ύλες, δηλαδή τό χαρτί, τό μέλαν και τό μέταλλο, τις βιομηχανοποιεί μέσα στο συγκρότημα των εργοστασίων του και δια-θέτει στοιχεία 150 διαφόρων γλωσσών.

—Στό Παρίσι μια γάτα, ή όποια άκούει από όνομα Μπας, είναι κάτα-χος μιας περιουσίας 10.000 φράν-κων. Την περιουσία αυτή της την κληροδότησε ή κυρία της, ή μονιάμ Σελέθο, και είναι κατατεθειμένη σε μια Τράπεζα, για λογαριασμό της γάτας.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε'

Ο ΤΑΝ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Ε΄ ἀνέθηκε στὸ θρόνο τῆς Ἀγγλίας, στὴς 6 Μαΐου τοῦ 1910, εἶχε ν' ἀντιμετωπίζα ἕνα ἔργο, μὲρπστά στὸ ὁποῖο θὰ τρῶμαζε κι' ὁ πιο τολμηρὸς ἄνθρωπος. Κι' αὐτὸ, γιατί εἶχε διαδεχτῆ στὸν θρόνο τὸ «δημοφιλέστερο ἄνθρωπο τῆς Εὐρώπης»—ὅπως εἶχε διοματῆ ὁ πατέρας του βασιλεὺς Ἐδουάρδος Ζ΄. Ἀλλά, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος φάνηκε τόσο ἀντάξιος τῆς υψηλῆς ἀποστολῆς του, τόσο σπὴν εἰρήνῃ ἔσο καὶ τὸν πόλεμο, ὥστε ἀσφαλῶς οἱ μεταγενέστεροι θὰ τὸν θαυμάζουν ἀκόμα περισσότερο κι' ἀπ' αὐτὸν τὸ βασιλεῖα Ἐδουάρδο ἀκόμα.

αυτον της βασιλειας Ελισαβεθ της Ανωτης, η οποία του στο θρόνο, ειχε
 ειναι μεγάλο πλεονέκτημα, του οποίου εστερούντο οι προκατά-
 χοι του. Ήταν η βασιλεία γνώσις της καταστάσεως των άπαιρών
 των Βρετανικών Κτήσεων. Τη γνώσις αυτή την άπαικτη μόνου
 του, ταξιδεύοντας επί τριάντα σχεδόν χρόνια, τον καιρό που
 υπηρετούσε ως αξιωματικός στο Βασιλικό Ναυτικό, και κατά
 τη διάρκεια της περιόδου που έκανε σις άρχες του 1900, α-
 ζύ με την θάλασσαν—όταν ήσαν ακόμα δουδ και δούκισσα της
 Κορνουάλλης και της Υόρκης—στην Αυστραλία, τη Νέα Ζη-
 λανδία, τη Νότιο Αφρική και τον Καναδά με το πλοίο «Ορ-
 φίρ». Έτσι ήρθε σέ στενή έπαφή με τά εκατομμύρια των μελ-
 λοντικών υπηκόων του, με τις διάφορες φυλές των Ιθαγενών
 και μ' άλλες τις τάξεις του λαού του.

Μά κι' όλες τ'ς ταξές του καλού του.
Μά και πάλι ξέν.
Ήταν ευχαριστη-
μένος, γιατί δεν
ήξερε ακόμα πόν
κυρίως 'Αγγλικό
λαό, τους κατοι-
κους δηλαδή τ'ης
'Αγγλίας, τ'ης Ου-
αλλίας, τ'ης Σκω-
τίας και τ'ης 'Ιρ-
λανδίας. Γι' αυτό
θέλησε νά' επικoi-
νωγήση και μέ
τούς υπηκόους του
αυτούς, συμπλη-
ρώνοντας έτσι τὸ
πρόγραμμα τὸ ὁ-
ποῖο εἶχε προσχε-
διάσει πολὺ προ-
τὸ ἀνεβῆ στο
θρόνο. Καὶ τὸ πρό-
γραμμά του αὐτὸ
τὸ ἀκολούθησε
σταθερά σ' ὅλο τὸ
διάστημα τῆς βα-
σιλείας του.

Ἀμέσως λοιπόν μετὰ τὴν ἀνάρρησίν του στὸ θρόνο, μόλις πέρασε τὸ καθιερωμένο πένθος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ξεκίνησε γιὰ μιὰ ἐκτεταμένη περιοδεία στὰ κυριώτερα κέντρα τῆς Ἰρλανδίας, Οὐαλλίας καὶ Σκωτίας. Στὴ περιοδεία του τὸν συνόδευαν ἡ βασίλισσα, ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας κ' ἡ πριγκίπισσα κόρη τους, ἡ ὁποία ἦταν τότε μιὰ χαριτωμένη, ὀλόξανθη κοπέλλα δεκαεσσάρων χρόνων.

Ἀληθινὰ ἀποθεωτικὴ ἦταν ἡ ὑποδοχὴ ποὺ γινόταν στοὺς βασιλεῖς σ' ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὅποια

(Ὁ βασιλεὺς, ὁ ἄνθρωπος, ὁ σύζυγος, ὁ πατέρας, ὁ εὐκονγενεὶς, ὁ πολιτικὸς, ὁ κυνηγός, ὁ σπέρτμαν, ὁ περηνιγής, κτλ.)

του γιὰ τὸ καὶ καὶ τὴν ευθυμία. Ἦν ἡ πρώτη αὐτῆ ἐποχή.
Μὰ καὶ πάλι δὲν ἱκανοποιήθηκε μετὰ τὴν πρώτη αὐτῆ ἐποχή
τοῦ μετ' ἐλθοῦ τοῦ: Τὸ σχέδιόν του ἦταν νὰ γνῶσθαι πολὺ καλά
καὶ πολὺ βαθεῖα τὴν ἀπέραντη αὐτοκρατορία, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς
ὁποίας τὸν εἶχε τοποθετήσει ἡ Θεὰ Πρόνοια. Ὁ σκοπὸς τοῦ
ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τίς Ἰνδίες κ' εἶναι νὰ ἀνακηρύξῃ αὐτοκράτο-
ρα, ἀνάμεσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν διαφόρων φυλῶν καὶ θρη-
σκευμάτων τῶν κατοίκων τούτων. Ἡ εἰρήσις τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ ἦν
μετὰ πλῆθος ἐνθουσιασμοῦ σ' ὁλόκληρην τὴν Ἀνατολήν κ' ἡ
φλόγα αὐτῆ ἐγένετο ζωηρότερη ἀκόμα, ὅταν μαθεύθηκε πὺς
ἐθαύλει· αὐτοκράτωρ εἶχε ὄρασις ὡς τόπο συγκεντρώσεως τῶν
Ἰσπανῶν πριγκηπῶν τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῶν ὅλων ἐπισημῶν ἀν-
τιπροσώπων τοῦ λαοῦ τῶν Ἀποικίων, τὴν ἱστορικὴν ἀλυσίδα
τῆς πόλεως τοῦ Ντέλχι, ἐκεῖ ὅπου τὰ Βρετανικά στρατεύματα μα-
ζύ μετὰ τοὺς πλοῦτοὺς ὑπάρχοντες τῶν Ἰνδιῶν καταπολέμησαν τὸ
ἐπανάστασιμὸν πλῆθος, τὰ ὁποῖα ἔρχοντο ὀχυρῶς στὸ ἀπὸρροῦ-
— ὅπως κτενοῦσαν — φρούριον τῶν ἀρχαίων Μογγόλων αὐτοκρα-
τορῶν.

Το σχέδιο αυτό του Γεωργίου ήταν, όπως είπε τότε ο κορόο Μπάλφουρ «ή πιό πολιτική πράξις που έκανε ποτέ ένας Άγγλος βασιλεύς».

γλος βασιλείας.
Ωστόσο, ο βασι-
λεύς συνάντησε με-
γάλη αντίδραση α-
πό τους πολιτικούς.
Ωστόσο να επιτύχει
αυτό που ήθελε. Ή-
απόφασξε της έπι-
σκέμεις του έλ-
λέως στις "ντιέ-
 ήταν η πρώτη πρό-
ξης του, η οποία ε-
πέδειξε το πολιτι-
κνεύμα του. Προ-
το ανέβη στο θρό-
νο, δεν τού είχε
δοθεί η ευκαιρία να
φανερώσει την πολι-
τική του ιδιοφύ-
την όποια δεν υπή-
ψιαζόταν καν ού-
κ' έκείνοι ακόμη
οι οποίοι θριαυ-
τούσαν στο στή-
παθί μαζί το
Μονάχα ο όποιο
της Σταφύ-
Χαμ, ο άφωτισ-
νος ιδιαιτερο-
γραμμάτης
έμπιστος ομό-
λός του, όταν
ποτε, στην άρ-
της βασιλείας
Γεωργίου, αυ-
τόσε με μερικό
φίλους του, το
θεάσασσε πώς κ-
νεις, μέσα σ' ο-
την αυτόκραση
δεν γνώριζε
πραγματική α-
τού ανωτάτου
χοντος κι' ό-
τι τον καιρό, ο βα-
λεύς ό' αναδεικ-
το ως ένας α-
τους πιο Ικαν-
και ένεργητικ-
μονάρχας που
σίλευσαν ποτέ σ-
τόπο.

Μια ανασκόπηση
στο διάστημα
είκοσιπενταετίας
της βασιλείας
Γεωργίου, δει

πόσο ακριβής ήταν η εκτίμησης του ανθρώπου αυτού, ο οποίος λόγω της σπείρης έπαφής του με τον βασιλέα Γεώργιο, ασφαλώς υπερέβαινε καλύτερα από κάθε άλλον.

την γνώρισε καλύτερα. Σήμερα ο βασιλέας δηλώνει ότι χρωστάει πολλά στην αυ-
τοπάρα πειθαρχία και στην σκληράγωμη, στην οποία υπεβλήθη
όταν υπηρετούσε στο ναυτικό. Και σήμερα ακόμα που πλησιάζ-
ει τα εβδομήντα χρόνια του, ο βασιλέυς έχει καθωρισμένη ή-
των προτερών κάθε ώρα, κάθε στιγμή μπορεί να τη κατέλ, της
πολύ καλά. Σηκώνεται πολύ πρωί ά αρχίζει να εργάζεται,
σε ώρα που οι περισσότεροι έμποροι και υπάλληλοι δέν έχουν
εστιάσει ακόμα στο γραφείο τους.

«Η πρώτη φροντίδα του εινε να επιβεωρηση δυα ξεγραφα ξεφθασαν στο γραφειο του απο τη στιγμή που εκεινος απειρωρη για ν' αναπαυει το προηγουμενο θωραυ. Στο μεταξυ, οι γραμματεις του εχειρουν το πρωινω ταχυδρομειω. Το διατρον ες τρια μερη. Του παρουσιάζουν πρωτα τα σπουδαιωτερα γραμματια, εκεινα που πρεπει να τα ξετασθω ο ιδιος. Το δευτερω μερος της αλληλογραφιας, διαδοζεται και ταξινομειται με τις σχετικες σημειωσεις απο τους υπαλληλους και ο θαυλεις λαβαινει γνωσιν αυτων στο διακτηριο της ημερας. Το τριτω μερος κανονιζεται απο τη γραμματεια. «Η εργασία αυτη λειτουργει ανελλιπως, καθε μερα, σαν καμια καλοαδωμενη μηχανη. Το συστημα αυτω βοηθει πολυ τον θαυλεια στη παρακολουθησι των σημειωσαντων των υπηκουων του.

Το κυριότερο χαρακτηριστικό του βασιλέως είναι ότι κάθε εργασία την οποία αναλαμβάνει στο διάστημα της ημέρας, πρέπει να την τελειώσει ως το θράδυ. Πόσες φορές δεν έτυχε, έπει από μία κοπιαστική μέρα εργασίας ο βασιλεύς, φορώντας τον καϊπιώνη, να συνεχίσει σε προχωρημένη ώρα της νύκτας εργασίες που δεν κατόρθωσε ν' αποτελειώσει.

[illegible]

Τὴν πρώτη φορά
πὸ σχηματίστηκε

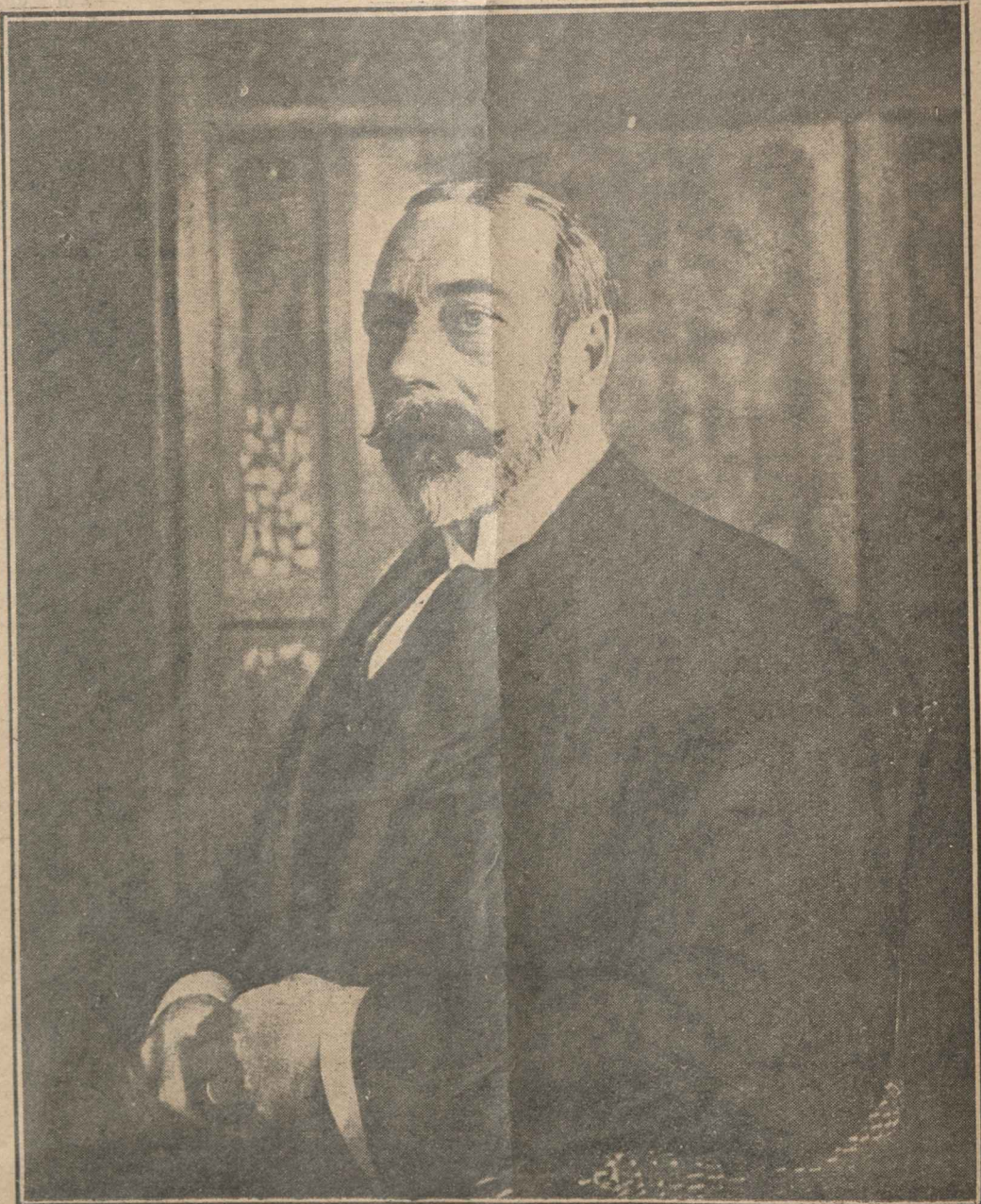
Εργαστική Κυβέρνησις, ὁ κόσμος ἀνάρωτιόταν μὲ περιέργεια τὴν ὑπόθεσιν θὰ τίς ἔκανε ὁ βασιλεὺς. Λένε μάλιστα πὺς ὁ πρωθυπουργὸς Μὰκ Ντόναλντ πῆγε μὲ κάποιο διαταγμὸ νὰ παρουσιάσῃ στὸν βασιλέα. Μολαταῦτα, ὁ Γεώργιος, ἀντιλαμβάνομενος ὅτι μὴ νὰ δύναμις εἶχε ἐπικρατήσῃ στὸν πολιτικὸ κόσμον, δέχτηκε μὲ περισσότερὴ ἐυμένειαν παρὰ τὸ νέο ὑπουργόν. Ἐκανε τὰ δυνατόν τοῦ γιὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴ θέαν τοῦ ὑπουργῶν καὶ ν' ἀποδείξῃ τὴν συμπάθειάν του σ' αὐτοὺς πού εἶχαν κληθῇ νὰ διευθύνουν τίς ὑποθέσεις τῆς χώρας. Ἀλλὰ κ' ἡ θέσις τοῦ βασιλέως ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτὴ ἀπέναντι τοὺς καὶ μονάχα ἡ πολιτικὴ δεξιότης του τὸν θοήθησε στὴ δύσκολη αὐτῇ περίστασι καὶ ὥστε εἶχε στὴ χώραν πῶς, ὅποιασθῇ ποτὲ πολιτικὴ μερίς κ' ἂν θροσκόταν στὴν ἀρχή, αὐτὸς δὲ διατηροῦσε ἀκεφαλὰ τὴ συνταγματικὴν τοῦ θεοῦ καὶ τὴν ἰσχύ του, χωρὶς νὰ κάνει οὐτὲ τὴν ἐλαχίστην παραχώρησιν πέραν τοῦ προσχεδιασμένου προγράμματός του στοὺς κυβερνῶντας.

Ἄλλα κι' ἄλλες φορές, ὁ βασιλεὺς θρέθηκε σὲ κρίσιμες στιγμές, ὅπως ἔβλεπα ὅταν ἐπαναστάτησε ἡ Ἱρλανδία. Ἐκάνε τότε ὅ,τι ὑπόφερε. Τόση ἦταν μάλιστα ἡ ψυχικὴ ἀγony του, ὥστε οἱ συγγενεῖς του φοβήθηκαν μήπως ἀρρώστησῃ. Θέλοντας μὲ καθε τρόπο ν' ἀποσοδήσῃ ἐνάντι ἐμφύλιου πολέμου, ὁ βασιλεὺς πῆρε μιά τομηρὴ ἀπόφασι. Συνέκλεσε σὲ συμβούλιο τοὺς ἀρχηγούς τῆς Ἀντιπολιτευσεως—πράγμα πρωτοφανὲς στὰ πολιτικὰ χρονικά τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὸ συμβούλιο αὐτό, χωρίς νὰ ἐκφράσῃ τὴ δική του γνώμη, συνέστησε στοὺς συγκεντρωμένους ἀρχηγούς νὰ συσχεθεθοῦν καὶ νὰ ἐροῦν μὴ λύσι, ἡ ὁποία νὰ συντελέσῃ στὴν εἰρηνευσὶ τῆς κοινῆς πατρίδος τῶν.

Πολύ γρήγορα όμως, ο βασιλεύς είχε ν' αντιμετωπίσει μια σοβαρότερη δοκιμασία: τόν Παγκόσμιο Πόλεμο. "Ως τότε, ελάχιστα ήταν εκείνοι οι όποιοι γνώριζαν ποιά ήταν η πραγ-

ματική αξία του θανάτου. Ο τέως Κάιζερ, ο οποίος άλλοτε ζήλησε τρομερά και φοβόταν τον θάνατό του, βασιλέα Έδουαρδο για τον ένεργον ρόλο που έπαιξε στην οσία Ευρωπαϊκή υποθήξει, περιφρονούσε φανερά τον βασιλέα Γεώργιο και φερόταν άπεναντί του με ύφος συγκαταβατικό, γιατί τον θεωρούσε ανάξιο να κατέχη την ύψιστη θέση στην οποία η Μόρα τον είχε προόρισει.

Ο βασιλεὺς Γεώργιος ἦταν ἀπὸ τοῦ πρώτου πόλεμου ἀντελήφθησαν πὺς ἦταν πιθανότατα νὰ ἐξοσπάσῃ ἀπὸ σιγὴν οὐδὲ σιγῇ μιὰ ἐνοχλὴ αὐραρὰς μετὰ τὴ Γερμανία. Μὲ τὴ πρόβλεψιν αὕτη ζήτησε πληροφoρίες γιὰ τὰ μαχητικὰ δυνάμεις τῆς χώρας του. Πρωθυπουργὸς ἦταν τότε δὲ κ. Ἀσκούιθ, ὁ ὁποῖος δὲν πίστευε σ' ἕναν ἐνδεχόμενο πόλεμον κί ἔταξεν τὸν βασιλεὺς νὰ μπόρεσε νὰ συζητήσῃ φανερά μετὰ τὴν κυβέρνησιν τοῦ γιὰ τὴ ζήτημα αὐτό, ποὺ τόσο τὸν ἀπαχολοῦσε. Ζήτησε ὁμοως τὴ γνώμην ἄλλων σημαντικῶν προσώπων. Τὸν Ἰούνιον καὶ Ἰούλιο τοῦ 1914, τοῦ σχηματισμένη ἦταν περὶ ἡ πεποίθισις τοῦ αὐτοῦ, ὥστε μετὰ λήψεως ἐπιταγμένων ὅλες τῆς συζήτησε, ἡ ὁποῖα, ἐξασφαλίζαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Βελγίου. Κατὰ τὴ συμπεράσμα τῆς μετὰ λήψεως αὐτῆς ἦταν δὲ

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Ε' τῆς Ἀγγλίας

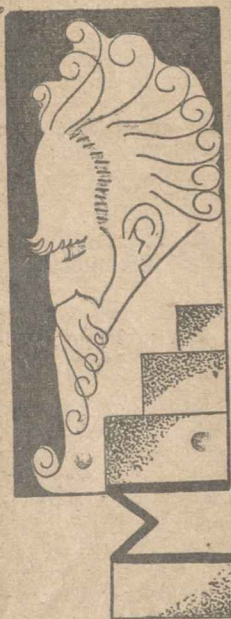

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Μαίρη

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν του συντρόφου του ήρωϊκού κλέφτη, Φραγκίστα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΥΓΧΡΟΝΩΣ για να δείξω την περιφρόνησή του στον Άλχη πασά έβριζε και θλαστήμους, μπροστά σ' όλους τα γένεια του, βριστά τρομερή, τους καιρούς εκείνους, για τους Όθωμανούς.

Η δράσις αυτή του Κατσαντώνη, ή τέσο έντονη και τολμηρή, έφτασε τέλος και στ' ατιά του τυράννου της Ήπειρου Άλχη πασά.

Ο Άλχη λυσσοῦσε έναντίον του Κατσαντώνη. Είχε κάμει ως τη στιγμή ό,τι μπορούσε για να τον εξοντώσει. Μόλις έμαθε λοιπόν τη νέα του δράσι, άφρισε από τη λύσσα του.

Τό κακό είχε πειά παραγίνει. Ύπληρχε σοβαρός κίνδυνος να επαναστατήσουν οι σκλαβωμένοι Έλληνες.

Κάλεσε λοιπόν, ο Άλχη έναν από τους περιφημότερους πολεμάρχους του, τό φοβερό και τρομερό Βεληγκέκα και ταύ άνέθεσε την εξόντωσι του Κατσαντώνη.

Ήταν Μάιος του 1807.

—Η τόν Κατσαντώνη ή τό κεφάλι σου! είπε ο Άλχη πασά στο Βεληγκέκα.

Κι' ο Βεληγκέκας, ο τρομερός Βεληγκέκας, ύποσχέθηκε να σύρει στα Γιάννενα σιδεροδεμένο τό Κατσαντώνη κι' όλα

του τά παλληκάρια.

—Ένα μονάχα ζήτησε από τόν Άλχη. Να του επιτρέψη να πάει μαζί του παλληκάρια της έκλογής του.

Ο Άλχη τό δέχτηκε.

Χωρίς να χάση καιρό ο Βεληγκέκας, διέταξε όλους τους πολεμιστάς που βρίσκόντουσαν στα Γιάννενα, δέκα χιλιάδες Τούρκους και Άρβανίτες δηλαδή, να παραταχθούν μπροστά του.

Έτσι κι' έγινε. Οι δέκα χιλιάδες πολεμιστά παρατάχθηκαν κι' ο Βεληγκέκας πέρασε μπροστά τους καθάλλα στ' έλεγό του και διάλεξε όχτακόσιους λογάδες, τρομερούς και φοβερούς στον κλεφτοπόλεμο.

Με τους όχτακόσιους αυτούς Τουρκαλβανούς τράβηξε, άμέσως την άλλη μέρα για τ' Άγαραφα, σκορπίζοντας στο δρόμο του την έρήμωσι και την καταστροφή.

Άποκεφάλιζε, κρεμούσε, έκαιγε, λεηλατούσε. Σωστή θεωμνία.

Οι ραγιάδες, οι δύστυχοι και πολυθλασισμένοι τών, περιχών αυτών νόμισαν πως ήρθε ή συντέλεια του κόσμου!

Και δεν είχαν άδικο οι ταλαίπωροι χριστιανοί.

Ο Βεληγκέκας, θέλοντας να τρομοκρατήσει τους ραγιάδες, συνωδευόταν από τους πιο σκληρούς Ντερβεναγάδες, από τους πιο θηριώδεις Άρβανίτες και κυρίως, είχε δεξί του χέρι στην έκστρατεία αυτή τόν τρομερό και διαβόητο για την άμότητά του Γιουσούφ Άράπη, ο οποίος μισούσε θανάσιμα τόν Κατσαντώνη για τό κακό που τούς είχε κάνει και για τόν άφανισμό τώων Άλβανών και Τούρκων πολεμιστών.

Ο Κατσαντώνης δεν άργησε να μάθω την όργανωσι και τό σκοπό της έκστρατείας αυτής. Και στην άρχή παραμέρισε την άνδρεία του κι' άφησε να τόν οδηγήση ή λογική. Θά ήταν τρέλλα να χτυπηθ με όγδόντα παλληκάρια που διέθετε με τόν Βεληγκέκα, τόν έμπειροπόλεμο και ώκύποδο, ποῦσερνε πίσω του τόσο μεγάλο και διαλεχτό άσκέρι.

Μά ή λογική του Κατσαντώνη—ή τόσο δικαιολογημένη άλλωστε—δεν κράτησε και πολύ. Άρχισε να επικρατή πάλι ή άκατάβλητη κι' άσυγκράτητη παλληκαριά του.

Και μία μέρα είπε στα παλληκάρια του:

—Φτάνει πειά, όρέ! Άρκετόν καιρό παίξαμε τό κρυφτό. Ο Κατσαντώ-

νης δεν κρύβεται κι' όλη ή Τουρκία να ριχτή άπάνω του θά μηνύσω του Βεληγκέκα, άντρίκια και παλληκαρίσια, να βή να χτυπηθούμε κι' όποιον πάρει ο Χάρος!

Οι σύντροφοι του Κατσαντώνη έμειναν άπολύτως άμφανοι.

Η θέλησις του καπετάνιου τους ήταν γι' αυτούς προταγή.

Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό ο τρομερός κλέφτης, έμήνυσε του Βεληγκέκα ότι θά τόν περιμένει να πολεμήσουν στη θεία.

—Άλαμάνου!, στ' Άγαραφα..

Ο Βεληγκέκας δεν έχασε καθόλου καιρό, μόλις έλαθε την είδοποίησι του Κατσαντώνη.

Έδωσε διαταγή στους πολεμιστάς του να έτοιμαστούν και ο ίδιος, γρήγορος στο δρόμο καθός ήταν, πήρε τριάντα Τζιχανταραίους και τόν Έλληνα γραμματέα του Γιάννη Ράγκο και τράβηξε δέκα λεπτά μπρός από αυτούς, άνυπομονώντας να χτυπηθ τό γρηγορώτερο με τόν τρομερό κλέφτη.

Ο Κατσαντώνης με τά παλληκάρια του είχαν ταμπουραθί στο μεταξύ και περίμεναν.

Στό σώμα του Κατσαντώνη βρισκόταν την έποχή αυτή κι' ο Καραϊσκάκης, νέος ακόμα, αλλά γενναίος πολεμιστής.

Ο Καραϊσκάκης, είχε πάρει τό τηλεσκόπιο του Κατσαντώνη και κύτταζε μακριά τό δρόμο ποῦφερνε πρὸς τό λημέρι τους. Κυτάζοντας έτσι, δεν άργησε να διακρίνη τό Βεληγκέκα με τους Τζιχανταραίους να πλησιάζουν.

Ο Βεληγκέκας ήταν πεζός και βάδιζε μπρός-μπρός.

Ο Καραϊσκάκης τόν άνεγνώρισε άμέσως απ' τη στολή του και την άρματωσιά του. Τόν ήξερε απ' τόν καιρό ποῦζε ζήρει μικρός ακόμα στο σερράι του Άλχη πασά και γυρίζοντας, είπε στον Κατσαντώνη:

—Έρχεται, καπετάνιε! Νάτος εκεί κάτω, με καμμία τριανταριά Τζιχανταραίους..

Ο Κατσαντώνης πήρε τό τηλεσκόπιο και κύτταξε.

—Ναι, έρχεται! φώναξε.

Και γυρίζοντας στα παλληκάρια, του τούς συμβούλεψε:

—Αυτός ποῦρχεται μπρός-μπρός, ο φτεροπόδαρος είνε ο Βεληγκέκας. Μη βιαστήτε να πυροβολήσετε. Άρρίστε τον, να κοιτοζυγώση και τότε θά του ρίξουμε δλοι μαζί. Όλοι μαζί, όρέ, άπάνω του. Φτάνει να σκοτώσουμε αυτόν κι' ύστερα συγυρίζουμε και τούς άλλους.

—Αν γλυτώση αυτός, είμαστε χαμένοι, με τό μουλούκι που σέρνει μαζί του!

Τά λόγια του Κατσαντώνη έμψύχωσαν τά παλληκάρια του. Καταλάθαναν πως σοφά, πόσο συνετά μιλούσε ο καπετάνιος τους.

—Αν σκοτώνουν ο Βεληγκέκας, ο τρομερός πολεμιστής, ο έμψυχός της τόν στρατού του, όλα θά τελειώσαν καλά.

Τόν, άφησαν λοιπόν να πλησιάζω ως δεκαπέντε βήματα και του ρίξαν δλοι μαζί.

Άρκετά βόλια βρήκαν, τό Βεληγκέκα σε διάφορα μέρη του σώματος και τόν σάριασαν κάτω.

Χτύπημένους βαρεία ο τρομερός Άρβανίτης, φώναξε άγρια και ποιμένα.

—Ο, λέ, λέ, με μπράζεν Γκιαούρ!

Δηλαδή:

—Πώ!... Πώ!... Πώ!... Μ' έσκότωσαν, οι Γκιαούρδες!...

Χωρίς να χάσουν καιρό οι Κατσαντώνη, τράβηξαν τά γιαταγάνια τους και ώρησαν έναντίον τών Τζιχανταραίων, οι οποίοι συνώδευαν τόν Βεληγκέκα.

Έκείνοι θέλησαν να ύπερασπιστούν τόν άρχηγό τους, που βρισκόταν σωριασμένος και όγυλούσε.

Οι σύντροφοι όμως του Κατσαντώνη τούς σκόρπισαν, κομμάτισαν με τά γιαταγάνια τους τό Βεληγκέκα, σκότωσαν δέκα Τζιχανταραίους και τραυματίσαν και τό γραμματέα του Άλβανού καπετάνιου Γιάννη Ράγκο, θραύσαντες τό στήθος του.

Μετά τό κατόρθωμά τους αυτό, οι γενναίοι πολεμιστά άνέβηκαν σ' έναν πλαγινό λόφο κι' άρχισαν να χαράζουν, άνεμίζοντας ψηλά τά αίματόδερα χτα σπαθιά τους και πυροβολώντας στον άέρα..

(Άκολουθεί)

Ο Βεληγκέκας

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 990)

Μάνταλεν. Μά εύχαριστίσαν να τη βασανίζει και να την πειράζει. Δεν χώνεψε τη Μάριον.

—Δεν μπορώ να καταλάβω, της έλεγε, τί θες να κρατάς στο σπίτι αυτό τό παιδί, αφού δεν είνε δικό μου. Δεν τό κλείνεις καλύτερα στ' όρφανοστάσιο ή ήσυχάσουμε!

Η Μάνταλεν έξαγριωνόταν τότε και τόν άπειλούσε ότι ήταν ίκανή να κάνει κι' έγκλημα ακόμη για να προστατεύση τό παιδί της.

—Ένα βράδυ ο Σμιθ γύρισε από τη Λέσχη μεθυσμένος. Φώναξε σαν άγριάνθρωπος και μούγκριζε σαν ταύρος.

—Σίγα και θά έμνησης τη Μάριον, του παρατήρησε ή γυναίκα του.

Μά ο Σμιθ έξαγριώθηκε τότε ακόμη πιο πολύ. Όλο τό μέρος του ξεχύθηκε τότε σε άκατανόμαστες βρισιές για τό άθωο παιδί. Η Μάνταλεν έξαλλη άρχισε κι' εκείνη να του φωνάζει ότι είνε ένας άσίσθητος. Ο Σμιθ για να την έκδικηθ έτρεξε από διαμίστι του παιδιού, άρπαξε τη Μάριον που κοιμόταν στα χέρια του και την έβγαλε με δύναμι στο πάτωμα. Τό μικρό έμεινε στον τόπο. Η Μάνταλεν έβγαλε μία σπαραχτική κραυγή και ρίχτηκε στον άνδρα της. Άρχισε τότε μία τρομαχτική πάλη μεταξύ τους.

Τότε ήταν ή λύσσα της τραγικής μητέρας, ώστε κατόρθωσε να τόν κυλίσει κατά της και να τόν στραγγαλίσει, εκεί κοντά στο πάτωμα της μικρούλας Μάριον.

Αυτή ήταν ή τραγωδία που είχε οδηγήσει τη Μάνταλεν στο δικαστήριο. Μά οι ένορκοι δικαιοδότησαν τόν πόνο της και την άδασαν. Η Μάνταλεν όμως άν και ζή τώρα μέσα στην πολυτέλεια, δέ, είνε εύτυχισμένη. Κι'αίει διαρκώς τό παιδί της, την άμορφη Μάριον, τό φτωχό θυμά 'ένος πλούσιου κτηναρχούπου.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 983)

λήτους ανθρώπους. Τό μυαλό μου είχε σταματήσει και δεν σκεπτόμουν τίποτα. Επ'ετέλους ταίριαζε ένα κλειδί, μπήκε στην κλειδαριά και τ' άκουσα πού γυρνούσε.

Τότε άρχισα να γελά σαν ήλιθιος, άνοιξαν τό καπάκι του μπαούλου κι' είδα μέσα διάφορα παιδικά, πλεχτά ρουχαλάκια, καλτσάκια, σποπούνια, γιακάδες. Κι' ένν οι ύπάλληλοι ψάγνανε άμέσως σε κείνα τά πράγματα για να δοῦν μήπως ύπάρχη τίποτα που να πληρώνη δημοτικό φόρο, ένώ άναρωτιόμουν πούς σουκαρής την έπαθε και πήρε τό μπαούλο μου για δικό του και τραβόσε τώρα ήσυχος μέσα στο Παρίσι, με τό άμπελαρμένο πτώμα της χήρας. Και τό περιεργότερο από όλα, είνε που δεν άκουσα ποτέ τό παραμικρότερο γι' αυτή την ύπόθεσι. Μήπως ο άνθρωπος που πήρε τό μπαούλο μου φοβήθηκε μή πλεχτή κι' άπόφυγε να αναφέρη τό λάθος του στην άστυνομία, δεν έγω ίδια. Δεν μπορώ όμως να κρατήσω τά γέλια, όταν συλλογιέμαι τί μούτρα που θάκανε ο κακομοίρης, μόλις άνοιξε τό μπαούλο μου!

Μέσα στα διάφορα πλεχτά του μπαούλου, θρήκα και αυτό τό μάλλινο γιλέκο. Τό φορώ τρία χρόνια τώρα και κρατάει, έφανε, μία ζεστασιά..

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 966)

και είδαν κοντά σ' ένα μικρό θάλο ένα παράξενο φυτό, ένα κίτκο, που μεγάλωνε σιγά-σιγά μπροστά στα μάτια τους. Ο Άλφρεντ, περιέργος, έκυψε πιο κοντά, κι' από μία χαραμάδα που είχε άνοιξει ο κίτκος στην άκρη του θάλου, είδε έναν παλιό 'ινδικό τάφο, γεμάτο από πολύτιμα πετράδια που άστράφταν με ήριδωτές λάμψεις.

—Ο θησαυρός του Άκάβα! φώναξε κατάχλωμος από τη συγκίνησι ο Άλφρεντ Χουάιτ.

Η Άλβια έκυψε κοντά του κι' είδε κι' εκείνη τό λαμπύρισμα των πετρωδίων. Έσφιξε τότε τό χέρι του και τόν κύτταξε με τρυφερότητα στα μάτια, εύτυχισμένη.

—Εκείνη τη μέρα ή άμορφη Άμερικανίδα είχε άνακαλύψει κι' έναν άλλο θησαυρό πιο πολύτιμο: τόν έρωτα.

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 986)

Χάρισαν, για να μην άκούση την φωνή του άόρατου προστάτου της, είχε πληρώσει με τη ζωή της αυτή την έπιπολασιότητά της.

Άλλά ύπάρχουν ακόμη κι' ένα σωρό άλλα παραδείγματα ανθρώπων, οι οποίοι προαισθάνονται τόν κίνδυνο που τούς άπειλά, εύτυχώς όμως πολύ λίγοι είνε εκείνοι που προσέγουν αυτή την προειδοποίησι. Όλοι οι άλλοι κάνουν πάντα ό,τι τους παλεύει στο κεφάλι και δεν ύποχωρούν μπροστά και στον μεγαλύτερο κίνδυνο. Γι' αυτό και πληρώνουν άκριβά κάθε άνοησία τους, όπως δικαίως παρατήρησε στο τέλος της διήλσις του κι' ο καθηγητής Κρόκ.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΙΖΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 965)

—Έτσι κι' έγινε.. Την έπομένη, κατά τά μεσάνυχτα, ή "Εδith και ο Τζών γυρνούσανε και πάλι από τούς ίδιους σκοτεινούς δρόμους, φεύγοντας από τά ίδια κακοσύναστα κέντρα. Ο Τζών ήταν έξαιρετικά νευρικός. Διαρκώς έρριχνε γύρω του άήσυχες ματιές. Η "Εδith γελοῦσε με τούς φόβους του..

Ξαφνικά, όμως, πίσω από τη γωνιά ενός δρόμου πρόβλεαν δυο σιλουέττες, που ώρησαν έναντίον του ζεύγους, με διαθέσεις κάθε άλλο παρά αγαθές.. Άλλά την ίδια στιγμή, από μία άλλη γωνιά παρουσιάστηκαν δυο Γάλλοι χωροφύλακες, συνοδευόμενοι και από δυο άνδρες με πολιτική περιβολή—τους δυο μυστικούς άστυνόμους, που είχαν έντολή από τόν κ. Στάρνχοπ Χάλες να προστατεύουν την γυναίκα του.. Και οι άστυνομικοί, με λίγες γοργές κινήσεις, πέρασαν τις χειροπέδες όχι μονάχα στις δυο «σιλουέττες», αλλά και στον Τζών Πάρκιγκ!

—Απέτυχε τό κόλπο σου, Μπράουν! είπε ένας από τούς μυστικούς άστυνόμους στον δέθεν Πάρκιγκ. Σε παρακολούθησε δεκαπέντε μέρες τώρα ήμα προς ήμα.. Και άπόψε που ή κυρία Στάρνχοπ Χάλες φοράει τά άληθινά της μπίζου, άποτάσεις να φανερωθής ποίος είσαι... Κ' έθελες τότε συντρόφους σου να ληστεύουν την κυρία..

Ο Τζών χαμήλωσε τά μάτια του, χωρίς να πή τίποτα..

Μά ή "Εδith άρχισε να γελάει, να γελάει με όλη της την καρδιά.

Οι άλλοι την κύταζαν κατάπληκτοι, χωρίς να μπορούν να έξηγησουν την άσχημή της έαφικής εύθυμίας της.

—Ω, άγαπητέ μου φίλε, τί έπαθες! είπε, τέλος, στον Τζών Μπράουν. Πόσο σε λυπάμαι.. Την έπαθες άσχημα.. Μά, τόσο καιρό, φορούσα..τ' άληθινά μου μπίζου! Είχα άφήσει στον κοσμηματοπώλη τά ψεύτικα, γιατί μου έκανε κακό να άποχωριστώ τά γνήσια μου κοσμήματα.. Γιατί ξεγέλασα και τόν ίδιο τόν κατασηματάρχη; Έτσι..από μία ιδιοτροπία.. Άλλά σήμερα, για να σε πειράξω, για να σου δείξω ότι δεν φοβάμαι τίποτα, άφισα τ' άληθινά και φόρεσα τά ψεύτικα μου,—θεβαί! ότι δεν θά καταλάβανεις τί παγινίδι σοῦ έπαίξα, ότι θά νόμιζες πως σήμερα άκριβώς φορώ τ' άληθινά.. Και την έπαθες, φτωχέ μου φίλε! Και θά σε πάνε τώρα φυλακή! Τι κρίμα! Χόρευες τόσο καλά!...

OSCAR FEILD

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ.."

(Συνέχεια εκ της σελίδος 992)

Ο Τζών Μπάρρυμορ, πάλι, στην περίφημη δημιουργία του "Ερρίκος ΙΓ'", φορούσε από την άρχή ως τό τέλος μία σιδερένια πανοπλία, με την όποία ήταν ύποχρεωμένος να μονομαχή, να ήπνέη, να κυνηγά, τρέχοντας τούς αντιπάλους του και επί πλέον να παίζει περιπαθείς έρωτικές σκηνές.

Τέλος, ο Τζόννυ Βασιμουλέρ και ή Μώρρην 'Ο Σουλλίθαν, οι άληθινοί πρωταγωνιστά του "Ταρχάν", όπως έπαίξαν σκεδόν όλόγυμνοι μέσα στη ζούγκλα, ύπεφεραν τά παιδιανά από τά άγκάκια, από τά νυχια των ζώων και από τά μυτερά κλαδιά. Τόσο τό σώμα της Μώρρην 'Ο Σουλλίθαν, όσο και τό ύπέροχο σώμα του Τζόννυ Βασιμουλέρ ήταν πάντα καταματωμένα από τις πληγές. Κι' όμως οι θεαταί αυτούς τούς φίλμ έάν βλέπουν τίποτα, γιατί πίσω από κάθε τέτοια πληγή ύπάρχει ένα παχύ στρώμα τάρταρ..

Καθός βλέπετε λοιπόν, ή μόνη περιηγορία σ' αυτά τά άφάνταστα μαρτύρια που τραβούν οι ήθοποιοί του κινηματογράφου, γυναίκες κι' άνδρες, είνε οι μεγάλοι μισθοί τους.

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 977)

ζήσω. Πως τόλμησε να ζήτηση την συνδρομή μου;

—Επειτα όμως σκέφθηκε ότι αυτά τά πέρζος ύπάρχαν ακόμη στην..κάτσα της κι' ότι άν την άφινε στο έλεος των άστυνομικών, αυτός θά έβγαυε ήττωμένος. Έσπευσε λοιπόν να τη σπρώξει από κάτω και να της δηλώση ότι του χρειάζονταν λεφτά για να φροντίση να μη την τιμαρώσουν. Κι' ή Καρμέλα τού έδωσε την..προίκα της.

Επειτα άκολούθησε τούς άστυνομικούς ήσυχη ότι ο Άλφρεντ θά τη γλύτωνε από τά κάτεργα. Και πράγματι ο Άλφρεντ τό κατάφερε περίφημα. Με τις κολακίες του και τις ύποσχέσεις του κατόρθωσε να πείσει τούς άστυνομικούς ν' αφήσουν έλεύθερη την Καρμέλα. Άλλά οι Άργεντινιοί άστυνομικοί κάνουν τόσες θραυμοδουλείες, ώστε δεν τούς συμφέρει να μαλώσουν μ' έναν έπαγγελματία, όπως ο σινιόρ Άλφρεντ. Γι' αυτό προτίμησαν ν' αφήσουν ήσυχη την Καρμέλα και να συλλάβουν τόν φαρμακοποιό Σορέλο, από τόν όποιο άλλωστε δεν είχαν να κερδίσουν τίποτα..

ΤΖΩΝ ΠΕΡΚΕΡ

ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

—Μα τόσο λοιπόν πολύ την γατιάς, ώστε να μαγειρεύει από τη φωνή της μόνον.

—Ναι, την αγαπώ πολύ, είμαι πρόθυμος να θυσιάσω το πᾶν δι' αὐτήν, είμαι πρόθυμος να τὴν φέρω αὐάντως στήν τιάνη μου.

Γενικός ἀντιπρόσωπος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερῇ, διὰ τὴν ἔγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκφοροποιουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλοφροῦλου,

Μ. Δ. Ρ. Τσούλιον. Ἀπὸ τὰ ποιήματα σοῦ ἀρέσκει καλὸ τὸ «Ἐργασίον» τὸ ἵσκιον καὶ δὴ δημοσιεύει σὺν αὐτῇ στήλῃ. Τὰ ἄλλα δύο δὲ οὐκ εἴσονται.

Μίναν Ἀρχοντοῦλη. Τὸ ποίημά σοῦ δὲ ἐπιτυχές, Μέτρη, ἡμῖν ἀκαταλήξιμα, Ἀναθανάσιμ.

И ФЛОГЕРА

[illegible]

Γενικός αντιπρόσωπος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
 Έν' Αμερική, διὰ τὴν ἔγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν
 κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency
 General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ
 τοῦ κ. Κ. Καλαποστόλου.

(Τῆς)
«Αφωσιωμένον Ἄναγνυσ-
την» σὺν Εὐχαριστοῦμεν γὰρ τὰ
κόστα σου λόγια. Τὸ περικοπήμας δὲ
δοκτεῖται, κούνην καὶ ὅς θέματα καὶ ὡς
ἐπὶ τέλει.

Μιλτήτδην Π., Θεσσαλονί-
κη. Γράψετε μας τί ἐπρίτα γιὰ τοὺς
«Ψαλμοὺς». Τὸ ἄλλο τοῦ εὔχουμε.

Α. Τσουεσλά ν. Αἰγιναν. «Ο-
χι χροῖον. Εὐχαριστοῦμεν.»

Τόλδη Χλωμόν. «Διαιρη-
Θεσσαλας. Τα ποιήματα ἀπὸ τὴν προσομένη
τυχῇ. Συνεχίσθε ὁμως τὴν προσπάθειάν
ας καὶ δὲν θὰ βρῇτε ὑμῶν. Κι ἂν
ἀκόμα δὲν καταβρίσκωτε νὰ γράφε-
τε καλοῦς στιχοὺς ἐν ᾧ ὀπιοκτερε, κα-
ταγινοῦμαι πὺν ποιησί, μὴ θυγ-
νὰ ἀπορφάστῃ, πὺν δὲν μπορεῖτε νὰ
τὴν ὀπιοκτερετε μὲ κανέναν ἀπολύτως ἄλλο
τρόπον.

Μ. Δ. Ρ. Τσοτόλην. «Ἀπὸ τὰ ποί-
ηματά σας ἀρέσκεται καλὸ το «Εὐρύστολον»,
τὸ ὀπιοκν καὶ δὲν δημοσιεύει σὺν ἑ-
κεῖ τα στιλήν. Τὰ ἄλλα δύο ὅς ἐστέ
ἐπιτυχῇ.

Μίναν Ἀρχων τοῦ λη. Το
ποιήμα σας ἐπὶ ἐπιτυχῇ. Μήτρο, ὅτι
καταλείπει, λαθασμένα.

7ТО ВРАДЫ.

«Εν υπάρχει λόγος να που-
 δωρέστε συνεχώς, γιὰ νὰ
 μὴ ξεχέτε μὴ γυαλιστερὴ
 καὶ μὴ φαίνεται τὸ δερ-
 μά σας λαπαρόν. Μιὰ νέα ἀ-
 νακάλυψις σὰς ἐπιτρέπει νὰ πουδράρεσθε μιὰν μόνον φορὰν
 καὶ νὰ ἐξαφανίζετε ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας τὴν φρεσκάδα τοῦ προ-
 σώπου σας καὶ ὀρατοὺ μὲτὰ καὶ βελουδίνον δέρμα. "Ἐνα θαυ-
 ράσιμον συστατικόν, ἡ Mousse de Crème, ἀναμειγνύεται τῶρα
 εἰς τὴν πουδρὰν Τοκαλόν, σύμφωνα μὲ κατεστηθεμένην μέθο-
 δον. Ἀπὸ εἶνε ἐκεῖνον ποὺ καίμεν ὥστε ἡ πουδρὰ Τοκαλόν νὰ
 ἰσχύει πέντε φορές περισσότερο ἀπὸ τὰς συνήθεις πουδράς.
 Διὰ μὲν ἑλάνθοντες ἴχνος γυαλάδας, ἔστω καὶ σὲ ζέστη, με-
 τὰ μίαν πεισίμονα παρτίδα τένις ἡ μετὰ μακρὰς διαρκείας
 γυμναστικῆς. Ἡ πουδρὰ Τοκαλὸν προσδίδει δροσρῆαν, νεανικὴν καὶ
 γυαλιστικὴν ὠραριότητα εἰς ὅλην, πρὸ τῆς ὁποίας οἱ ἄνδρες δὲν
 δύναται νὰ ἀντισταθοῦν. Δοκιμάστε ἕνα κουτί ἀμέσως σή-
 μερον καὶ διὰ πεισθῆτε πόσον ἡ πουδρὰ Τοκαλὸν διαφέρει ἀ-
 πὸ τὰς ἄλλας πουδράς, διότι εἶνε ἡ μόνη ἡ ὁποία περι-
 λαμβάνει τὸ μυστικὸν εἶναι Mousse de Crème. Γενικὸς ἀντιπρo-
 σῆκος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλου 42, Ἀθῆναι.

A detailed illustration of a vintage George's Cream Cheese product. On the left is a rectangular cardboard box with a hinged lid, featuring the 'GEORGE'S' logo and the words 'CREAM CHEESE'. To the right of the box is a cylindrical metal can of cream cheese, also with the 'GEORGE'S' logo and 'CREAM CHEESE' text. The can has a decorative label with a starburst design. The entire illustration is rendered in a classic, hand-drawn style with cross-hatching for shading.

Καθε κυρια που θελει να διατηρηση δρο-
σεραν επιδερμιδα, χρησιμοποιει την «COLD
CREAM GEORGE».

Τιμη βαζου Δοχ. 50.—
Τιμη σωληναριου » 25.—
Γαν. Αντιπυρσωπος Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
Ακαδημας 5. — Τηλ. 20-918
Τα καλλυντικα GEORGE πωλουνται εις
δια τα καλα καταστήματα και φαρμακεια
της πολως μας.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΞΕΣΚΟΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΞΙΝ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ ΣΑΣ
νά ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν γνωστὸν σας οἶκον:
Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ & ΥἱΟΥΣ

...αυτὸν ταπεινῶν. Τὸ ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ δυνάμενον νὰ περιποιηθῇ τοὺς
...τας ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν διὰ τὴν καλὴν
... συντήρησιν.—Ἡλεκτρικὸν ἐξοπλισμὸν διὰ νεωστῶν μηχανημάτων, πλῆθισμον δὲ
... καὶ γυμνῶν, ἐπιδιορθώσεως κ.τ.λ. ὑπὸ τοῦς καλλιτέρας τεχνικοὺς δρους.—ΓΙΜΑΙ : Λό-
... ἐκείνους πολλὴ εὐθηνά. Φυλάκτρα δωρεάν.—Πληροφορίαι : εἰς τὴν "Εκθεσίαν Γαπήτων.
27-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-27 Τηλ. 24-697

A vintage tin of George Face Powder. The label features the brand name 'George' in a stylized script, with 'No. 1' underneath. The words 'FACE POWDER' are printed in bold, block letters across the middle of the tin. The tin is cylindrical and appears to be made of metal.

Γενικός Ἀντιπρόσωπος Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
Ἀκαδημίας 5. — Τηλέφ. 20-918
Τὰ καλλυντικά GEORGE πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ κατα-
στήματα καὶ φαρμακεία τῆς πόλεως μας.

UNGUENTUM
DESITIN

DESITIN

Retinamide
DESITIN

Τηλέφ. 80 - 441

Πίνετε τὴν ἰδεώδη ἀεριούχον καθαρτικὴν λεμονάδα

REGINETTE

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ
& ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ
Ἀγοραί, πωλήσεις, ἐνοικιάσεις
οικιῶν, καταστημάτων καὶ οἰκοπέ-
δων, Δάνεια μετὰ τὸν νόμιμον τόκον,
Ὅδος Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 58'

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΞΕΣΚΟΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΞΙΝ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ ΣΑΣ
νά ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν γνωστὸν σας οἶκον:
Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ & ΥἱΟΥΣ

Εν Αθήναις τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου 1934

Πρὸς τὴν

ACADEMIE DE BEAUTE
MME KETTY

Ερμού 35
ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἀγαπητὴ Κυρία,

Θεωρῶ καθήκον μου νὰ διακηρύξω καὶ δημοσίᾳ τὸ κατωτέρω περιστατικόν μου.

Πρὸ ἐτῶν ὑπεβλήθην εἰς θεραπείαν διὰ Ραδίου ἵνα θεραπεύσω ἓνα «Σπίλον» εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Δυστυχῶς ἡ θεραπεία μου αὐτὴ οὐσιαστικῶς ἀπέτυχε διότι, ναὶ μὲν ἐξηφανίσθη ὁ σπίλος, ἀλλὰ τὸ ράδιον προσέκαλεσε εἰς τὴν θέσιν του μίαν τεράστιαν οὐλὴν, καταλαμβάνουσαν ὅλον τὸ ἀριστερὸν ἡμικύκλιον τοῦ ἄνω χείλους καὶ εἰς μέγα βάθος, εἰς τρόπον ὥστε ἐδημιουργήθη ἀσυνκρίτως μεγαλειτέρα δυσμορφία ἀπὸ τὴν προηγουμένην.

Τῇ συστάσει φίλης μου, ἀπεράσισα νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σὰς, πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

Κυρία μου, ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι παντοτεινὴ. Τὰ μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα εἶναι θαυμαστά. Βεβαίως τὰ ἴχνη τῆς οὐλῆς δὲν ἐξηφανίσθησαν ἀκόμη, ἀλλὰ ἡ οὐλὴ ἔπαυσε πλέον νὰ ἀποτελῇ δυσμορφίαν καὶ εἶναι ἀπολύτως ἱκανοποιημένη διὰ τὰ μέχρι σήμερον ἀποτελέσματα.

Εἰς πλέον σὰς συγχαίρω: 1) διὰ τὴν ἀνώδυνον ἀφαίρεσιν μιᾶς ἐλίας μεγέθους ρεβυθίου. 2) διότι μεταβάλατε τὴν ἄλλοτε στέγνῃ καὶ τραχεῖα ἐπιδερμίδα μου σὲ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἀπαλὴ ἐπιδερμίδα. Καὶ 3), τὸ καὶ σπουδαιότερον, σὰς συγχαίρω διὰ τὴν σοβαρότητα καὶ θετικότητά σας. Διεπίστωσα ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπεμβάσεών σας εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις σας.

Βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν θὰ παύσω νὰ διακηρύττω τὴν ἱκανότητά σας.

Μετὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν

Μ. Καραγιοῦ

Παπατσῶρη 8α

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΑΔΥΝΑΤΙΖΟΥΝ:

Ὅχι βέβαια ἐντελῶς, διορθώνουν ἐν τούτοις τὸ σῶμα. Διὰ νὰ γίνετε ὅμως πραγματικὰ λεπτὴ καὶ νὰ διατηρηθῆτε πίνετε τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

ποῦ τὸ συνιστοῦν οἱ ἱατροὶ κατὰ τῆς παχυσαρκίας, ἀφαίρει τὸ ὑπερβολικὸν πάχος καὶ σὰς διατηρεῖ νέαν καὶ κομψήν.

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία.

Οἱ ἄνδρες προτιμοῦν τὰς ξανθές, ὅταν ὅμως ἔχουν δέρμα μάτ.

Καὶ δικαίως, γιὰ τὸ χρῶμα μάτ εἶναι ἐκεῖνο ποῦ δίνει σὺς γυναῖκες τὸ ἀκατανίκητο θέλγητρο τῆς ὑγείας καὶ τῆς σφριγηλῆς νεότητος.

Μόνον ἡ πούδρα χωρὶς τὰλκ
ΜΑΤΙΤΕ

τῆς ὁποίας ὅλα τὰ συστατικά εἶναι μάτ, σὰς ἐγγυᾶται, χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴν σύνθεσιν τῆς, τὸ ἰδεώδες αὐτὸ χρῶμα.

Ἀρωματοποιεῖ L. T. PIVER, Paris.

ΜΗΝΥΤΕΡ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ἀπόλυτος καθαρισμός δέρματος

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Α ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

διαρκείας.
Μὴν κάνετε τὰ μαλλιά σας μανάντ, ἐὰν δὲν ἐξετάσετε πρῶτον μὲν τὸ νέον συστηματικὸν ἔργον γιὰ τὴν ἀσφάλειάν σας καὶ τὴν χιαν σας.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ

(Ἐναντὶ θεάτρου Ἑλλάδος)

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ-ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Χάριν ρεκλάμας, τὸ Καπὶ «ΑΚΡΟΠΟΛ» πωλεῖ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ τὰ μοντέρνα μᾶλλινά της μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις. Ἄν Κρέπ - ντέ - σὶν ἀσπρὸν φορεμάτων ἀπὸ δραγμάς 4. ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ. Ἄν ἀπὸ καθαρὰν μέταξον τὸ δρχ. 65.

ΡΕΤΑΛΙΑ εἰς τιμὰς ἐνδεχομένης εὐκαιρίας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

“ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ”

Ἐρμού 18 Α’

Η ΜΟΔΑ

ΜΟΔΕΛΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΔΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΟΔΑΣ

LA FEMME CHIC
SALON DES MODES
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ - ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ
ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ 2 ΜΗΝΩΝ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΤΕΡΨΕΙΣ
Γυμναστική, καὶ τ' ἄλλα διάφορα Σπῶρ ἐπὶ τῇ ἁλῇ, ἀνανεώνει τὸ αἷμα καὶ σὰς ἐγγυᾶται τὴν ἰδία χαρὰ ἂν κάμουν τὴν χόρσιν τοῦ καλοκαιρίου. ΔΕΝ ΕΙ-

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

εἶναι ἓνα εὐχάριστο ποτὶ ποῦ ἀφαιρεῖ τὸ περιττὸ λίπην, ἀνανεώνει τὸ αἷμα καὶ σὰς ἐγγυᾶται τὴν ἰδία χαρὰ ἂν κάμουν τὴν χόρσιν τοῦ καλοκαιρίου. ΔΕΝ ΕΙ-

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

Ὅλαι αἱ ἀπομιμήσεις τῶν καλυτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἀρωμάτων εἰς ΧΥΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Σ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 16

ΕΡΩΤΑΣΙΩΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-

ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου τοῦ

εἰς τὰ Βαλκάνια

ΕΡΩΤΑΣΙΩΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ: ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι

ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΟΤΑ**

Ἐξαιρετικὴ ποικίλια ἐμπριμὲ με ἀπο-
κλειστικότητα σχεδίων.

Κουκούλάρικα ἀπὸ καθαρὰν μέταξον.
Σεμιζιὲ ὑποκαμίσων ὀλομέταξον.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεῖα Συντάγματος)

Τηλ. 20-579.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ 80786

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Ε' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ
“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Κυρίες μου
 "Ολων μας μιά είναι η προσπάθεια. Πώς να
 σαι υάμωμεν Ιά μαλλιά σας ωραιόλαλα
 Αλλά..... Διχως τον κίνδυνον να Ιά απορίσιτε.
 να Ιά υάμειτε σκληρά αλωνα. σλαχλιά. Μιά να-
 λή εργασία επιτυχάνεται

μόνον με Ιά
 και με πείραν πολυείη. Δυλά να είδτε α-
 πολύωη πεπεισμένοι πως μόνον εμείς Ιά
 διαδέλομεν

ΧΑΜΑΡΑΚΗ/
 Σιολίου 37
 Σιολά Δημ. Υπαλλήλων
 Τηλ. 23-208